

JACK LONDON

A MAJÁK KINCSE

Fordította: Tersánszky J. Jenő

Bőgő szélre, tengermélyre!

Jókedvet s szerencsét hajszolsz?

Figyelj hát reám, zshivány!

Aki tengerre száll érte,

Megtalálja mindahány

Kórus: Bőgő szélre, tengermélyre!

Vidám ördögnép, hahó!

Árbocfának vetve hátunk,

Reszket tőlünk a hajó.

Elő a pisztolyt, a gyilkot!

Ünnep nekünk az a nap,

Ha ágyu ordítja nótánk

S puska nyit nekünk utat.

Kórus: Bőgő szélre, tengermélyre!

Vidám ördögnép, hahó!

Árbocfának vetve hátunk,

Reszket tőlünk a hajó.

Dicsőség és martalék vár,

Szélvész hullámbércre hány,

Kegyelemért sír a matróz,

S vért csurgat a kapitány.

Kórus: Bőgő szélre, tengermélyre!

Vidám ördögnép, hahó!

Árbocfának vetve hátunk,

Reszket tőlünk a hajó.

Itt a zsákmány, vidd hajódra,

Itt láttad, ki a derék.

Szép lány, rakomány jutalmad

S cápáké a maradék.

Kórus: Bőgő szélre, tengermélyre!

Vidám ördögnép, hahó!

Árbocfának vetve hátunk,

Reszket tőlünk a hajó.

I. FEJEZET

Ezen a késő tavaszi reggelen igen gyorsan követték egymást Francis Morgan élményei. Ha valaha valaki, visszafelé az időben, belecseppenhetne az újvilági latin dráma faragatlan, kezdetleges, vörös, tragikus, érzelgős és szenvedélyes világának kellős közepébe, hát Francis Morgant ebbe cseppentette bele végzete, és ez a végzet egészen váratlan érte őt.

Lustaságában még nem észlelte, hogy a világban valami készül ellene, és alig nyugtalankodott. Aki késő éjjelig kártyázik, az rendesen későn kel. Süteményből és gyümölcsből álló késő reggelijét ott költötte el a könyvtárhoz szolgáló verandán... rendkívül elegáns helyiségben, ahonnan nemrég még édesatyja intézte kiterjedt üzleteit.

- Parker - szólt inasához, aki előbb az atyjáé is volt - észrevette, hogy atyám hízott volna valamelyest utolsó napjaiban?

- Dehogy, uram - hangzott a felelet, melyben benne volt a begyakorolt szolga minden köteles alázata, de amelyet egy önkéntelen mérlegelő pillantás kísért a fiatalember nagyszerű testalkatára -, az édesapjának, uram, mindig sovány maradt az alakja. Széles vállú volt, beesett mellű, nagy csontú, de sovány, mindig sovány, uram, csípőben. Ha levetkőzött, uram, fürdéshez, megszégyenült volna teste mellett a város legtöbb ifja. Mindig törődött magával; mutatták az ágyban való gyakorlatai. Fél órát minden reggel. Semmi ebben meg nem akadályozta. Imádkozásnak nevezte.

- Igen, kitűnő kötésű ember volt - felelte tünnyán a fiatalember, a távírógépre és az apja által bevezetett több telefonra pillantva.

- Az volt - igenlette készségesen Parker. - Sovány volt, arisztokratikus, vállával, csontszerkezetével, mellével. És ön örökölte ezt, uram, csak még jobban megneemesedve.

A fiatal Francis Morgan, a jó izmokon kívül még egy csomó millió örököse, kényelmesen dőlt hátra az óriás bőr karosszékben, egy teljes erejében, sőt fölös erőben lévő állatseregletbeli oroszlán módjára nyújtva ki lábát, aztán végigfutott egy reggeli lap vezércikkén, amely a panamai Culebre Cut-papírok újabb eséséről értesítette.

- Ha nem tudnám, hogy ez nekünk, Morganeknak nem tulajdonságunk - ásított -, hát már meghíztam volna ebben az életben... Nemde, Parker?

Az idősebb inas, aki elmulasztott mindjárt válaszolni, megrezsent az utóbbi megszólításra, amely élesen szakította meg a szünetet.

- Igen, uram - mondta sebtén. - Már úgy értem, hogy nem, uram. Ön ereje teljében van.

- Nem! Az életére mondom - biztosította őt a fiatalember. - De ha nem is hídom, bizonyára elpuhultam... Nemde, Parker?

- Igen, uram. Nem, uram, nem, úgy értem, hogy nem, uram. Éppen olyan, mint amikor három évvel ezelőtt a kollégiumból hazajött.

- És vakációnak tekintem a henyélést - nevetett Francis. - Parker!

Parker csupa figyelem lett. Gazdája szörnyen tusakodott magával, mintha mélységes fontossága lenne a problémának, mialatt vékony fogkefeszzerű bajszát dörzsölgette, amelyet újabban kezdett növeszteni.

- Parker, halászni megyek.

- Igenis, uram.

- Néhány horgászvesztőt rendeltem. Kérem, tegye a többihez és csomagolja be nekem az egészet. Azt gondoltam, hogy kétheti kirándulásra van szükségem. Ha nem megyek, biztos, hogy hájasodni kezdek, és megcsúfolom az egész családfámat. Csak tud Sir Henryről?... Az eredeti vén Sir Henryről, a vén kalózról?

- Igen, uram, olvastam róla.

Parker megvárta az ajtóközben, míg gazdájának beszélhetnékében beáll az apály s elbocsátja őt, hogy intézkedjék.

- Nem nagyon büszkélkedhetem őszömmel, a vén kalózzal - jegyezte meg Francis.

- Dehogyanisnem, uram - tiltakozott Parker. Ő Jamaika kormányzója lett. Tisztelet övezte halálakor.

- Kegyelem tette, hogy nem akasztófán végezte - nevetett Francis -, az igazság az, hogy ő az egyetlen foltja annak a családnak, amelyet ő alapított. De amit mondani akarok, az, hogy én nagyon hálásan tekintek vissza rá. Megőrizte jó alakját, és pocak nélkül halt meg, hála istennek. Jó örökséget hagyott. Mi Morganek sohasem találtuk meg elrejtett kincsét, ellenben rubinok helyett a keskeny csípő az, amit örökségbe kaptunk tőle. Ez az, amit szilárd jellemnek neveznek a származásnál... ahogy a tanárom tanította az élettanban.

A beálló hallgatásban Parker eltűnt a helyiségből, miközben Francis Morgan a *Panama* hasábjaiiba temetkezett, ahonnan megtudta, hogy a csatorna megnyitása a forgalomnak nem várható a következő három hétben.

Megszólalt az egyik telefon, és a civilizáció villanyidegeinek közvetítésével első ízben nyújtotta ki csápait a Végzet és lépett érintkezésbe Francis Morgannel a könyvtárban.

- De kedves Mrs. Carruthers - tiltakozott a kagylóba. - Akármi van, csak helyi jelentőségű zavar. Tampico Petroleum szilárd. Ez nem szemfényvesztő ajánlat. Ez törvényszerű beruházás. Tartson ki mellette. Ragaszkodjék hozzá... Néhány minnesotai farmer jött a városba, és meg akar vásárolni néhány kötvényt, mert oly szolidnak látszik, amilyen valóban... Mi az a két pont, amivel kiugrott? Ne adja el. Tampico Petroleum nem lottó; vagy rulett-kockáztatás. Megbízható iparvállalat. Ha nem volna olyan hatalmas, magam finanszíroznám... Igen, oly szolid, akár az Angol Bank... Haha! Tegnap éjszaka Dicky meg én söpörtük be a téteket. Kedves parti volt, bár Dickynek túl heves a vérmérséklete a bridzshez... Haha! Az én vérmérsékletem?... Igen?... Mondja meg Harrynek, elmegyek pár hétre... Pisztrángot halászni, tudja, tavasz van, a zúgó vizek, a zsongó áramok, a rügyek, a virágzás és a többi!... Igen! Isten vele! És tartson ki a Tampico Petroleummal. Ha esik, miután azok a minnesotai farmerek az emelkedésére pályáznak, vegyen valamivel többet. Én is veszek. Ez talált pénz... Igen... Sokkal jobb papírok, semhogy egy kis ingadozásra el kellene adni őket, mert soha többé nem fognak esni... Természetes, hogy tudom, miről beszélek. Nyolc órát aludtam éppen, és egy kortyot sem ittam... Igen, igen. Isten vele!

Kényelmes székében megnyomta a táviró gombját, és unottan átfutotta. De aztán növekvő érdeklődéssel kísérte a vett hírt.

Parker egy csomó hajlós horognyéllel tért vissza, melyek mindenike valósággal remekbe készült. Francis felugrott, a távirókészüléket félrelökte és elfeledte. A gyermek örömeivel vizsgálta meg a játékát.

Megsuhogtatta a horgokat a levegőben, míg olyan éles hangot nem adtak, mint az ostor, meglengette őket lassan és kiszámítottan a magas mennyezet alatt, mintha a padlón valami láthatatlan, pisztrángtól nyüzsgő tó mélyébe eresztené.

Megszólalt az egyik telefon. Francis arcán jól látszott a kelletlen megrezzenés.

- Az isten szerelmére, válaszoljon, Parker! - szólt rá. - Ha valamely ostoba börcéző nő, mondja neki, hogy meghaltam, vagy részeg vagyok, vagy tífuszban fekszem, vagy megházasodtam. Egyszóval valami csávában vagyok.

Parker egy pillanatnyi párbeszéd után azzal a diszkrét, választékos hanggal, mely egyedül illett a helyiség hűvös, tiszta, nemes méltóságához, így szólt:

- Mr. Bascom, uram. Önnel kíván beszélni.

- Mondja neki, menjen a pokolba - felelte Francis.

- Mr. Bascom azt mondja, üzletről van szó, uram, és csak egy percét venné igénybe - unszolta Parker finoman és halkán.

- Jól van - támasztotta oda Francis gondosan a horognyelet egy asztalhoz, és a telefonhoz ment.

- Halló - mondta a telefonba. - Igen, én vagyok Morgan. Mi van?

Hallgatta egy percet, akkor idegesen félbeszakította: - Eladni... az ördögöt! Szó sincs róla... Természetesen, örülök, hogy ezt hallom. Még ha tíz pontot hág, amit nem akarnék, akkor is tartsa meg mind. Törvényszerű emelkedés is lehet ez, és sohasem esik vissza aztán. Szolid papír ez. Sokkal értékesebb a jegyzésénél. Én tudom, ha a közönség nem is. Mához egy évre kétszázal jegyzik... ez az, ha Mexikóban forradalom üt ki... Most én megyek néhány hétre halászni... Isten vele!

És mialatt Francis boldogan tért vissza halászhorgaihoz, a Végzet ott dolgozott hivatalos órán túl is Thomas Regan magánirodájában az alsóvárosban. Thomas Regan ugyanis éppen az olajvállalat kiküldöttének jelentését kezdte tanulmányozni, aki két hónapot töltött el annak kikémlésével, micsoda kilátásai és szándékai vannak tényleg a Tampico Petroleumnak.

Egy szolga névjegyet hozott be azzal a tudósítással, hogy a látogató tekintélyes és idegen. Regan meghallgatva őt, rápillantott a névjegyre, és így szólt:

- Mondja meg señor Alvarez Torres of Ciudad de Colónnak, hogy nem fogadhatom.

Öt perc múlva a szolga visszajött, ezúttal a névjegyre írott üzenettel. Regan vigyorgott, miközben olvasta:

*„Kedves Mr. Regan,
Tisztelt Uram,*

Van szerencsém értesíteni, hogy nekem tudomásom van a Sir Henry Morgan régi kalózévekben elásott kincse helyéről.

Alvarez Torres”

Regan a fejét rázta és a szolga már majdnem kinn volt a szobából, mikor gazdája visszahívta.

- Engedje be... ez egyszer.

Míg magában volt, Regan elkuncogott azon az ötleten, amit a fejében forgatott. „Az éretlen kölyök - motyogta bele a szivarja füstjébe. Azt hiszi, hogy az apja, a vén oroszlán szerepét el bírja játszani. Egy kissé le kell törni őt, és az öreg, deres Thomas Regannek gondja lesz rá, hogy el is érje.”

Señor Alvarez Torres angol beszéde éppoly kifogástalan volt, mint divatos tavaszi ruhája, és bárha halványsárga bőre rávallott latin-amerikai származására, és bárha fekete szemeiből kiragyogott a régi spanyol és indus keveredés, azért olyan telivér New York-i volt, amilyennek csak Th. Regan kívánhatta.

- Nagy erőfeszítések és évek kutatása árán végre nyitjára jöttem a Sir Henry Morgan rablott aranyának - kezdte. - Természetesen a Moszkító-parton van. Már itt megmondom önnek, hogy nincs ezer mérföldre a Chiriqui Cagimától, és minden valóságosság szerint Bocas del Toro jelölhető meg a hozzá legközelebbi városnak. Én Párizsban nevelkedtem ugyan, de ott születtem, és úgy ismerem a környéket, akár a tenyeremet. Egy kis schooner... a kirándulás olcsó, nagyon olcsó... de a visszatérés, a jutalom... a kincs!

Señor Torres úgy gondolta, ékesszólóbb lesz az, ha nem szól többet, míg Th. Regan furfangos emberekkel érintkező furfangos ember lévén, elkezdte faggatni és keresztkérdések közé szorítani őt adataival, akár valami vizsgálóbíró.

- Igen - tette hozzá señor Torres -, némileg zavarban vagyok... hogy is mondjam?... a pillanatnyi költséget illetően.

- Pénz kell - olvasta rá durván a tőzsdés, mire Torres készséges egyetértéssel hajolt meg.

Még sokat mondott el az éles faggatásra.

De Regan hirtelen megszakította, olyan ember módján, aki alárendelt fickókkal szokott érintkezni. Egy csekket állított ki Alvarez Torres névre, és mikor ez az úriember rápillantott, ezerdollárnyi összeget olvasott rajta.

- Nos, az eszmém ez - mondta Regan. - A históriájából egy szót sem hiszek. De van egy ifjú barátom... Szívemen viselem a fiú sorsát... Nagyon sokat lebzsel a városban, villanyfényben és a benne ragyogó hölgyek körül, és a többi... ért engem? - Señor Alvarez Torres úgy hajolt meg, mint egyik világismerő ember, a másik felé. - Hát - folytatta Regan - az egészsége, meg a vagyon érdekében, meg a lelke jóvoltáért, a legjobb, ami történhetik vele, egy ilyen kincskereső kirándulás, kaland, próba és... már megértett, biztos vagyok benne.

Alvarez Torres megint bólintott.

- Önnek pénz kell - folytatta Regan. - Próbálja meg ennek az ifjúnak felkelteni az érdeklődését. Ezt az ezer dollárt fáradságáért kapta. Ha sikerül belelovalnia őt, hogy elmegy a vén Morgan kincse után, akkor kétezret kap még. Ha pedig annyira sikerül belelovalnia őt, hogy három hónapig odamarad, még kétezer... hat hónap pedig ötezer. Ó, higgye meg, ismertem az apját. Bajtársak, társak, mondhatnám, testvérek voltunk csaknem. Rááldozok némi pénzt, csak hogy az egészséges férfiasság útjára vezessem a fiát. Mit szól hozzá? Ez az ezer dollár az öné, hogy elkezdje vele. Rendben van?

Señor Alvarez Torres remegő ujjakkal sodorgatta kezében a csekket.

- Én... izé... elfogadom - dadogta nagy készséggel. - Én... hogy is mondjam?... parancsoljon velem.

Öt perccel később Torres már a játékban való szerepe felől teljesen informálva kelt fel. A tőzsdés leleményes üzleti szelleme máris csengő pénzre váltotta számára a vén kalóz kincsét. Azért hát majdnem vígan, de mégis fennköltén így szavalt:

- A legmulatságosabb pedig az benne, Mr. Regan, hogy a dolog igaz. Nekem csak pénz kell hozzá. Ön nagylelkű, tehát én az ön érdekében is megteszem, ami tőlem telik... Hogy én a képzelet embere vagyok, azzal csak dicsekszem. De ez komoly, valóság az, hogy a Sir Henry Morgan elásott kincseihez igazi ez a nyom. A nyilvánosság számára hozzáférhetetlen adatok birtokába jutottam, magában a családomban, elődeim iratai közt, akik hiábavaló kutatással tékoztak el életüket. Pedig az igazi nyomon voltak, kivéve, hogy okoskodásuk húsz mérföldet tévedett a helyben. Az adatok tették ezt. Azért tévedtek, mert, gondolom, készségtelen mesterkedés volt az adatokban; talány, rejtvény, elburkolás. Egyedül én bukkantam rá és oldottam meg ezt. Minden régi hajós ilyen mesterkedésekkel élt a megrajzolt térképen. Így rejtette el az én spanyol fajtám a Hawaii-szigeteket öt hosszúsági fokkal messzebb.

Mindez akár görögül lett volna mondva Th. Regannek, aki csak mosolygott rajta.

Alig távozott señor Torres, mikor Francis Morgan bukkant be.

- Azt gondoltam, betoppanak valami tanácsért - mondta köszönés után. - És kihez, ha nem önhöz fordulnék, aki oly meghitt volt atyámmal az üzleteiben? Tudom, hogy a legnagyobb vállalkozásokban társak voltak. Mindig mondta nekem, hogy megbízhatom az ön ítéletében. Nos hát, itt vagyok, és halászni akarok indulni. Mi van a Tampico Petroleum emelkedésével?

- Emelkedésével? - felelte Regan, kitűnően adva a tudatlant a szóban forgó ügy felől, amelynek éppen ő készítette elő a megrontását. - Tampico Petroleum?

Francis bólintott, egy székbe vetette magát, és rágyújtott egy cigarettára, miközben Regan a távirót nézte.

- Tampico Petroleum, két pontot emelkedett... dolga lesz vele - vélte.

- Ezt mondom én is - igenlette Francis. - Lesz vele dolgom. De ön valami stiklire gondol. Nem pedig a valódi értékére. Ám téved. Mert a papír nagy értékű. Ezt úgy mondom, suba alatt, önnek. A Tampico Petroleum részvényei minden pénzt megérnek. Ez nem szemfényvesztés. Tudósításaim vannak róla. Olyan kitűnőek, hogy a haja égnek állna, Mr. Regan! Mint minden barátomnak mondom, az az igazi, törvény szerint való jó üzlet. Ez pedig olyan, hogy az az egész pénz sem tudná megingatni, amit atyám hagyott rám, már úgy értem, a készpénz, nem a beruházott tőke. Vagyis az, amivel rendelkezhetünk.

- Szükségben van? - kérdezte az öreg.

- Ó, tisztességes kis summám van, amivel dolgozhatok - volt a fiatalabbnak vidám felelete.

- Úgy véli?...

- Bizonyára. Egészen így van. Ha esni fog a Tampico, akkor megvásárlom. Talált pénzt!

- Mégis körülbelül mennyit vásárolna meg? - hangzott rá a faggató közbeszólás, amely kedélyes és helyeslő mosoly alá volt rejtve.

- Mondom, hogy rengeteg az, amit kaptam - hangzott Francis Morgan rögtöni válasza.

- Nem néztem még meg azt a Tampicót, hogy hozzámérjem valamihez, Francis, de abból a kevésből, amit láttam, mondhatom, jól fest.

- Jól fest! Mondom, Mr. Regan, hogy tiszta és törvényes ügy, és szégyen volna piacra vetni. Nem kell tönkretennem valakit vagy valamit, hogy sikert érjek el. Nem is tudom elmondani, hogy a Tampico hány százmillió barrel valódi kőolajat jelent. Találtam egy forrásra csak az Huesteca-mezőn, amely hat hónapja 27 000 barrelt önt naponta. Ez még most is tart. Ez az a csöpp az állományból, amit most piacra vetettünk. Természetesen - köztünk maradjon - nagyszerűen állunk, és nincs szükségünk az egekig reklámozni a Tampico Petroleumot.

- Ne törődjön vele, fiam! Ön elmegy halászni, és megfeledkezik róla. Itt Regan várt egy kicsit, majd finoman azt színelve, mintha csak most jutna eszébe, felvette Alvarez Torres térképét, a megjelölt hellyel. - Nézze, ki látogatott meg ma! - Mintha valami ötlete támadna, Regan kezében tartotta egy percig a térképet. - Minek csak pisztránghalászatra menni? Utóvégre is csak üdülés ez. Íme, itt van valami, minek érdemes a kihalászására indulni, ami valódi üdülés igazi férfi számára. Nem olyan, mint a Persian Palace-ben való üdülés jéggel, pincérrel, villanycsengővel. Az édesatyja több mint büszke volt mindig öreg, kalóz ősükre. Dicsekedett vele, hogy hasonlít hozzá, és ön bizonyára hasonlít az öregéhez.

- Sir Henry - mosolygott Francis a térképért nyúlva -, én is büszke vagyok a vén csirkefogóra. Kérdőleg nézett föl a térkép szemléléséből.

- Valószínű, hogy széltolás - magyarázta Regan. - Ez az ember dicsekszik, hogy ott született a Moszkító Coaston, és a saját családja magánirataiból kapta ezt a tippet. Nem hiszem el ugyan egy szavát sem. Sem időm, sem kedvem nincsen, hogy az üzleteimen kívül hiszékeny legyek bármi ügyben.

- No hiszen, Sir Henry tényleg mint szegény ember halt meg - mondta Francis -, és sose találtak egy fillért sem elrejtett kincséből.

- Jó halászat lenne - vigyorgott kedélyesen Regan.

- Azért szeretnék találkozni ezzel az Alvarez Torresszel. Bolondnak bolond a szerencséje - válaszolta a fiatalember.

- Bolondnak bolond a szerencséje - folytatta Regan. - Bár kénytelen vagyok hozzátenni, hogy ez a széltolás szörnyű sok valószínűséget rejt. Hej, ha fiatalabb volnék. De hát ördög vigye, engem ideköt a munkám.

- Ön megmondhatná, hol találkozhatom vele? - kérdezte Francis, nem tudva, hogy a nyakát annak a hálónak bogai közé tudja, amelyet Thomas Regan látható alakjában a láthatatlan Végzet vetett neki.

Másnap megtörtént a találkozás, Regan irodájában. Señor Alvarez Torres megrezzent, de összeszedte magát, mikor először pillantott Francis arcára.

Ez nem kerülte el Regan figyelmét, aki vigyorogva kérdezte:

- Magára a vén kalózra hasonlít tán?

- Igen, nagyon meghökkentő hasonlatosság - hazudta vagy félig hazudta Torres, mert föl-fedezte a Sir Henry Morgan arcképéhez való hasonlatosságot, noha ugyanakkor lelki szemei előtt egy másik, életben levő férfi is megjelent, aki, amiképp Francis és Sir Henry egymáshoz hasonlított, éppannyira hasonlított mind a kettőjükhöz.

Ezután modern térképeket és öreg mappákat teregettek ki, úgyszintén régi, tintájuk fakult idő sárgította papírra kézírással írt okmányokat, és egy félóra múlva Francis kijelentette, hogy az általa legközelebb fogandó hal vagy a Bull-, vagy a Calf-sziget körül úszkál, a Chiriqui-

lagúnák eme két szigete körül, amelyek egyikén vagy másikán van a kincs rejteke Torres állítása szerint.

- Ma éjjel vonatra ülök New Orleans felé - jelentette ki Francis. - Ennek közvetlen csatlakozása van az United Fruit Company hajójával Colón felé. Ó! már utánanéztem ennek tegnap este elalvás előtt.

- De ne béreljen Colónban schoonert - tanácsolta Torres -, inkább a hegyvidéki utat válassza lóháton Belénbe. Ezen a helyen érdemes hajót bérelni, mert a matrózok nincsenek megrontva, és általában mindenki tisztességes.

- Hallgasson meg csak! - bólintott Francis - mindig meg akartam nézni azt a tartományt odalenn. Hajlandó, señor Torres, hogy vonatra üljön ma éjjel? Természetesen ért engem, miután én leszek a kincs tulajdonosa, a költségeket is én viselem.

De Regan ravasz kacsintására Alvarez Torres hirtelen bizalmassággal így hazudott:

- Sajnálom. Mr. Morgan, később csatlakozhatom csak önhöz. Valami kis ügyem akadályoz... Hogy is mondjam? Valami jelentéktelen kis peres dolog, amit el kell intézнем. Nem mintha a kérdéses összeg fontos volna. De családi ügy, és ezért fontos fölöttébb. Mi Torresek büszkék vagyunk; ami ostoba dolog, elismerem, ebben az országban, de ez nekünk nagyon komoly.

- Majd aztán csatlakozhat, és ha ön eltévedt, señor Torres helyes útra vezetheti - biztatta Regan Francist -, és hogy el ne felejtse, meg kell állapotodniuk a kincsen való osztozás feltételein is señor Torresszel... ha persze valaha megtalálják.

- Mi az ön véleménye erre nézve? - kérdezte Francis.

- Egyenlően osztozkodni, ötven százalékra - felelt Regan, nagyszerűen közvetítve az osztozkodást a két ember között valami felett, amiről biztos volt, hogy nem létezik.

- És ön követne, mihelyt tehetné? - kérdezte Francis a latin-amerikaiat. - Mr. Regan, ön is eljárhatna abban a kis perben, nemde?

- Hogyne, fiam - hangzott a felelet. - És ha szükséges, előlegezzek költséget is señor Alvareznek?

- Persze! - rázta meg Francis Regan mindkét kezét. - Gondot vesz le rólam. Mennem kell csomagolni és a vonathoz indulnom. Isten vele, señor Torres, amíg valahol Bocas del Toro körül találkozunk, vagy valami barlangban Bull- vagy Calf-szigetén... azt mondja, Calfon? Jó, hát addig is adió!

Señor Alvarez Torres még egy ideig ottmaradt Regannel, és pontos utasításokat kapott tőle eljátszandó szerepére, melyet Francis expedíciójának hátráltatásával és felültetésével kellett kezdenie.

- Röviden - fejezte be Regan -, én majdnem azzal sem törődöm, ha sohasem jön vissza... ha ön ott bírja tartani őt, egészsége szempontjából, bármennyi ideig.

II. FEJEZET

A pénz nem csal meg, akár az ifjúság, és Francis Morgan, akinek mind a kettő: a pénz is, az ifjúság is megadatott, három héttel rá, hogy búcsút vett Regantól, egy délután ott volt közvetlen a part mellett, a szélcsendben vesztegelő schoonerje, az *Angelique* fedélzetén. A tenger tükörsima volt, szellő alig fodrozta. Kelletlen unalmában, megkérte a kapitányt, aki félvér volt, jamaicai néger és indián keverék, hogy eresztesen le csónakot.

- Úgy vélem, lőhetek egy papagájt, vagy majmot, vagy valamit - magyarázta egy tizenegy fok erős Zeiss-messzelátón fürkészsze a dzsungel borította, félmérföldnyire fekvő partot.

- Nagyon félő, uram, hogy megcsípi önt a *labarri*, amelyik halálos mérgű vipera ezen a tájon - vigyorgott az *Angelique* félvér kapitánya és tulajdonosa, aki csípős nyelvét jamaicai őseitől örökölte.

De Francis nem rettent vissza, mert ugyanakkor a kezében tartott messzelátón át először is a parton belül fehér haciendát látott meg, másodsor, közvetlen a parton, fehér ruhás nő körvonalait, végül azt vette észre, hogy a nő szintén őt és a schoonert vizsgálja látcsövén.

- Eresztesse le a csónakot, kapitány - rendelkezett. - Kik laknak errefelé? Fehér emberek?

- Enrico Solano és családja, uram - hangozott a felelet. - Szavamra, tekintélyes régi, spanyol nemesi család, és az ő birtokuk ez az egész szép vidék a tengertől a Kordilleráig, valamint a Chiriqui-lagúnák is. Földekben való hatalmas gazdagságuk ellenére szörnyen szegények. De büszkék és indulatosak, akár a paprika.

Mialatt Francis keskeny kis sajkán a partnak evezett, a kapitány eleven szeme észrevette, hogy sem fegyvert, sem pisztolyt nem visz magával a tervezett papagáj- és majomvadászatra. Ugyancsak megpillantotta a kapitány a dzsungel sötét pereme előtt a fehér ruhás úri alakot is.

Francis egyenest a fehér korallhomokos partnak evezett, nem véve fáradtságot, hogy visszaforduljon, s megnézzze, vajon a nő ottmaradt-e, vagy eltűnt. Elméjében csak az ifjú ember egészséges gondolata kóválygott, hogy egy vidéki úri hölgygel találkozhat, avagy egy félvad fehér nővel, vagy legalábbis egy hamisítatlan idevalósi nővel, akivel eltréfálkozhat vagy elcseveghet pár órát ebben a szélcsendben, amely mozdulatlanságra kárhoztatja őket. Mikor a csónak partot ért, kiugrott, és erős karjával eléggé kihúzta a csónak orrát a homokba, hogy ottragadjon saját súlyánál fogva. Aztán körülnézett. A part egész a dzsungelig pusztá volt. Bátran indult előre. Minden ilyen idegen parton, minden utasnak joga van útbaigazítást kérni a lakosoktól - volt ösztökélő gondolata.

De jöllehet, csak néhány percnyi szórakozás volt a szándéka, ez leghőbb reményein túl is beteljesedett. A nő, akit első pillantása lánynak, nagyon érettnak, mégis lánynak ítélt, úgy bukkant fel a dzsungel zöld fala előtt, akár egy keljfeljancsi, és két kézzel megragadta a karját. Meglepte őt szorításának bizalmassága. Szabadon maradt kezével feltolta homlokából kalapját, és a Morganeknek azzal a megzavarhatatlanságával hajolt az ifjú hölgyhöz, amely semmin sem ütközik meg. Mire újabb meglepetés érte, vagy innen a meglepetéseknek egész sorozata. Nemcsak a hölgy halványbarna szépsége kapta meg egy csapásra, hanem az a komolyság, amely szemébe fúródó tekintetéből áradt. Szinte úgy tetszett neki, hogy a nő ismeri őt. Tapasztalatai szerint idegen így nem nézhetett valakire.

Most azonban egy csavarintást érzett a karján, miközben a nő feszülten suttozta:

- Gyorsan kövess!

Egy percig habozott. A nő hevesen megrázta őt, és megpróbálta maga után húzni. Azzal az érzéssel, hogy nagyon szokatlan ez a játék, olyan, amilyen csak Közép-Amerika partjain eshetik meg az emberrel, mosolyogva engedett a nőnek, alig tudva, vajon önként követi, vagy a nő erélye cipeli be a dzsungelbe.

- Azt tedd, amit én - szólt hátra a nő, s ezúttal már csak félkézzel vezette őt.

Francis mosolyogva engedelmeskedett, s az ágak alatt lehajolt, ahol a nő, és átsiklott, ahol az, miközben John Smith és Pócahontas története játszott képzeletében.

A nő egyszerre megállította, és leülve maga mellé vonta őt.

Aztán egyszerre kebléhez szorította, s ezt lihegte:

- Hála istennek! Ó, irgalmas Szűz!

Mivel akkora volt rajta a nő igézete, és ez látszott az eset nyitjához vezetni, hát helyeslélül mosolyogva szívére szorította kezét.

- Sohsem akarsz komoly lenni? - fakadt ki rá a nő, észrevéve mozdulatát.

Francis erre rögtön és éppoly mélységesen, mint természetesen, komollyá vált.

- Kedves kisasszony... - kezdte. De gyors legyintés akasztotta el, és növekvő csodálkozással látta, hogy a nő lehajol és hallgatózik, mialatt egy csomó ember lihegését és dobaját hallotta néhány lépésnyi távolból.

Kezéhez puha, meleg kacsó ért, csöndre intve őt, majd a nő otthagya, olyan hirtelenséggel, amit már rendes szokásának tartott, és eltűnt az ösvényen. Csaknem füttyentett ámulatában. Meg is tette volna, ha nem hallja meg a közelben a nő hangját, spanyolul, élesen megszakítva férfihangoktól, melyek szintén spanyolul, félig alázatosan, félig makacsul és zúgolódóan feleltek neki.

Hallotta, amint tovamennek, még mindig beszélve, és ötpercnyi halálos csönd után a nő erélyes hívó hangját hallotta újra, hogy jöjjön elő:

- Ejha! Vajon mit tenne Regan ilyen körülmények közt? - mosolygott magában, miközben engedelmeskedett.

Francis követte, de már nem fogta a kezét, a dzsungelen át a parthoz. Mikor a nő megállt, megállt ő is vele szemközt, még mindig azzal a benyomással, hogy csak játék az egész.

- Top! - kacagott egyet, megbököve a nő vállát.

A nő ragyogó sötét szeméből harag lobbant elő.

- Bolond! - kiáltotta, fogkefényi bajuszához nyomva ujját, amit Francis túlságos bizalmasságnak vélt. - Mintha ezzel álcázhatnád magad!

- De kedves kisasszony... - tiltakozott, biztos lévén, hogy nem ismerik egymást.

A nő válasza, amellyel beszédébe vágott, éppoly valóságos és bizarr volt, mint minden más, amit tett. Oly gyorsan történt, hogy Francis észre sem vette, mikor kapta elő a kis ezüst-revolvert, melynek csövét nemcsak gyomrának tartotta, hanem oda is nyomta.

- De kedves kisasszony... - próbált ellenkezni.

- Nem akarok beszélni veled! - hallgattatta el a nő. - Menj vissza a schooneredre, és vitorlázz el... - Francisnek úgy tetszett, néma zokogás van a szünetben, mely után a nő így fejezte be: - örökre innen.

Szája ezúttal is beszédre nyílt, amit azonban elsenyvesztett ajkán a pisztoly csövének gyomrára irányzott nyomása.

- Ha visszajössz valaha, a Madonna tanúm, hogy magamba lövök.

- Azt hiszem, akkor jobb távoznom - mondta Francis könnyedén, amint a csónak felé fordult. Zavartan ment a part felé mosolyogva önmagán: azon az értelmetlen és mulatságos figurán, amelyet itt játszott. Hogy megőrizze önérzetének utolsó morzsáját, nem vette figyelembe, hogy a nő követi. Mikor a csónak orrát kiemelte a homokból, látta, hogy gyöngye szél borzolja a pálmák koronáját. Közvetlen mellette, hosszú csíkot vont a szél a vízen, míg távolabb, a tükörsima Chiriqui-lagúnák bejárata úgy csillogott, mint valami délibáb a fodrozó tenger fölött.

Zokogás tartotta vissza attól, hogy a csónakba ugorjék. Visszafordult. Az idegen ifjú nő sírt, kezében alácsünetve a revolvert. Nyomban hozzálépett, és kérdően, részvétellel érintette meg a karját. A nő megremegett érintésétől, de elhúzódtól, és szemrehányóan tekintett rá, könnyein át. Egy vállvonással megadva magát annak, hogy a helyzetet úgysem értheti meg, vissza akart fordulni a sajkához, mikor a nő megállította:

- Utóvégre is... - kezdte a nő. De elakadt, és nagyot nyelt. - Megcsókolhatnál búcsúzóul.

Hevesen kiterjesztett karral lépett előre, de a revolver ott rezgett jobbójában. Francis tétovázott egy pillanatig, majd magához ölelte a nőt, hogy egy csodálatosan szenvedélyes csókot kapjon tőle. Aztán a nő a vállára hajtotta a fejét, és úgy tört ki újabb sírásba. Akármennyire is ígézet alatt volt Francis, azért érezte, hogy a nő kezében levő revolver agya ott nyomja a hátát. S mikor a nő, felvetve könnyáztatta arcát, újra és újra megcsókolta őt, Francis azon tanakodott, vajon aszfaltbetyárság-e tőle, mikor ugyanúgy viszonzza a nő csókjait.

Olyan érzése volt, hogy nincs mit törődnie vele, meddig tart ez a gyöngéd jelenet. Annál inkább meghökkentette, hogy a nő hirtelen elhúzódtól, miközben az aggodalom és megvetés kifejezése visszatért arcára, s fenyegetően intett revolverével a csónak felé, hogy szálljon be.

Francis vállat vont, mintha azt mondaná, hogy egy kedves úrinőnek nem tud nemet mondani. Engedelmesen ragadta meg az evezőket, hogy szemközt maradván a nővel, tovainduljon.

- A Szent Szűz óvjon meg állhatatlan szívemtől! - kiáltotta a nő, szabad kezével egy medált szakítva le kebléről, amelyet a köztük levő vízbe dobott.

Francis most három, puskával felfegyverzett embert látott a dzsungel széléről futva közeledni a nő felé, aki összeesett a parton. Miközben felemelték őt, észrevették Francist, aki erőteljes csapásokkal kezdett evezni. Vállá fölött néhányszor odapillantott az *Angelique*-re, amely lassan közeledett feléje a vízen. A következő percben a parton levő három férfi közül egy idősebb, szakállas ember ráirányította a lány messzelátóját. És a következő percben a messzelátót elhajítva, célba vette fegyverével.

A golyó egy lépésre sűrölte a vizet a csónak szélétől, és Francis látta, amint a lány felugorva felüti a fegyver csövét, és megakadályozza a második lövést. Utána, derekasan evezve, még látta, amint a férfiak odahagyva őt, fegyverükhöz kapnak, és látta, amint a nő revolverével a puskájuk leeresztésére kényszeríti őket.

Az *Angelique* a szélről útjába hajtva eléje jött, és Francis gyors szökésekkel a fedélzetre kúszott. Kamaszos csintalansággal búcsúcsókot hintett a leány felé, aki néhány lépést tett előre, és aztán az idős, szakállas férfi vállára omlott.

- Mint a paprika, olyan tüzesek és bolondok ezek a gőgös Solanók, az istenfáját! - vigyorította Francisre a félvér kapitány fehér fogait.

- Tisztára bolondok, mindnek hiányzik egy kereke - nevetett vissza Francis, miközben a hajókorláthoz ugorva, újabb csókokat vetett az idegen hölgy felé.

*

Mielőtt éjfélkor a parti szél a Chiriqui-lagúna és Bull és Claf külső szélére vitte volna az *Angélique*-et, a kapitány horgonyt vetett, hogy úgy várja be a napvilágot. Reggeli után egy jamaicai néger matrózt véve evezősnek a csónakba, Francis kikötött Bull szigetén, hogy szétnézzen ott. Ez a nagyobbik sziget volt, és azt hallotta róla a kapitánytól, hogy az évnék ezen a szakaszán valószínűleg gyöngyhalász indiánokat talál rajta a kontinensről.

Francis aztán azt találta, hogy nemcsak 30 szélességi fokra van New Yorktól, hanem háromezer évszázadra is a civilizációtól, csaknem az őstörténelem első napjainál.

A gyöngyhalászok meztelenek voltak, eltekintve a lágyékukat takaró töltényövtől. Rettentő nehéz, rézveretes mordályaikkal csavargó koldusnak vagy elvetemült gyilkosoknak látszottak. Bull-sziget az övék volt: ezt megmondták neki a jamaicai matróz tolmácsolásával. De a Calfot, azt mondták, a gyöngyhalászévszakra most valami lehetetlenül bolond gringo szállotta meg, aki irgalmatlan kényúri viselkedésével még őket is megfélemlítette.

Mialatt Francis egyiküket, egy ezüstdollárt nyomva a markukba, üzenettel küldte ahhoz a titokzatos gringohoz, akivel beszélni akart, a többiek ott tolongtak Francis csónakja körül, kérencselve, báméskodva. Arcátlanul a pipáját is ellopták, amit azon melegen vett ki a szájából s a csónak szélére tett. Nyomban fültövön vágta a tolvajt, és a következő tolvajt is, aki már átvette a pipát. Így aztán visszakarta a pipáját. De a vadak mordályaikhoz kaptak, és a késük fenyegetőleg csillant meg a napon, Francis ismétlőpisztolyával tudta csak sakkban tartani a csapatot, amíg végre egy tömegben, mogorván, sugdosódva visszahúzódtak.

Közben megérkezett a küldönc, és átadta neki a gringo ceruzával firkantott üzenetét.

- Mars! - ennyi volt.

- Azt hiszem, magamnak kell átmennem - mondta Francis erre a néger matróznak, akit maga mögé tolt.

- Nagyon vigyázzon és nagyon óvakodjék, uram! - intett a néger. - Ezek az esztelen állatok hajlandók minden gonosz cselekedetre, uram.

- Űlj a csónakba, és evezd át velem - parancsolt rá kurtán Francis.

- Nem uram, sajnálom - felelt a fekete. - Én matróznak szegődtem Trefethen kapitányhoz, de nem szegődtem öngyilkosságra... Nem evezhetek át önnel, uram, a biztos halálba. Legjobb, amit tehetünk, ha itthagyjuk ezt a veszedelmes helyet, amely minden bizonnyal annál veszedelmesebb lesz, minél tovább maradunk itt.

Francis utálattal és bosszúsággal tette zsebre ismétlőpisztolyát, hátat fordított a töltényövrúhás vadembereknek, és elindult a pálmák közt. Ott érkezett le a partra, ahol a föld ősi nyugtalansága a talajból egy nagy kötömböt lökött fel. A Calf homokján, a keskeny csatornán keresztül, egy csónakfenék körvonalait látta. Fakéregből tákolt, rongyos sajka volt, oldalára fordulva. Mikor kilocsbátotta belőle a vizet, észrevette, hogy a gyöngyhalászok utána lopózkodtak, és a kókuszpálmák közül leselkednek rá; gyenge szívű matróza azonban sehol sem volt látható.

Percek alatt átgázolt a csatornán, de alig volt a Calf partján, mikor újabb goromba meglepetés fogadta, egy magas, mezítlábas fiatalember részéről, aki egy pálma mögül ugrott elő, ismétlőpisztollyal a kezében, és rárivallt...

- Mars! Eltakarodj innét!

- A kalendárium minden szentjére! - mosolygott félig jókedvűen, félig keserűen Francis. - Ezen a tájon nem mozdulhat meg senki anélkül, hogy fegyvert ne tartsanak a hasának? És mindenki azt mondja: takarodj azonnal!?

- Senki sem hívta ide - válaszolt az idegen. - Minek is tolakodik ide! Lóduljon a szigetemről! Fél percet adok rá.

- Elszomorít, barátom - biztosította őt őszintén Francis, miközben szeme sarkából kimérte a legközelebbi pálmatorzsig való távolságot. - Bárkivel találkozom itt, vagy örült, vagy goromba, vagy egyszerűen csak szabadulni akar tőlem, amit hasonló érzéssel veszek tudomásul magam is. Hiszen azért, amiért ön sajátjának nevezi ezt a szigetet, ez még nem feltét...

A mondatot félbeszakította, s gyorsan egy pálma oltalmába ugrott. Egyszerre érkezett a törzs mögé azzal a golyóval, amelyik annak ellenkező oldalába fűrődött.

- Nos csak ezért! - kiáltotta, amint ő is küldött egy golyót a másik pálma törzsébe. A további néhány perc alatt vagy lőttek, vagy óvatosan céloztak és mikor Francis nyolcadik és utolsó lövését is elsütötte, kellemetlenül érte az a tudat, hogy az idegentől csak hetet számlált meg.

Cselből kidugta a fa mögül parafa sisakját, melyet rögtön átlyukasztott az idegen utolsó golyója.

- Milyen pisztolyt használ? - kérdezte tőle ekkor hűvös udvariassággal.

- Coltot - hangzott a felelet.

Francis vakmerően a nyílt térre lépett ki, így szólva:

- Akkor kilőtte a golyóit. Megszámláltam, nyolc volt. Most már beszélhetünk.

Az idegen szintén kilépett, és Francis nem tehetett, hogy meg ne csodálja jó növést, dacára annak a piszkos kanavásznadrágnak és gyapotingnek, amely összes öltözéke volt egy lapótya sombreroval együtt. Aztán úgy tetszett, mintha már ismerné valahonnan őt, és nem jutott eszébe, hogy önmaga mására néz.

- Beszéljen! - vigyorogta rá az idegen, eldobva pisztolyát, és kést rántva. - Most le méltóztatjuk vágni két fülét, sőt, lehetséges, meg is skalpoljuk kegyedet.

- Hű! Ön valóban szende, bájos kis állat ebből a rengetegből - adta vissza Francis növekvő utálattal és méreggel... Ő is előhúzta vadonatúj, fénylő vadászkését. - Hallja! Menjünk inkább ököltre, mintsem ezekkel a krajcáros késekkel bajlódjunk.

- Nekem a füle kell - felelt kedvesen az idegen, és lassan közeledett.

- Hogyne. Csak előbb gyerünk ököltre, és aki leteríti a másikat, azé az ellenfél füle.

- Rendben van!

A vászonnadrágos fiatalember visszadugta kését.

- Nem túlságosan rosszul járna az a mozi, amelyik levenné ezt a jelenetet - mosolygott Francis, eldugva a kését. - Ide vigyázzon csak! Most önnek rohanok, először és utoljára nyilván!

Szó és tett egyszerre történt, de dicsőséges rohama gyalázatban végződött. Mert az idegen, látszólag elfogadva a rohamot, hátraugrott összezúdulásuk előtt és hanyatt vágódva ugyanakkor Francis gyomrába rúgott, olyképp, hogy Francis rohamában vad bukfcencet vetett.

Francisból kimaradt a lélegzet, ahogy a homokra puffant, és ellenségének rázúduló teste kiszorította belőle a maradék szuszt is. Amint szótlan ott feküdt a hátán, kíváncsian szemlélte a ráhajló és rábámuló arcot.

- Minek hordana ön bajuszt? - mormolta az idegen.

- Gyerünk hát, és vágja le a fülem - lihegte Francis első visszatérő lélegzetével. - Az öné a fülem, de a bajszom az enyém. Ez nem volt az egyezésben. Amellett, hogy ez a fogás közönséges dzsiu-dzsicu volt.

- Azt mondta: ez az első és utolsó rohama - citálta rá nevetve a másik. - Ami a fülét illeti, tartsa meg. Sosem akartam levágni, és most, hogy jobban szemügyre veszem a formáját, még kevésbé akarom. Keljen fel és lóduljon innen! Leütöttem önt. Vamos! És vissza ne jöjjön ólálkodni errefele. Uccu!

Francis rosszkedvűbben, mint valaha, mert még a mostani veresége is hozzáadódott, visszaindult a part felé sajkájához.

- Mondja, kis idegen, nem hagyja itt a névjegyt? - kiáltotta utána a győztes.

- Nem jár együtt a névjegy a késszúrással - vetette vissza a válla fölött Francis, amint beleugrott a sajkába és vízbe mártotta az evezőt. - Morgan a nevem.

A meglepetés most az idegen részén volt, s szóra is nyitotta a száját, de meggondolta, és csak magának dörmögte:

- Ugyanaz a családfa. Nem csuda, hogy hasonlítunk.

Francis még mindig rosszkedvűen érte el a Bull partját. Leült sajkája szélére, megtöltötte pipáját, rágyújtott és elborongott. Mindenki bolond itt - gondolta. - Senki sem viselkedik ésszerűen. Szeretném látni, hogyan kötne üzletet a vén Regan ezzel a népséggel. Levágnák a fülét.

Ha ebben a pillanatban látta volna a vászonnadrágos hasonmását, biztos lett volna róla, hogy az egész Latin-Amerikában nem találni csak tébolyultakat. Mivel a kérdéses fiatalember a sziget közepén egy nádkunyhóban vigyorogva hangosan beszélgetett magával:

- Azt hiszem, megtöltöttem istenfélelemmel a Morgan családnak ezt a kiváló tagját. - És elkezdte nézegetni Sir Henry Morgan eredeti olajba festett képének fénynyomatát a falon. - Úgy van, vén kalóz! - folytatta vigyorgását. - Két késő leszármazottad csinosan összebotlott, hogy olyan pisztolyvégre vegyék egymást, amik mellett harminccentes gyermekjáték a te őskori karabélyod.

Odahajolt egy ütött-kopott, szüette tengerészládához, felemelte a födelét, amelyen M monogram állt, és megint az arcképhez fordult.

- Vén welsh kalóz ősöm! Minden örökségem tőled néhány öreg rongy, meg hozzád hasonlító képem. És fogadom, én is el tudnám játszani akármelyik szerepedet.

Egy perc múlva elkezdte felölteni a molyette, évek nyütte ruhadarabokat a ládából, s hozzátette:

- Nos, rajtam vannak ezek az öreg rongyok. Gyere ükőmuram. Lépj ki a rámádból, és próbálj találni egy szemernyi különbséget köztünk.

Sir Henry Morgan ósdi ruházatába öltözve, egy mordályt vetve át vállán és két kovás pisztolyt, óriási, súlyos példányokat dugva övébe, meghökkentő volt a hasonlatosság az élő férfi és a festett kép, a régen porrá omlott vén kalóz között.

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!*

Midőn a fiatalember gitárja húrjait pengetve, elkezdte énekelni a régi kalózdánát, úgy tetszett neki, elődjének képe egy másik képpé alakul, és ezen látta, amint kalózöse a főárboznak vetett háttal, fegyverrel a kezében acsarkodik fantasztikusan öltözött matrózok félkörével szemben, mialatt mögötte az árboc túlsó oldalán egy másik, hasonló tartású és öltözötű ember hadakozik ugyanolyan matrózfélkörrel, úgyhogy a kör teljessé egészül ki az árboc körül.

Képzületének ezt az eleven látományát egy elpattant gitárhúr szakította meg, amelybe túlságos szenvedéllyel markolt. És az érdekesen beállott csöndben úgy tetszett, új látománya támad az öreg Sir Henryről. Hogy az kilép rámájából, hozzá lép, megragadja kabátujját, és mintha teljes valóság lenne, kivezetteti magát a kunyhóból, kísértetiesen süvöltve a refrént:

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!*

A fiatalember bensejében engedelmessé válik, vagy mély ösztönzésére, kiment az ajtón a partra, ahol átpillantva a keskeny csatornán, Bull-sziget partján ott látta késői ellenfelét, amint a nagy sziklának támaszkodik, és hatalmasakat kanyarítva egy karóval, visszaveri egy töltényöves, mordályt csóváló indián támadását.

*

És Francis abban az önkívületben, amely egy kődobástól sajtó és zúgó fejében támadt, azt kellett hogy higgye, hogy ő már meghalt, és az árnyak birodalmában van, ahol Sir Henry Morgan szablyával a kezében hadakozik a parton. Ugyancsak ez a jelenség, szablyáját forgatva és jobbra-balra suhintva földre dönti az indiánokat, s így üvölt:

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!*

Amint Francis térde megcsuklott és lassan összeroskadt, még látta, hogyan menekülnek csónakra kapva az indiánok a vén kalóz szörnyű vagdalkozása elől, és hallotta, amint kiáltozzák:

- Egek ura! Szent Szűz oltalmazz! Ez a vén Morgan lelke!

*

Francis a Calf-sziget kellős közepén álló nádkunyhóban nyitotta ki a szemét. Visszatérő eszméletének első, révedező pillantása Sir Henry Morgan festett körvonalaira esett, aki a falról bámult rá. Aztán ugyanaz ifjabb kiadásban és eleven három dimenzióban mozogva nyújtott felé egy kulacs pálinkát, és ivásra szólította. Francis, mielőtt még szájához vitte volna a kulacsot, talpra ugrott, és ő is meg az idegen is, hasonló ösztökélésre, merőn néztek egymás szemébe, majd a képre a falon. A képre koccintottak, mielőtt ittak volna.

- Ön azt mondta, hogy a Morganek egyike - szól az idegen. - Én is Morgan vagyok. A falon lévő férfi ősapám. Hát ön honnan származik?

- A vén kalóztól - válaszolt Francis. - Keresztnevem Francis. És az öné?
- Henry. Egyenesen az eredetiről. Távoli unokatestvérek vagy mik vagyunk. Én a vén zsugori welsh rókának kincsei után járok.
- Én is - mondta Francis kinyújtva kezét. - De pokolba az osztozkodással.
- Az öreg vére beszél önből - mosolygott kedvtelve Henry - mert szerinte a kincs azé, aki megtalálja. Én többször megfordultam mindenfelé ezen a szigeten az utóbbi hat hónapban, de nem találtam mást ezeknél az öreg rongyoknál. Benne vagyok, ha meg kell verekednem önnel. De abban is, ha oldalán kell más ellen küzdeni, mint a dalban.
- Csodálatos dal - mondta Francis -, szeretném megtanulni. Kezdje meg csak!
- Azzal koccintva együtt énekelték:

*Bőgő szélre, tengermélyre,
Vidám ördögnép, hahó!
Árbocfának vetve hátunk,
Reszket tőlünk a hajó!*

III. FEJEZET

Ám Francis énekének éles fejnyilallás vetett véget, és jól járt, hogy Henry hűvös függőágyába fekketett. Henry aztán az *Angelique*-hez evezett, vendégének ama parancsával, hogy a kapitány horgonyozzék tovább, de egy matrózát se engedje a Calf-szigetre. Csak másnap, késő délelőtt, hosszú, nehéz álom után bírt lábára állni Francis. Akkor kijelentette, hogy fejfájása megszűnt.

- Tudom mi ez, egyszer engem is levetett a ló - kezdte mesélni idegen rokona, miközben óriási bögre illatos feketekávé telt számára. - Igya meg ezt. Ez talpra állítja. Nem tudok egyebet adni önnek reggelire, mint szalonnát, kétszersültet és néhány teknőcóját. Frissek. Jótálok értük, mert magam ástam ki őket a homokból reggel, míg ön aludt.

- Már ez a kávé is pompás reggeli - dicsérte Francis, miközben rokonát tanulmányozta és közben egyre ősük képét szemlélgette.

- Teljesen azonos vele, és nemcsak pusztá külsőben - nevetett Henry, észrevéve a nézdelődést.
- Mikor tegnap visszautasította az osztozkodást, mintha maga az öreg Sir Henry lett volna. Mélységes ellenszenvvel viseltetett minden osztozkodás iránt, a legénységét sem kivéve. A legtöbb kellemetlenséget ez okozta. Ő maga, bizonyára utódaira sem hagyományozna kincséből egy pennyt sem. Én más vagyok. Hiszen nemcsak a Calf-szigetet osztom meg önnel, hanem minden egyebet, ezt a nádkunyhót, ezt a csinos berendezést, kényelmet, hagyatékot és végül a teknőcójásaimat is. Mikor akar a kutatáshoz fogni?

- Úgy érti, hogy másutt?... - kérdezte Francis.

- No igen. Itt nincs semmi. Én már feláskáltam a szigetet mindenfelé, és az egész leletem ez a láda volt tele ezekkel az öreg culákkal.

- Az én jelenlétem csak felbuzdíthatta.

- Fölöttébb. Annyi bizonyos, hogy úgy tetszett, a helyes nyomon vagyok.

- Hogy áll az ügy a Bull-szigeten való próbálkozással? - érdeklődött Francis.

- Épp erre gondolok - hangzott a felelet. - Bárha más fonálra is akadtam a szárazföldön. Ezeknek a régieknek megvolt az a jó szokásuk, hogy tévesen jegyezték fel a szélességet és hosszúsági fokokat.

- Tíz fok északra és kilencven keletre a térképen, jelenthet tizenkettőt északnak és kilencvenkettőt keletnek - értett vele egyet Francis. - Aztán ugyanaz nyolcat északnak és nyolcvannyolcat keletnek is jelenthet. Csak a fejükben őrizték a helyes megjelölést, és ha váratlan meghaltak, ami rendes szokásuk volt, hát akkor a titok velük veszett.

- Van arra is tervem, hogyan menjek át Bull-szigetre és hogyan kergessem át a szárazföldre ezeket a gyöngyhalászokat - folytatta Henry. - Aztán van egy másik, hogy inkább a szárazföldi nyomokat kövessem először. Azt hiszem, önnek is van egy csomó utasítása a kincshez.

- Nyilvánvaló - bólintott Francis. - De hát mondja csak, szeretnék visszatérni arra, amit a nemosztozásról mondtam.

- Ki vele - biztatta a másik.

- Hát megmondtam.

Egymás tenyerébe csaptak, egyezés jeléül.

- Egyik Morgan-rész szigorúan elkülönítve a másik Morgantól - mondta Francis.

- Vagyontétel: az egész Karib-tenger, Spanyol-Amerika, illetve Közép-Amerika nagyobb része, s egy láda, tele teljesen rossz ócska ruhával - csatlakozott Henry a másik jókedvéhez. - Tehertétel: kígyómarás, tolvaj indiánok, malária, sárgaláz...

- Meg csinos lányok, akiknek szokása egyik percben megcsókolni vadidegeneket, és a másik percben kis ezüstpisztollyal fenyegetni meg vadidegeneket - vágott közbe Francis. - Hadd meséljem el önnek. Tegnapelőtt áteveztem a szárazföldre. Abban a percben, ahogy kikötök, a világ legbájosabb lánykája ugrik nekem, és becipel a dzsungelbe. Azt hittem, meg akar enni, vagy férjül akar. Nem tudtam, mit akar. De mielőtt kitaláltam volna, mire készül a kis nő, azonkívül, hogy ingerkedő megjegyzéseket tesz a bajszomra és csónakomra kerget vissza a pisztollyal, hát azt mondja nekem, evezzek tova, és soha vissza ne jöjjenek, vagy...

- A szárazföldnek melyik részén volt ez? - kérdezte Henry feszült érdeklődéssel, amit Francis kalandján való kuncogása közben nem vett észre.

- Lenn, a Chiriqui-lagúnák másik végén - felelte. - A Solano család birtokán volt, és ez veszedelmes egy família, tapasztaltam. De még nem mondtam el mindent. Figyeljen! Előbb beráncigált a bozótba és bajszomat csúfolta, majd a csónakhoz kergetett pisztolyával, végül ott azt akarta tudni, miért nem csókolom meg őt. Fel tudja ezt fogni?

- És megtette? - kérdezte Henry, akaratlan ökölbe szorítva kezét.

- Mit tehet egy szegény idegen ismeretlen országban? Oly sajnálatraméltóan csinos kis nő volt...

Egy másodperc nem kellett hozzá, hogy Francis a földről talpra ugorják, mert Henry ökle állkapcsoson vágta.

- Bo... bo... bocsánat - rebegte aztán Henry a rozoga ládára roskadva. - Örült vagyok, tudom, de akasszanak fel, ha tehetek róla.

- Tessék? - vágott közbe Francis méltatlankodva. - Semmivel sem bolondabb, mint mindenki más ebben az országban. Egyik percben beköti a betört fejemet, a másik percben megint be akarja törni ugyanazt a fejet. Szakasztott olyan galádul, mint az a nő, aki megcsókol és a hasamnak tartja a pisztolyát.

- Igaza van, csak tüzeljen, megérdemlem - mondta röstelkedve Henry, de rá önkéntelen ő jött tűzbe, amint így folytatta: - azt az istenfáját önnek, hisz az Leoncia volt.

- Mi az, hogy Leoncia volt? Vagy Mercedes? Vagy Dolores? Nem csókolhat meg valaki egy csinos kis nőt, aki revolvvert szegez neki, anélkül, hogy aztán be ne törje a fejét a legelső vad fráter, akivel piszkos vászonnadrágban találkozik egy istenverte homokszigeten?

- Ha egyszer a csinos nő a piszkos kanavászos frátert választotta vőlegényéül...

- Csak nem azt akarja mondani?... - vágott bele izgatottan Francis.

- Hogy nem éppen hízelgő vad fráternek neveztetni egy ismeretlen által, aki egy jamaicai néger hajóról azért jön, hogy megcsókolja a vad fráter menyasszonyát - egészítette ki Henry a félbehagyott mondatot.

- És a hölgy önnek vélt engem - mulatott Francis a felderengő helyzeten. - Hát nem szidom, a teremfáját önnek, ha ez hozta ki a sodrából, hogy ilyen cudarul viselkedjék. Ez ugyan még hagyján. Tegnap a fületem akarta levágni, nemde?

Mindketten szívből kacagtak végül.

- A vén Morgan vérmérséklete ez bennünk - szólt Henry. - Vén karakán volt ő mindig.
- Nem karakánabb a Solanóknál, akik közé házasodni akar. Hűj! Az egész család a partra szaladt, és távoztam alatt onnan lövöldözött rám. Leoncia pedig egy hosszú szakállú vénemberre fogta apró pisztolyát, aki apja lehetett, és megértette vele, hogy rögtön lelövi, ha nem hagy engem elvonulni.
- Az apja volt, maga a vén Enrico, fogadom - kiáltott bele Henry. - A többi fickó meg fivére volt.
- Édes kis farkasfiókák - jegyezte meg Francis. - Mondja csak, nem gondolja, hogy az élete ki van téve annak, hogy nagyon egyhangú lesz ebben a szelíd galambcsaládban? - Itt egyszerre eszébe jutott valami meghökoltető újabb gondolat. - De hát Henry, ha engem önnek néztek, mi az istennyilának akarták önt megölni? Valamivel több készíthette erre jövődöbeli neje rokonságát, mint az ön ádáz Morgan-temperamentuma?
- Henry rábámult egy percig, mintegy tusakodva magával, aztán így válaszolt:
- Mondhatom önnek, hogy cudar egy kalamajka, és azt hiszem, indulatosságom az oka. Nagybátyjával koccantam össze. Az atyja legkisebb öccse volt...
- *Volt?* - szakította meg Francis a múlt időt megnyomva.
- Igen, *volt*, ahogy mondom - bólintott Henry. - Már nincs életben. Alfaro Solano volt a neve, és maga is indulatos ember volt. Dicsekszenek vele, hogy a honfoglaló spanyolok utódai, és olyan büszkék, mint a kakas. Épületfát akart eladni, és egy nagy ültetvényt kezdett meg lenni a parton. Ezen kaptunk össze. Itt történt, följebb, ebben a kis városban, San Antonióban. Félreértés játszott közre, bár én most is azt állítom, nem volt igaza. Mindig kötekedett velem, tudja-e, nem akarta, hogy elvegyem Leonciát. Nos, meleg napok jártak. A kocsmában kezdődött, ahol Alfaro több *mescalt* ivott, mint amennyit elbírt. Megsértett alaposan. Szétválasztottak és elvették a fegyvert tőlünk, így fenekedtünk egymásra halálos gyűlölettel. Az volt a baj viszálykodásunkban, hogy egész sereg tanúja volt fenyegetéseinknek. Két óra múlva maga a komisszárius és két csendőre talált rám egy sikátorban, amint Alfaro tetemére hajlok. Megkéselték, és én belebotlottam a parthoz menet. Mentegetőzés? Szó sem lehetett róla. Ott volt a veszekedés, a bosszúfenyegetések, és ott találnak vagy két óra múlva az áldozat még meleg teteménél. Azóta sem voltam San Antonióban, és akkor sem vesztegettem ott sok időt. Alfaro nagyon népszerű ember volt... ismeri azokat a hetvenkedő jellemeket, akik izgatni tudják a csöcselék képzeletét. Még arra sem voltak rábírhatók, hogy rendes ítélszéklet üljenek felettem. Véretem akarták venni azon melegében. Hát sürgősen megléptem. Utána, fönns Bocas del Toróban adta át egy küldönc Leoncia jegygyűrűjét. És most itt van ön. Nagyon utálok az ügyet, és amióta nem térhetek vissza Solano és a nép vérszomja miatt, idejöttem remetéskedni egy darabig, s a Morgan-kincs után áskálni... Magam éppoly kíváncsi vagyok, kicsoda döfte azt a kést Alfaróba. Ha kinyomozhatnám és tisztázhatnám magam Leoncia és a többi Solano előtt, a világon semmi kétség, hogy lagzi lenne a vége. Most pedig az egész história után hozzátehetem, hogy Alfaro, minden pulykamérge mellett is, jó bajtárs volt.
- Világos, mint a nap - dörmögte Francis. - Nem csoda, ha apja és fivérei meg akarták lékelni. Hisz minél többet nézem önt, annál jobban látom, hogy mint két gyöngyszem, úgy hasonlítunk egymásra, a bajszomat leszámítva...
- Meg ezt... - túrta fel Henry az ingujját és bal karján egy hosszú, keskeny, fehér hegre mutatott. - Gyermekekörömből ered. Egy szélmalom kereke vágott ki a gépház üvegtetején.

- Akkor hallgasson meg - mondta Francis, mialatt az elméjében keletkező terv megragyogtatta képét. - Valaki elhatározta, hogy kirántja önt ebből a csávából, és ennek a fickónak a neve Francis, a Morgan és Morgan-cég egyik tagja. Ön itt marad vagy átmegy kémszemlére a Bull-szigetre, míg én visszamegyek, és megmagyarázom a dolgot Leonciának és a többinek...

- Ha ugyan nem lövik le, mielőtt megmagyarázná, hogy ön nem én vagyok - mormogta keserűen Henry. - Ez a baj a Solanókkal. Előbb lőnek, aztán tárgyalnak. Nem látnak be semmit, csak a temetés után.

- Én találok rá módot, öregem - biztosította Francis a társát, tele lévén tüzzel a terv fölött, amellyel megoldja a galibát, ami Henryt elválasztja Leonciától.

De a lányra való gondolat zavarba hozta. Több mint bánat volt, ami szívébe nyilallt, mikor rágondolt, hogy az a bájos teremtés ezé az emberé legyen, aki annyira hasonlít rá. Újra megjelent előtte a lány alakja a parton, midőn egymással küzdő érzelmek közt, ha tévedésből is, mégis jelét adta szerelmének, egyszerre repesve is feléje és haragját s megvetését is ontva rá, önkéntelen sóhajtott egyet.

- Kinek szól ez? - kérdezte gúnyosan Henry.

- Leoncia rendkívül csinos lányka - felelt Francis átlátszó merészséggel. - De azért az öné, és én rajta akarok lenni, hogy egymásé legyenek. Hol van visszaadott jegygyűrűje? Ha nem tudnám ön helyett ujjára húzni és nem térnék ide vissza egy héten belül a jó hírrel, levághatja a bajuszomat és ráadásul a fülemet.

Egy óra múlva adott jelre Trefethen kapitány csónakot küldött az *Angelique*-ről, s a két fiatalember elbúcsúzott egymástól.

- Még két dolgot, Francis. Először is elfeledtem közölni önnel, hogy Leoncia nem Solano lány egyáltalán, bár ő azt hiszi. Maga Alfaro mondta ezt nekem; ő fogadott gyermek, és a vén Enrico imádja, noha egy csöpp vér sem folyik a lány ereiben az övéből. Alfaro nem mesélte el ezt a históriát töviről hegyire, de annyit elmondott, hogy a lány egyáltalán nem spanyol eredetű. Nem tudom biztosan: angol vagy amerikai. Elég jól beszél angolul, de ezt a nevelőintézetben tanulta. Tudja, akkor fogadták örökbe, mikor még egészen picike volt, és sohasem hallott másról, mint hogy Enrico az édesapja.

- Így nem csoda, hogy haraggal és gyűlölettel volt irántam, azaz ön iránt - nevetett Francis -, mikor azt hitte, illetve hiszi is, hogy ön késelte meg édes nagybácsija lapockáját.

Henry bólintott, és folytatta:

- A következő dolog még fontosabb. Ez a törvény. Azaz a hiánya inkább. Mert ezek akkor ülnek össze, amikor rájuk jön ebben az isten háta mögötti zugban. Messze van Panama, és ennek a tartománynak vagy területnek, vagy minek hívják, a helytartója egy vén álomszuszék, Silenus. A San Antonió-i kormánybiztos szemmel tartandó fickó; apró zsarnok ezen az erdő-zugocskán. Hamis lelkű, mint önök mondják. Kapzsiság enyhe szó üzelveire, s oly kegyetlen és vérszomjas, mint a hiúz. Élvezeteinek koronája egy-egy letartóztatás. Bolondja az akasztásnak. Tartsa fél szemmel mindig, ha valamiben jár... Na és addig bármit lenék a Bull-szigeten, fele az öné... ezt a gyűrűt pedig igyekezzék visszaszármaztatni Leoncia ujjára.

*

Két napra rá, miután a félvér kapitány megvizsgálta a partot és hírül adta, hogy az összes férfi távol van Leoncia családjából, Francis partra szállt azon a helyen, ahol először találkozott a lánnyal. Nem fogadta sem lány revolverrel, sem férfiak fegyveresen. Minden csöndes volt, a parton csupán egy rongyos kis indiánfiú őgyelgett, aki készségesen vállalta egy ezüstpénzért,

hogy üzenetet visz a nagy hacienda ifjú szejnoritájának. Mikor Francis egy jegyzőkönyvből kitépett lapra ezt írta: „Én vagyok az az ember, akit ön Henry Morgannel tévesztett össze, és hírt hozok tőle”; még nemigen álmodta, hogy az események éppoly rohamosan és sűrűen fogják követni egymást, mint első látogatásánál.

Ha átpillantott volna azon a sziklacsompon, amelynek támaszkodott, mialatt Leonciának szóló üzenetét fogalmazta, hát ő maga az ifjú hölgy látományán rezzenhetett volna össze, aki mint egy tengeri istennő emelkedett ki nedvesen a hullámokból. De Francis nyugodtan írt, az indián fiú éppenséggel nála is jobban elmerült a tünődésben, úgyhogy Leoncia volt az, aki hátulról megkerülve a sziklát, először pillantotta meg őket. Sikolyban tört ki, és megfordulva, hanyatt-homlok menekült be a bozót zöld oltalmába.

A lány azonban nem messzire, valami más és újabb rémületsikolyt hallatott. Francis erre papírt, ceruzát elejtve a sikoly irányába rohant, ahol egy víztől csöpögő, majdnem ruhátlan nőt pillantott meg, aki valamitől rémülten hőköl vissza. A váratlan rajtaérésen Leoncia most már harmadszor sikoltott, mielőtt megfordult volna. Akkor látta persze, hogy nem újabb támadó jön, hanem segítség.

Francis mögé szaladt, arca színét vesztette az ijedtségtől, fellökte az indián gyereket, és nem állt meg a nyílt homokpartig.

- Mi az? - kérdezte Francis. - Megsebesült? Mi történt?

A lány meztelen térdére mutatott, melyen egy alig észrevehető kis marásból serkedő vércsepp gördült alá.

- Vipera volt - mondta. - Mérges vipera. Öt perc múlva végem, de örülök, örülök, mert nem gyöttri többé a szívemet.

Vádlóan emelte fel kezét Francisre, tátogott, mintha valamit el akarna árulni, majd szóra képtelen, ájultan rogyott össze.

Francis csupán szóbeszédnek alapján tudott Közép-Amerika kígyóiról, de ezek a szóbeszédnek elég rémítőek voltak. Még öszvérekről és kutyákról is beszéltek, hogy szörnyű görcsökben múltak ki öt-tíz perc alatt, ha megcsípte őket ez a pici, tizenöt-húsz hüvelyknyi hulló. Nem csoda, hogy elájult, gondolta, ha ily szörnyű hamar kezd hatni a mérge. Arról is csak szóbeszédéből tudott, hogyan kezelik a kígyómarást, de rögtön átcikázott agyán, hogy el kell kötni a sebet, megakadályozva a vérkeringést a seb felett, hogy így a mérge ne juthasson a szívbe.

Kirántotta zsebkendőjét, és a lány combjára kötötte a térde fölött lazán, aztán letépett egy erős pálcikát, azzal kegyetlen szorosra tekerte a kötést. Majd, szintén szóbeszéd nyomán, gyorsan előkapta zsebkését, egy gyufa lángján fertőtlenítette, és gondosan, de irgalmatlanul körülvágta a kígyóharapás két sebet.

Remegett maga is, amint lázas ügyességgel dolgozott, és aggódva várta a percet, mikor az előtte fekvő gyönyörű idomokon észlelheti a mentő rándulásokat. Mindenütt azt hallotta, hogy a kígyómaratok teste gyorsan és hatalmasan megdagad. Mikor befejezte a harapás kimetélését, már a következő két tennivalóján járt esze. Először kiszívja, amennyire bírja a mérget, aztán egy cigarettára gyújtva, annak tüzevel kiégeti a nyers sebet.

De mialatt rágyújtott és közben kése hegye benn furkált a sebben, a lány nyugtalanul megvonaglott.

- Feküdjék nyugodtan - parancsolt rá, amint a lány felült, éppen, mikor ajkát a sebre szorította, hogy kiszívja.

Feleletül egy csattanó pofont kapott a kis kacsótól. Ugyanakkor az indián gyerek ugrabugrált elő a sűrűből, apró kis döglött kígyót lengetve a farkánál fogva, és ujjongva kiabálta:

- Labarri! Labarri!

Francis a legrosszabbról értesült ebből.

- Feküdjék le és maradjon nyugton! - ismételte nyersen. - Egy pillanatot sem veszíthetünk.

De a lány csak a döglött kígyót nézte. Nyilvánvalóan jobban lett, de Francis nem láthatta, mert megint lehajolt, hogy a kígyómarás ősi kezelését végrehajtsa.

- Ön merész! - fenyegette meg a lány. - Csak egy labarrifióka. Ártalmatlan a marása. Azt hittem, vipera, egészen hasonlóak, mikor a labarri még kicsi.

Fájdalmat okozott neki a vérkeringés elkötése és lepillantva észrevette a combjára hurkolt zsebkendőt.

- Ó, mit csinált? Hiszen mondom, csak egy fiatal labarri volt - mondta szemrehányólag.

- Azt mondta nekem, hogy vipera - válaszolta a férfi.

A lány kezébe rejtette arcát, mialatt a vértolulása pírja valósággal kilobogott a fülén. A férfi mégis megesküdött volna, hogy csak hisztéria a nevetése, és mindjárt megértette, milyen kemény munkát vállalt magára azzal, hogy a másik jegygyűrűjét az ujjára húzza. Így elfogulatlaná eröltette szívét szépsége és varázsa ellenében, mikor keserűen ezt mondta:

- És most föltételezem, hogy valamelyik gavallér rokona agyonlő, mert nem tudom megkülönböztetni a labarrit a viperától. Idehívhatja valamelyik szolgáját a farmról, hogy megtegye. Vagy ön maga is elvégezheti.

De a lány, úgy látszott, nem is hallja, mert felszökött hirtelen, és toporzékolni kezdett a homokon.

- Elhalt a lábam - magyarázta, ezúttal nem rejtve el arcát.

- Hálátlanul viselkedik - biztosította gonoszul a férfi -, ha hozzá még meggondolja, hogy én öltem meg a nagybácsiját...

Erre az emlékeztetésre a lány kacagása megszűnt és arcszíne megváltozott. Nem felelt, de lehajolva, dühtől reszkető kézzel próbálta letépdetni a zsebkendőhurkot magáról, mintha valami elátkozott holmi volna.

- Hadd segítsek inkább - unszolta udvariasan a férfi.

- Vadállat! - támadt rá a lány. - Lóduljon. Rám esik az árnyéka.

- Most elbájoló - mosolygott Francis, vágáival tusakodva, mely szinte ostorozta belül, hogy karjába kapja a lányt. - Majdnem az önre való első emlékeimet újítja fel, ott a parton, midőn egyik percben szememre hányja, hogy nem csókolom meg, a következő percben megcsókol... igen, megcsókol! És a harmadik percben kis fényes pisztolyával fenyeget meg, hogy tönkrelövéldözi a hasamat. Nem! Ön egy fikarcnyit sem változott azóta. Ugyanaz a pulykaindulatú Leoncia. Hagyhatná, hogy én kössem le azt a zsebkendőt. Nem látja, hogy dupla görcsre van hurkolva. Gyenge ujjáival sohasem göbözi ki.

A lány toporzékol és rikácsolt a dühtől.

- Szerencsém, hogy a fürdéshez nem hozta magával kis pisztolyát - ingerelte tovább a férfi -, mert akkor rögtön egy remek ifjúnak temetésére gyűlhetnének itt a parton, akiben pedig más sincs, mint jó szándék.

E pillanatban visszajött az indián fiú a lány fürdőköpenyével, amit az kikapott a kezéből és sebtiben fölvetett. Majd a fiú segélyével újra nekiesett a zsebkendőhuroknak. Mikor sikerült leoldania, úgy hajította el, akár valóban viperának tartaná.

- Ez orvmerénylet volt ellenem! - mondta a férfi jó cselekedetére.

De Francis még mindig kemény szívű akarva lenni hozzá, lassan rázta a fejét, s így szólt:

- Ez nem menti meg, Leoncia. Én olyan nyomot hagytam önön, amit sohasem töröl le magáról.

A kiégetett sebhelyre mutatott a lány térdén, és kacagott.

- Egy vadállat nyoma - fordult vissza indultából a lány. - Figyelmeztetem, hogy pusztuljon innen, Mr. Henry Morgan.

De Francis útjába állott.

- És most tárgyaljunk, miss Solano - mondta megváltoztatott hangon. - Figyelnie kell! Szikrázhat a szeme, ahogy tetszik, csak ne szakítson félbe. - Lehajolt, és fölvette a lapot, amelyre üzenetét írta. - Éppen önnek akartam üzeni a fiúval, mikor sikoltott. Tessék! Olvassa! Nem harapja meg. Nem vipera.

Bár a lány vonakodott átvenni a papírt, szeme önkéntelen átfutott az odavetett soron: *Én vagyok az a férfi, akit ön Henry Morgannel tévesztett össze...*

A lány meghökkenve bámult rá. Nem értette még a dolgot. De már sejtette a bizonytalant.

- Becsületesre! - mondta komolyan a férfi.

- Ön... nem... Henry? - hebegte a lány.

- Nem. Kérem, vegye ezt, és olvassa.

Ezúttal belement a lány, mialatt a férfi gyönyörű szőkeségét nézte, melyet a trópus napja égetett barnahalványosságúvá, s amelyet aranypírral itatott át.

Azon kapta rajta magát, mintha álomból rezzenne fel a lány kérdő, barna bársonyos szemére.

- És ki írta ezt? - ismételte a lány.

A férfi ekkor eszmélt fel, és meghajtotta magát feleletül.

- De a név?... a neve?

- Morgan. Francis Morgan. Mint elmondtam, Henry meg én távoli rokonok vagyunk... negyvenötöd unokatestvérek vagy ilyenfélék.

Megriasztotta, hogy a lány szemébe egyszerre erős kétség ült ki, és újra fellobbant benne a családi indulatosság is.

- Henry! - szólt vádolóan. - Ez csel. Ördögi fogás, amit játszani próbál velem. Ön valóban Henry.

Francis bajszára mutatott.

- Megnövesztette azóta - szegült ellene a lány.

Felhúzta jobb karján a kabátujjat, és könyökig megmutatta a karját. De a lány értetlenül bámulta tettét.

- Emlékszik arra a hegre? - kérdezte a férfi.

A lány bólintott.

- Hát keresse meg!

A lány odahajolt, és gyorsan végigvizsgálta a karját eredménytelenül, mire lassan megrázta a fejét, és akadozva ezt mondta:

- Ké... kérem, bocsásson meg. Rettenetes tévedés, és ha arra gondolok, hogyan... bántam önnel...

- Édes egy csók volt - kötekedett a férfi.

A lány egérutat talált zavarából. Lepillantva a térdére, úgy tetszett, bájos kuncogást titkol el.

- Azt mondja, hogy hírt hoz Henryről - változtatott beszéd tárgyát egyszerre. - És hogy ő egészen ártatlan?... Igaz volna ez? Ó, hogy szeretnék hinni önnek.

- Én, szavamra, biztos vagyok, hogy Henry éppúgy nem ölte meg bácsiját, mint én...

- Akkor ne mondjon többet, legalábbis itten - szakította félbe a lány jókedvűen. - Először is ki kell engesztelnem önt, bár inkább önnek kell beismernie, hogy egy-két tette undok volt. Nem volt joga a csókomhoz!

- Ha emlékszik - védekezett a férfi -, pisztollyal kényszerített rá. Honnan tudtam volna, hogy nem lő le, ha nem teszem?

- Csitt, csitt hát - kérte a lány. - Haza kell kísérenie most. És beszélhet Henryről az úton.

Szeme a zsebkendőre esett, amit oly megvetőleg hajított el. Hozzászaladt, és fölvette.

- Szegény, megsértett zsebkendő - suttogetta hozzá. - Ki kell, hogy engeszteljelek. Magam moslak ki majd, és... - Francisre vetett szemmel folytatta - ...és frissen, beillatozva, szívem háláját belegöngyölve kell visszaadnom önnek, uram.

- És a vadállat nyomát? - kérdezte a férfi.

- Sajnálom - szólt töredelmesen a lány.

- És megengedi hogy árnyékom önre essék?

- Meg, meg - kiáltotta a lány jókedvűen. - Tessék. Most árnyékába álltam. De mennünk kell.

Francis odavetett egy pezót a vigyorgó indián fiúnak, és nagy büszkén kísérte a lányt a haciendához vezető, trópusi, leveles ösvényen.

*

Alvarez Torres a Solano-hacienda széles teraszán ülve észrevette a tropikus zöld közepett kanyargó úton közelgő párt. Fogát csikorgatta e látványon, és tétova találgatásokba merült. Szitkokat mormogott, és elfeledkezett cigarettájáról.

Olyan elmerült és izgatott beszélgetésben látta Leonciát és Francist, mint akik megfeledkeztek minden másról. Látta, hogy Francis hevesen hadonászik és beszél, hogy egyszerre megállítja Leonciát, és az úgy hallgatja tovább a magyarázatát. Majd Torres alig hitt a szemének, mikor azt látta, hogy Francis egy gyűrűt vesz elő, és Leoncia, arcát elfordítva nyújtja ki bal kezét, hogy középujjára húzassa a gyűrűt. Az az ujj volt, amelyiken eljegyzik a nőket, erre esküdni mert volna Torres.

A valóságban az történt, hogy Henry jegygyűrűje került vissza Leoncia ujjára. Leoncia maga sem tudta, miért, szívesen fogadta a gyűrűt.

Torres eldobta kialudt cigarettáját, s vadul sodorgatta bajszát, mintha abba akarná sodorni izgalmát. Eléjük ment a teraszra. Nem is fogadta a hölgy üdvözlését. Ahelyett a latinok dühöngő arcával förmedt Francisre:

- Szégyent senki sem vár egy gyilkostól, de legalább jó ízlést elvárhatni.

Francis vidáman mosolygott:

- Tessék, újra! - szólt. - Újabb félnótás ebben a félnótás országban. Én ezt a gentlemant legutoljára New Yorkban láttam, Leoncia. Nagyon félt, hogy nem tud üzletet kötni velem. Nos, és most itt, viszontlátásunkkor az első, amivel fogad, hogy arcátlan gyilkos vagyok.

- Señor Torres, bocsánatot kell kérnie - szólt mérgesen a lány. - A Solano-házban nem szokás sértegetni a vendéget.

- Hát akkor ezt úgy értem, a Solano-ház hozzá van szokva, hogy jöttmentek legyilkolják a tagjait - vágta vissza Torres. - Semmi áldozat nem nagy a szent vendégszeretet nevében.

- Adja fel a várat, señor Torres - tanácsolta neki kedveskedően Francis. - Ön konok. De az ön tévedése az, hogy engem Henry Morgannek gondol. Én Francis Morgan vagyok, és mi ketten nemrégén még üzletről tárgyaltunk, Regan irodájában, New Yorkban. Itt a kezem. Ha belecsap, ez elég kiengesztelés ilyen körülmények közt.

Torres azon percben belátva tévedését, belecsapott a felé nyújtott tenyérbe, és bocsánatot kért Francistól meg Leonciától.

- Most pedig - nevetett ragyogó arccal a lány és tapsolt, hogy egy szolgát szólítson oda - el kell helyeznünk Mr. Morgant, és át kell öltöznöm. Ezután pedig señor Torres, ha megengedi, mesélünk valamit Henryről.

Mialatt a lány távozott és Francis is követte szobájába a fiatal, csinos mesztic cselédet, Torres, számot vetve elméjében magával, úgy találta, hogy jobban álmélikodik és dühösebb, mint valaha. Akkor hát az újon jött idegen vont a jegygyűrűjét Leoncia ujjára. Gyorsan és szilajon tűnődött egy percig. Leoncia, akit álmai királynőjeként imádott titkon, az első látásra eljegyzte magát egy ismeretlen New York-i gringóval. Hihetetlen, szörnyűség!

Tapsolt, befogatott San Antonióból jött bérkocsijába, és lesietett Francis elé, aki csakhamar előkerült, hogy megbeszélje vele a további részleteket a vén Morgan kincsének rejteke felől.

*

Villásreggeli után, mikor a parti szél feltámadt, ami jó légáramot és gyors utat jelent a Chiriqui-lagúnákon át, meg a Calf- és Bull-sziget hosszán, Francis, aki már szerette volna megvinni a jó hírt Henrynek, hogy a gyűrűje már Leoncia ujját ékesíti, határozottan kitért a vendégszerető meghívás elől, hogy az éjet ott töltsse és várja be Enrico Solanót meg természetes fiait. További oka is volt a gyors távozásra. Nem bírta ki Leoncia közelét úgy, hogy el ne árulja érzéseit. A lány elbájolta őt, vonzotta annyira, hogy nem merte ígézetének kitenni magát, ha szavahű férfi akart lenni a Bull-szigeten áskáló vászonnadrágos másához.

Így Francis távozott, zsebében egy levéllel Leonciától Henryhez. Hirtelen volt a búcsú. Egy sóhajjal, mely oly gyorsan elnyelődött, hogy Leoncia nem tudta, vajon nem csupán képzelődött-e. Francis indult. A lány addig bámult utána, míg csak el nem tűnt az ösvényen, s akkor tétova zavarral nézett ujján a jegygyűrűre.

A partról Francis jelt adott a horgonyozó *Angélique*-nek, hogy küldjön csónakot érte. De mielőtt ezt vízre bocsátották volna, a partra egy fél tucat töltényöves lovas vágatott le, nyeregkapájukban fegyverekkel. Két férfi volt a vezető. Utánuk négy félvér pribék jött. A két

vezető egyikében Francis Torresre ismert. Minden fegyvercső Francisre irányzódott, hogy kénytelen volt engedelmeskedni az ismeretlen vezető parancsszavának, hogy: fel a kézzel! Francisnek hangos véleménye ez volt:

- Nézzenek oda! Csak tegnap történt... vagy egymillió éve?... hogy nagy izgalom volt itt. Nos, lovas uraim, akik személyemben egy szegény idegenre veszik rá fenyegetőleg fegyverüket, szóljanak hát, mi történt? Sohasem érhetek itt partot, hogy puskapor ne búzlódjék bele? Fülemet akarják, vagy csupán bajszomat?

- Önt akarjuk - felelte az ismeretlen vezér, akinek olyan delejesen rezgett a bajsza, amilyen álnokul a szeme csillogott.

- De pampák hörcsögeire és a rengeteg majmaira, kicsoda ön?

- Óméltóságos señor Mariano Vercara e Hijos, San Antonio kormánybiztosa - felelt Torres.

- Jó éjt kívánok - nevetett Francis, visszaemlékezve arra, ahogy ezt az embert leírta neki Henry. - Föltételezem, hogy ön abban van, hogy én megsértettem itt a vámtörvényt vagy a vesztegzárszabályokat, mióta itt horgonyozom. De ezeket az ügyeket intézze el ön hajóskapitányommal, Trefethen úrral, aki igen tiszteletreméltó gentleman. Én csak bérlém ezt a schoonert mint utas. Trefethen kapitányt pedig bejegyezve leli a törvényes hajózási nyilvántartóban.

- Alfaro Solano meggyilkolása miatt kell nekünk ön - felelt Torres. - Engem nem állít falhoz, Henry Morgan, a haciendabeli fecsegésével, hogy ön másvalaki. Én ismerem azt a másvalakit. Annak Francis Morgan a neve, és nem habozom hozzátenni, hogy ő nem is gyilkos, hanem gentleman.

- Jónás cethalára! - kiáltott Francis. - És mégis kezét fogott velem, señor Torres?

- Elbolondítottak - mondta komoran Torres. - De csak egy percre. Követ minket szépen?

- Mintha ellenkezhetnék! - rántott vállat Francis ékesszólóan utalva a fegyverekre. - Föltételezem, hogy rögtön bíraskodnak fölöttem, és felkötnek napfölkeltkor.

- Panamában gyors az igazságszolgáltatás - adta vissza a kormánybiztos gyatra, de érthető angolsággal. - De ily gyorsan nem megy. Nem akarjuk felkötni hajnalban. Nem gondolja, hogy sokkal kényelmesebb mindenképpen tíz óra felé délelőtt?

- Ó, mindenesetre - felelte Francis. - Tizenegyre, tizenkettőre tegyék... nem bánom.

- Csinján, jön velünk señor - szólt Mariano Vercara e Hijos, nem rejtve szilárd szándékát kellemes modorával. - Juan! Ignatio! - parancsolta spanyolul. - Leszállni! Fegyvert elő! Nem! A kezét nem szükséges bilincsbe verni. Tegyétek a lóra, Gregorio mögé.

*

Francis tisztességesen felsúrolt, tágas cellába került, melynek öt láb vastag fala volt, és agyagpadlóján szőnyeg helyett féltucat alvó napszámos hevert. Ezek közt hallgatta a közletről jövő, tompa kopácsolást, mely az ítélőszéket juttatta eszébe, ahonnan csak az imént jött el, és most egy hosszút, mélyet füttyentett. Esti fél kilenc óra volt, nyolckor kezdődött az ülés. A kopácsolással a vesztőhelyet tákolták, mely helyen holnap már a nyakába hurkolt kötél segélyével imbolyognia kell a levegőben. Az ülés fél óráig tartott, becslése szerint. Húsz percig tartott volna csupán, ha Leoncia nem rohan be és nem hosszabbítja meg tíz perccel, mellyel udvariasságból kedveskedtek a Solano család csodás úrhölgyének.

A kormánybiztosnak igaza volt - rekesztette be Francis a magával való vitát. - Panama igazságszolgáltatása gyors.

Döntött felette a Leoncia által Henry Morgannek címzett levél birtoka. A többi könnyen ment. Fél tucat tanú volt a gyilkosságra és az ő azonosítására a gyilkossal. Maga a kormánybiztos is tanú volt. Vidám epizódként hatott Leoncia berontása, akit a Solano család egyik sánta, vén anyókája kísért oda. Drága volt a bűbajos lány küzdelme az ő életéért, annak ellenére, hogy minden hasztalan maradt, elítéltetésének eleve elhatározott tényével szemben.

Mikor felhívta Francist, hogy húzza fel kabátujját és mutassa meg a bal karját, a kormánybiztos megvetően vont vállat, ő pedig látta, amint Leoncia szenvedélyes spanyol szavakkal kel ki Torres ellen, amit nem bírt értéssel követni. És látta és hallotta a csöcselékkal tömött terem zaját és mozgolódását, amint Torres elfoglalta helyét.

De amit nem látott, a kormánybiztos és Torres suttogása volt. Különben sem volt tudomása arról a különös kis üzletről, hogy Torrest Regan fizette meg, hogy őt, Francist távol tartsa New Yorktól, amilyen soká csak lehet, esetleg örökre, és azt sem tudta, hogy maga Torres is szerelmes Leonciába, és tele lévén féltéssel, határtalan ellene a gyűlölete.

Leoncia Torrest tanúzásra szólította, és arra kényszerítette, hogy azt vallja, miképp a Francis Morgan bal karján sohasem látott semmi heget. Miközben Leoncia diadalmasan nézett a kis öreg bíróra, a kormánybiztos folytatta a tárgyalást, és sztentori hangon kérdezte Torrestől:

- Megesküszik rá, hogy valaha heget látott Henry Morgan karján?

Torres paffá lett és megfélemledett. Zavartan bámult a bíróra és mentegetődzően Leonciára. Végül némán megrázta fejét, hogy nem esküdhet.

A söpredékből diadalmas ujjongás hangzott. A bíró kihirdette az ítéletét. A zsvaj megkétszereződött, és Francist elcipelték cellájába. Nem ment ez minden galiba nélkül. A csendőrök és a komisszárius, akik kísérték, láthatólag zavarban voltak, hogyan mentik meg őt a csöcseléktől, amely nem akart várakozni kivégzésével másnap délelőtt tízig.

Ez a szerencsétlen kappan, ez a Torres, aki felakadt Henry sebhelyén, tanakodott Francis jóindulatúlag, midőn a cellaajtó závarát visszatolták, és a belépő Leoncia üdvözlésére állt fel.

De a lány nem az ő köszöntését fogadta. Pergő spanyolsággal és parancsoló kézintésekkel a komisszáriusnak esett, aki engedelmeskedett neki, és rászólt a börtönőrre, hogy küldje ki a napszámoscsapatot a cellából, majd pedig ideges és szabadkozó meghajlással ő is kiment, becsukva maga után az ajtót.

Ekkor Leoncia zokogva roskadt Francis karjaiba:

- Átkozott ország, átkozott ország! Ez nem tisztességes eljárás!

Miközben Francis karjaiban tartotta bűbajos termetét, nőiesen heves olvadékonyságtól megbódítottan, eszébe jutott Henry, aki vászonnadrágban, mezítláb, lapotya sombreroja alatt áskál a homokban, Bull szigetén.

Megpróbált elhúzódni terhétől, de csak részben sikerült.

- Most már tudom, mi az az igazságszolgáltatás - mondta a lánynak. Persze csak hogy éppen mondjon valamit. - Ha ezek a latinok ebben az országban higgadtan gondolkodnának ahelyett, hogy ilyen nagyindulatúan tesznek-vesznek, hát vasutak épülnének itt, és fejlődne az ország. Ez az ítélőszék valósággal a szenvedélyek igazságszolgáltatása volt. Mindjárt tudták, hogy bűnös vagyok, és oly mohósággal büntettek meg, hogy több bizonyítékra nem is volt szükségük, sem pedig a személyazonosság megállapítására. Minek a halasztás? Tudták, hogy Henry Morgan megkéselte Alfarót. Tudták, hogy én vagyok Henry Morgan. Hát ha tud valaki valamit, minek a nyomozás?

A lány alig hallotta, mit mond. Zokogott, és mialatt Francis beszélt, egyre szorosabban igyekezett hozzányomulni, úgyhogy mire Francis elnémult, már újra egészen karjában feküdt, a keblén, szája pedig a férfiét kereste, hogy mielőtt észrevette volna, egymásén volt ajkuk.

- Szeretem, szeretem! - suttogta akadozóan.

- Nem, nem! - tagadta le a férfi legsóvárabban álmát. - Henry és én nagyon hasonlítunk. Henryt szereti, én pedig nem vagyok Henry.

A lány kiszakította magát az ölelésből, lehúzta ujjáról Henry gyűrűjét, és földhöz vágta. Francis olyan önkívületben volt, hogy nem tudta, mi történhet a következő percben. Szerencsére a komisszárius lépett be. Órával a kezében, közönyös arccal, nem nézett meg mást, mint a falióra percmutatóját.

A lány büszkén egyenesedett fel, és nem roskadt össze újra, midőn Francis visszahúzta ujjára Henry gyűrűjét és kezet csókolt neki búcsúzáskor. Miközben kifordult az ajtón, hangtalan mozgott ajka Francis felé, mintha azt suttogná: „Szeretlek!”

*

Pontban mikor tizet ütött, Francist kivezették börtönéből a fogda teraszára, ahol a vesztőhely állt. Egész San Antonio ott ujjongott és zsvajgott, beleértve a környék népét, Leonciát, Enrico Solanót és öt természetes fiát is. Enrico és fiai ott füstöltek és fenyegetőztek, de a kormánybiztos és mögötte a komisszárius zsandáiraival sziklaszilárdságot mutatott. Midőn Francist az akasztófa alá vezették, Leoncia, akit övéi rá akartak venni a terasz elhagyására, hiába küzdött, hogy hozzámelessen, úgyszintén hiába tiltakoztak atyja és fivérei, hogy Francis nem a kivégzendő egyén. A kormánybiztos megvetőleg mosolygott és folytatta az ítélet végrehajtását.

Francis kötéllel a nyakában állt az akasztófa alatt. A pap vigasztalását nem fogadta el, azt mondván spanyolul, hogy nem az ártatlanul felakasztott ember igényli a közbenjárást a túlvilágiaknál, hanem azok, akik felakasztatják.

Összekötözték a két lábát, és éppen karjait akarták lehurkolni, a hóhér pedig, aki a kötelet fogta, éppen fekete zsákocskát akart a fejére húzni, mikor közlő énekhang hallatszott. Az ének ez volt:

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!*

Leoncia, aki már csaknem elalélt, erre a hangra fölcsozdott, és éles örömsikollyal fogadta Henry Morgan megjelenését, aki félrelökdöste a kapuban álló öröket útjából.

Egyetlen embernek volt kínos Henry megjelenése, Torresnek, aki észrevétlen meglépett az izgalomban. A nép egyetértett a kormánybiztossal, aki vállat vont, és kihirdette, hogy ami az akasztás folytatását illeti, arra nézve mindegy, hogyha meg is jelent az igazi bűnös. De itt heves ellenzék támadt a Solanókban azon, hogy Henry éppoly ártatlan Alfaro meggyilkolásában. Francis pedig, miközben kezét-lábát eloldották, a vesztőhelyről ordította túl a tömeget:

- Elítéltetek! De őt még nem! Nem akaszthattok fel senkit ítélet nélkül, ítélőszéket kell tartanotok előbb!

És mikor Francis leszállt a vesztőhelyről, mindkét kezével megrázva Henryt, a komisszárius, háta mögött a kormánybiztossal törvényesen letartóztatta Henry Morgant, mint Alfaro Solano gyilkosát.

IV. FEJEZET

- Gyorsan kell dolgoznunk, az egyszer szent - mondta Francis a Solano-hacienda teraszára gyűlt kis csoportnak.

- Az egyszer szent! - kiáltotta elszántan Leoncia, megszüntetve borongó fel és alá sétáját. - Szent, hogy meg kell őt mentenünk.

Beszéde közben nyomatékuul szenvedélyesen rázta ujját Francis orra alatt. Majd ugyanúgy rázta meg sorban számos fivére és atyja orra alatt is.

- Egy-kettő! - tüzelt. - Persze hogy egykettőre tenni kell. Vagy... - Itt hangja is elakadt a kimondhatatlan rémületben, hogy mi lenne Henryvel, ha nem cselekednének elég gyorsan.

- A kormánybiztosnak minden gringo egyforma - biccentett egyetértően Francis, míg magában arra gondolt, hogy mily ragyogóan szép és csodás ez a lány. - A kormánybiztos, ahogy szokta, hamarosan felizgatja San Antoniót. Nem hagy több időt Henrynek sem, mint nekünk. Még ma éjjel ki kell szabadítanunk őt.

- Figyeljenek - kezdte újra Leoncia. - Mi, Solanók nem engedhetjük... meg... ezt a kivégzést. Becsületünk... büszkeségünk nem engedheti. Mondjanak valamit! Édesatyám, tanácsoljon valamit...

Mialatt továbbtartott a tanácskozás, Francis hallgatott, és mélyen eltemetkezett bánatába. Leoncia buzgalma nagyszerű volt, de egy más emberért történt, ami nem túlságosan hangolta fel őt. Még melegében volt eszében a börtön teraszának emléke, mikor elbocsátották és helyébe Henryt tartóztatták le. Ugyanoly fullánkot hagyott szívében, mikor megjelent emlékében Leoncia Henry karjában, mialatt Henry kíváncsian nézte az ujját: rajta van-e a gyűrűje? mit hosszú csók és ölelés követett.

Ej hát, sóhajtott magában, ő megtett minden tőle telhetőt. Miután Henryt elvezették, nem mondta-e Leonciának elfogulatlanul és higgadtan, hogy Henry az ő jegyese és Solano leány létére a legokosabban választott?

De ez az emlék nem boldogította. Helyes eljárása sem. Mert az volt. Hogy megkeményítette szívét iránta. A legszomorúbb vigasz az egészben, hogy helyesen járt el.

És mit remélhet még? Az volt a balszerencséje, hogy túl későn érkezett Közép-Amerikába, és már lefoglalta azt az igéző virágszálat más, aki korábban érkezett, s aki nem volt gyatrább férfi nála, sőt érzelmei tiszta erejében még különb is. Ez kényszerítette őt belátásra Henryvel szemben, a vér szerinti Morgannel, a vad szívű ős ükunokájával szemben, aki vászonnadrágban, lapotya sombreroóban, idegen vetélytársak fülére fenekedve, kétszersültön és teknőctoajáson élve kiszállt a Bull- és Calf-szigeten a vén Sir Henry kincse után.

*

Mialatt Enrico Solano fiaival terveket kovácsolt a széles teraszon, Francis csak fél füllel hallgatott oda. Csakhamar egy házicseléd jelent meg, és Leonciának sűgött valamit, majd elvezette őt a terasz háta mögé, ahol olyan jelenet folyt le, mely a legnagyobb mértékben felkeltette volna Francis ingerültségét, ha hallja.

A terasz mögött Alvarez Torres, a Latin-Amerikában még dívó előkelő haciendado birtokosok ékes, spanyol öltözetében, kalapjával a kezében, mély meghajlással üdvözölte Leonciát. A lány szomorúan fogadta őt, de ezen némi kíváncsiság szűrődött át, mintha valamit remélt volna tőle. Leültette egy heverő padra.

- A törvény ítélte, Leoncia - szólt Torres szelíden, gyöngéden, mint a halotról szokás. - Elítélték őt. Az ítéletet holnap tízkor hajtják végre. Nagyon szomorú ez, nagyon, nagyon. De...
- Vállat vont. - Nem, nem akarok nyersen beszélni róla. Becsületes ember volt. Indulatossága volt egyetlen bűne. Túl hirtelen, túl szilaj volt. Ez vitte lejtőre. Higgadt percében sohasem késelte volna meg Alfarót...

- Nem ő ölte meg a bácsimat - kiáltotta Leoncia felemelve közönyös arcát.

- Sajnálatos - folytatta gyöngéden és szomorúan Torres, minden ellenvetést kikerülve -, de a bíró, a nép, a kormánybiztos, szerencsétlenségére mind azt hiszi, hogy ő tette. Ez nagyon sajnálatos. De nem ez, amiért önt felkerestem. Fel akarom ajánlani önnek szolgálataimat, bármit parancsol. Életem, tekintélyem rendelkezésére áll. Szóljon! Rabszolgája vagyok.

Hirtelen kecsesen fél térdre ereszkedve kiemelte a lány kezét öléből és tovább ömledezett volna, de észrevette a jegygyűrűt a lány középujján. Szemöldököt ráncolt, de lehajoltában ez nem látszott, és addig maradt így, míg rendbe szedte vonásait, és beszélni kezdett:

- Én már kicsi korában ismertem önt, Leoncia, oly édes kis apróság volt, és én mindig szerettem. Hallgasson meg! Kérem, ki kell öntenem a szívemet. Hallgasson végig! Én mindig szerettem. Aztán mikor visszatért a nevelőből, a külföldi tanulmányairól, mint felnőtt úrhölgy, aki uralkodásra termett a Solano-házban, akkor megégettem magam ragyogásánál. De türelmes voltam. Vonakodtam nyilatkozni. Csak sejthette. Biztos, hogy sejthette. Azóta láng ég bennem önért. Megbabonázott szépsége, melynél csak szerelmem nagyobb.

Félbe nem lehetett őt szakítani, ezt jól tudta a lány, és türelmesen várt. Torresnek lehajtott fejét nézte közben, és azon csodálkozott, hogy lehet valaki ilyen gyatrán nyírva és hogy vajon New Yorkban vagy San Antonióban nyíratkozott utoljára.

- Tudja-e, mi nekem ön visszatérte óta?

A lány nem válaszolt. Azon sem igyekezett, hogy elvonja kezét, bár Torres húsába nyomkodta a szorongatással Henry Morgan gyűrűjét. Elfeledkezett magáról, egész másvalmiről húztak át agyán hosszú gondolatsorok. Nem ily nyegléskedő szavakkal szerette és nyerte meg őt Henry Morgan, ez volt gondolatainak kiindulási pontja. Miért túlozzák ezek a spanyolok az érzéseiket szavakban? Henry olyan más. Alig mondott egy-egy szót. Cselekedett. Igézete alatt olyan könnyű volt, oly biztos volt, hogy nem éri meglepetés, nem félt tőle soha, ha karját dereka körül fonta és ajkára nyomta ajkát. És a szíve meg sem rezzent erre, és könnyelműségnek sem érezte ezt. De Henry egész az első csókig, ahogy még karja a derekán volt, nem kezdett beszélni.

És micsoda tervet tárgyalnak a teraszon övéi és Francis Morgan? - gördültek tovább gondolatai, hallatlanul hagyva imádóját térde előtt. Francis! Ah, csaknem rajongóan sóhajtott. Hiszen Henry iránt való tudatos szerelme mellett ez az idegen gringo úgy megbabonázta szívét. Talán ledér lenne? Vagy ugyanaz ez a két ember? Vagy más? Nem! Nem! Nem volt sem csélcsep, sem hűtlen. És mégis?... Talán csak azért volt, mert Henry és Francis úgy hasonlítanak, és az ő szegény, butácska, szerelmes lányszíve nem bírta megkülönböztetni őket. És hiába... ha úgy tetszett, követné Henryt bárhová, bármi sorsba, jóba, rosszba a világon, Francist is éppúgy követte volna még messzebb is. Szerette Henryt, ezt ünnepélyesen mondta ki szíve. De éppúgy Francist is, és sejtette, hogy Francis szereti őt... az a forró csók a

tömlöcben letörülhetetlen volt ajkáról, és ami különbség volt e két szerelme közt, az megzavarta józan ítélőképességét, s csaknem arra a szégyenteljes eredményre jutott, hogy ő, a Solano család utolsó és egyetlen nőtagja holmi ledér teremtés.

Torres markának kellemetlen szorítása, mely húsába nyomta Henry gyűrűjét, magához térítette, úgyhogy már hallotta Torres dagályos áradozását.

- Ön az én szívem tuskéje, melynek mérgezett hegye a legédesebb kínokat nyilalltatja abba. Hányszor álmodtam önről... Külön neve van lelkemben. És ez a név: Álmaim Királynője. Hozzám fog jönni, Leonciám. Elfelejtjük ezt az örült gringót, aki már halott ember. Gyöngéd és nemes leszek önhöz. Örökké szeretni fogom. Sohasem fog közibénk tolakodni az ő látománya. Részemről nem engedem ezt. Ami önt illeti... úgy fogom szeretni, hogy képtelenség lesz az ő emlékének közénk férközni és csak egy pillanatnyi szívszúrást okozni.

Leoncia hosszú ideig habozott, ami csak jobban felszította Torres reményeit. A lány szükségét érezte az önfegyelemnek... Hátha általa menti meg Henryt... mikor Torres felajánlotta a szolgálatait. Nem úzhatta el könnyedén, mikor egy ember élete függött tőle.

- Beszéljen!... Én kész vagyok! - unszolta akadozó hangon Torres.

- Csitt! Csitt! - mondta a lány szelíden. - Hogyan hallgathatnék vallomására, mikor még él, akit szerettem?

Szerettem! Megrebbent a múlt idő használatán. Éppúgy Torres is, kinek mintha legyezősuhintás érte volna érzései lángját. Csaknem övé már a lány. *Szerettem*, azt mondta. Szóval már nem szereti. És ő, a lány, a választékos és érző nő, valóban nevet sem tud adni annak, miképpen szereti őt, míg a másik férfi él. Ez oly finom meghatározás tőle. De Torres saját elméje finomságára volt büszke, hogy megérti tisztán a lány rejtett gondolatát. És... hát már döntött is magában, hogy az a férfi, akinek holnap délelőtt meg kell halnia, nem fog kegyelmet kapni, ennek majd utánanéző. Világos, ha ő gyorsan meghódítja Leonciát, ez Henry Morgan gyors végét jelenti.

- Ne beszéljünk erről többet mostan - mondta gavalléros gyöngédséggel, megszorítva a lány kezét, felemelkedve nézett a lányra.

A lány gyöngén visszaszorította kezét mintegy hálásan, mielőtt elengedte, és szintén felállt.

- Jöjjön - szólt. - Csatlakozzunk a többiekhez. Tervet főznek éppen, vagy inkább szeretnének valami tervet, amivel megmentik Henry Morgant.

A társaság abbahagyta beszédét, amikor odaléptek, mintha gyanakodnának valamelyest Torresre.

- Kieszeltetek valamit? - kérdezte Leoncia.

Az öreg Enrico, aki kora dacára éppoly sudár, karcsú, kecses férfi volt, mint akármelyik fia, fejét rázta.

- Nekem van egy tervem ha megengedik - kezdte Torres, de elhallgatott a legidősebb fiúnak, Alessandrónak szemvágására.

A terasz alatt, a gyalogúton két madárijesztőszerű koldus fickó jelent meg. Nem volt több egyikük sem tízévesnél, de jóval öregebbnek ítélte volna őket bárki ravasz pillantásukról és vonásaikról. Csudálatos condrajuk volt, úgyhogy azt lehet mondani, megosztották az ingüket és nadrágjukat. De miféle inget és nadrágot! Az ing, férfira szabott, öreg vitorlavászon holmi gombra volt varrva az egyik fiú nyakánál, a másiknak a nadrág nyakába kötve madzaggal, hogy le ne csússzék. Kezüket zsebre dugták, azaz oda, ahol a zsebek kellett volna lennie. A

nadrág szarát felhasította késsel az egyik, hogy végiglátszott a combja. A másik az ingét a földön húzta maga után, mint egy farkot.

- Mars! - förmedt rájuk Alessandro, hogy takarodjanak.

De a nadrágos gyerek nyugodtan levett fejéről egy követ, és egy levelet adott elő alóla, amit így hozott. Alessandro áthajolt a korláton, elvette a levelet, és egy pillantást vetve a címére, átadta Leonciának, miközben a fiúk borraivalóért kezdtek nyafogni. Francis komorsága dacára is elmosolyodott rajtuk, és néhány ezüstpénzt dobva oda nekik, a csupanadrág és csupaing fiúk eliszkoltak az ösvényen.

A levél Henrytől jött, és Leoncia sietve futotta át. Nem volt kifejezett búcsúzkodás, mert olyan ember kérkedő hangján írta, aki sohsem számít a halálra, kivéve a kikerülhetetlen esetet. Mindazáltal, miután effajta kikerülhetetlen eset lehetősége mutatkozott, Henry el akart köszönni, és utószóképpen kedélyesen figyelmeztette Leonciát, hogy ne feledkezzék meg Francisről, akire már azért is érdemes emlékeznie, merthogy annyira hasonlít órá.

Leoncia első szándéka az volt, hogy megmutatja a levelet a többieknek, de a Francisről való passzusa visszatartotta ettől.

- Henry írta - mondta, keblébe rejtve a levelet. - Semmi különös nincs benne. Úgy látszik, a legcsekélyebb kétsége sincs afelől, hogy megszabadul valahogy.

- Utánalátunk, hogy úgy legyen - jelentette ki Francis határozottan.

Leoncia hálás mosolyt vetett rá, és Torreshez fordult:

- Ön egy tervet említett señor Torres?

Torres mosolygott, megsodorta bajuszát, és fontoskodó tartást vett:

- Van egy mód, gringo mód, angolszász módszer, egyszerű és egyenes. Ez az éppen, hogy egyszerű és egyenes. Megyünk és kiszabadítjuk Henryt a tömlöcből egy-kettő, brutális, egyenes gringo módra. Ez az egyetlen, amit nem várnak. Ezért fog sikerülni. Elég akasztófát kerülgető csirkefogó van a kikötőben, akikkel megostromoljuk a tömlöcöt. Fel kell fogadni őket, jól megfizetni, de csak felét adni ki a bérüknek, és a dolog rendben van.

Leoncia készségesen bólintott. Az öreg Enrico szeme megvillant és orrcimpája kitágult, mintha máris puskaport szimatolna. Példájára a fiatalabbak tűzbe jöttek. Francisre nézett mind véleményért vagy beleegyezésért. De ő csendesen a fejét rázta. Leoncia bosszús sikkantást hallatott.

- Ez a módszer reménytelen - mondta Francis. - Minek kockáztatnák mindnyájan a nyakukat egy ilyen örült merénylettel, amely már a kezdeténél el van hibázva?...

Míg beszélt, Leoncia oldaláról átment a korláthoz olyképp, hogy Torres és a többiek közé került, s eközben figyelmeztetően vágott oda szemmel Enricónak és fiainak.

Ami Henryt illeti, úgy tetszett, mintha már mindent feladtak volna vele...

- Úgy tesz, mintha kételkednék bennem - berzenkedett Torres.

- Az égre, nem! - tiltakozott Francis.

De Torres tovább szavalt:

- Úgy tesz, mintha el akarna tiltani a Solano család tanácskozásától, akik nekem régi, tisztelt barátaim, önt pedig alig látjuk itt néhány napja.

Az öreg Enrico, akinek figyelmét nem kerülte el, hogyan fokozódik Leoncia arcán a düh Francis ellen, sietett inteni a lánynak, hogy aztán udvarias kézmozdulattal elhallgattassa Torrest és így kezdje:

- Nincs olyan tanácskozmánya a Solano családnak, amiből ön ki volna rekesztve, señor Torres. Ön valóban a ház régi barátja. Atyja és én bajtársak, csaknem testvérek voltunk. De, megbocsát egy öregember nézetének, hogy az azért nem akadálya, hogy señor Morgannek igaza legyen, mikor az ön tervét reménytelennek mondja. A tömlőc megostromlása tiszta örültség. Nézze falainak vastagságát. Ezek erősebb rohamot kiállanak. Én bevallhatom, csaknem magam is kísértésbe estem, mikor először vetette fel az eszmét. Nos hát, fiatal koromban a Kordillerák havasain az indiánokkal csatáztam: szép kis hajcihő volt. Gyerünk, telepedjünk le kényelmesen, majd ott elmesélem önnek...

De Torres mindenféle elfoglaltsága miatt nem akart maradni, és nyájas, baráti kézsoronogatásokat váltott a társasággal, Francistól is bocsánatot kért néhány szóval. Azzal felugorva ezüstnyerges és sallangos lovára, San Antoniába távozott. Első dolga az volt, hogy kábelsürgőnyt küldjön Thomas Regannek a Wall Streetre, irodájába. Titkos engedélye lévén a Panama kormányzóságba a San Antoniói drótnélküli távíróállomásról, s így küldhetett onnan táviratokat Veracruzba. Nemcsak a Regannel való összeköttetése mutatkozott jövedelmezőnek, hanem saját tervéről is szó volt Leonciát és a Morganeket illetően.

- Mi kifogása van señor Torres ellen, hogy elveti a tervét és megharagítja őt? - kérdezte Leoncia Francistól.

- Semmi - volt a felelet -, kivéve, hogy nincs rá szükségünk, én pedig nem vagyok elragadtatva tőle. Ő bolond, és minden tervet elrontana. Nézzék meg csak, hogyan viselkedett, mikor az elítéltetésennél tanúskodott. Lehet, hogy nem is megbízható. Nem tudom. De minek bízni meg egyáltalán valamivel, mikor nincs rá szükségünk? A terve különben egész jó. Nekimehetünk annak a börtönnek és kiszedhetjük belőle Henryt, ha mindnyájan segédkeznek a merényletben. De minek bízunk meg ezzel egy csomó akasztófavirágot és tengerparti csirkefogót. Ha mi, hat férfi nem bírjuk elvégezni, akkor abba is hagyhatjuk a dolgot.

- Legkevesebb egy tucat ór mindig lézeng a börtön mellett - szólt bele Ricardo, Leoncia legifjabb fivére, egy tizennyolc éves suhanc.

Leoncia, aki már visszanyerte buzgóságát, összeráncolta szemöldökét. De Francis a fiú pártjára kelt.

- Így van - mondta. - De elbánunk az őrséggel.

- Ötlábnyi fal van - szólt Martinez Solano, Alvarado ikertestvére.

- Keresztülmegyünk rajta - felelte Francis.

- De hogyan? - kiáltotta Leoncia.

- Annál vagyunk, amire ki akartam lyukadni. Señor Solano, önnek van elég hátaslova? Helyes. Ön pedig Alessandro, tud nekem keríteni a jószágról egy csomó dinamitgaluskát? Helyes. Több mint helyes. Ön, Leoncia, mint a ház úrnője, tudja, hogy van-e raktáron a kamrájában elég üveg háromcsillagos whisky?

- A cselszövény jól bogozódik - nevetett, a lány igenlését véve. - Eszközeink már vannak egy Rider Haggard- vagy Rex Beach-kaland anyagához. Most figyeljenek! De várjunk csak! Magánügyről akarok beszélni önnel, Leoncia...

V. FEJEZET

Jól benne a délutánban, Henry ott állt rácsos börtönablakánál, az utcára bámult, és várta, vajon jön-e már egy kis szél a Chiriqui-lagúnák felől, hogy felfrissítse a rekkenő hőséget. Az utca poros volt és szemetes... szemetes, mert az egyedüli utcaseprők, a város évszázados főnnállása óta, a kutyák voltak, meg a meztelen indiánok, akik akkor is ott csetlettek-botlottak a kötörmeléken. Az alacsony, esőmosta, fehér kőházak és viskók valóságos kemencévé tették az utcát.

Mindenütt ez a fehérség és por terjengett, mely elviselhetetlenül szúrta a szemet, úgyhogy Henry el is fordult volna az ablaktól, ha egy sereg rongyos bennszülött, aki szemközt egy kapu alatt szunyókált, hirtelen fel nem riad és érdeklődően nem néz az utcán végig. Henry nem láthatta, de hallotta, hogy valami zakatoló jármű rohan errefelé az utcán. Rögtön rá megjelent egy könnyű, fuvarozó szekér, amit egy megbokrosodott ló röpített tova. Az ülésdeszkán egy ősz hajú és fehér szakállú aggastyán küszködött hiába a megvadult állat gyeplőjével.

Henry elmosolyodott, és csodálkozott azon, hogy a rozoga szekér nem megy szerte attól a pokoli zötyögtetéstől, amit az utca hepehupáján kell kiállnia. Minden kereke félig megcsempülve vagy kikötődéssel fenyegetve, ide-oda, csára-hajsza irgett-forgott. És ha még a szekér kiállotta, Henry úgy vélte, tiszta csoda, hogy a hám nem szakad szertesztét. Éppen az ablak előtt az aggastyán végső erőfeszítést tett, és az ülésről félig felállva rángatta vissza a gyeplőt. De ez egyszerre elszakadt. Az öreg hátraesett a szekérbe, és minthogy egész súlyával a gyeplő bal szárát rántotta meg, hatalmasan kirúgatta a hámból jobb oldalra a lovat. Mi történt aztán... szétment vagy elszabadult egy kerék, vagy előbb elszabadult, aztán ment szét... Henry nem állapíthatta meg. Kétségtelen tény volt, hogy a szekér szétesett. Az öreg a porfelhőben makacsul fogta a megmaradt gyeplőszárat, úgyhogy a lovat körbeforgattatta, míg ki nem fordult egészen a hámból és szembe nem került vele horkolva, prüszkölve.

Ugyanakkor egy csomó bennszülött sereglett köréje. Ezeket durván jobbra-balra taszították a csendőrök, akik előrontottak a börtönből. Henry az ablaknál maradt, és olyan ember módjára, akinek már csak pár órája van az életből, élvezettel figyelte a következőket.

Az öreg megkérve egy csendőrt, hogy fogja a lovát, nem állott meg, hogy letakarítsa magáról a szemetet, hanem sietve elkezdte számba venni a különböző csomagokat, aprót-nagyot, ahogy fel voltak rakva a szekérre. Különösen aggódott az egyik csomagért, megpróbálta fel is emelni és megvizsgálni alaposan.

Az egyik csendőr megszólítására fölegyenesedett aztán, és készséggel felelt neki:

- Én? Alas señors, én öregember vagyok, és távol van az otthonom. A nevem Leopoldo Narvaez. Igaz, anyám német volt, a szentek óvják meg porát, de az atyám Baltazar de Jesus y Cervillos e Narvaez volt, a hősi emlékü Narvaez tábornok fia, aki maga a nagy Bolívarral harcolt. És íme, most félig tönkrementem és távol vagyok hazulról.

További kérdezősködésre, amelyek a részvét udvarias szólamaival voltak teletűzködve, hiszen itt a legrongyosabb bennszülött is egész tárházzal rendelkezik ebben, az öreg igyekezett hálás lenni, és tovább mesélte:

- Bocas del Toróból jövök. Öt napba került, és gyatra üzleteket csináltam. Colónban lakom, bár már ott volnék épkezézláb. A nemes Narvaez is lehet, lám, házaló, és egy házalónak is élni kell, nemde señors? De mondják csak nem lakik itt ebben a kellemes városban, San Antonióban egy Tomas Romero nevű ember?

- Az isten tudja a számát annak a sok Tomas Romerónak, aki Panamában lakik szerteszét - nevetett Pedro Zurita, a jelenlévő porkoláb. - Jobban le kell írnia őt.

- Ő második feleségem unokabátyja - felelte az öreg reménykedően, és úgy tetszett, megzavarja a körülállók kacaja.

- San Antonióban és vidékén is lakik egy sereg Tomas Romero - folytatta a porkoláb -, és mindenik lehet a második felesége bátyja. Itt van a részeges Tomas Romero. Itt van a tolvaj Tomas Romero. Itt van Tomas Romero, a... nem, ezt a múlt hónapban felakasztották gyilkosságért és rablásért. Itt van a gazdag Tomas Romero, akinek egy csomó nyája legel a dombokon. Itt van...

Leopoldo Narvaez mindenikhez búsan rázta a fejét, mígnem a birtokost említették. Itt reménye támadt, és közbeszólt:

- Bocsánat, señor ő kell legyen, vagy ilyesvalaki. Megtalálom majd. Ha értékes áruimat berakhatom valahová, mindjárt felkeresem őt. Jó, hogy a baleset itten ért. Önökre bízhatom a holmimat, akikről első pillantásra látszik, hogy derék, becsületes emberek... - Miközben beszélt, két ezüst pezőt vett elő zsebéből, és a porkolábnak nyújtotta. - Itt van, csináljon egy kis áldomást az embereivel együtt, amiért segélyemre voltak.

Henry mosolygott magában, mikor az öreg iránt való érdeklődés és respektus fölgerjedését látta Pedro Zuritában és a csendőrökben, amit a pénz látása okozott. A kíváncsi tömeget durván hátrakergették a szétesett szekértől, és elkezdték a ládákat behordani a börtönépületbe.

- Vigyázat, señors, vigyázat! - rimánkodott az öreg szörnyen aggódva, amint a nagy ládához nyúltak. - Óvatosan fogják meg. Nagyon értékes holmi és törékeny, nagyon törékeny.

Míg a szekér rakományát behordták, az öreg leszedett a lóról minden hámot, kivéve a nyergét, és a szekérré rakta.

Pedro Zurita parancsot adott, hogy vigyék be a hámot is, odavágva szemmel a rongyos tömegre:

- Egy szíj vagy egy csat sem maradna abban a percben, ahogy hátat fordít a szekérnek.

Az öreg a szekér maradványát használta fel trambulinnak, meg a porkoláb és a csendőrei is segítettek, hogy fel tudjon ülni a lóra.

- Jól van! - mondta, és hálásan tette hozzá: - Ezer köszönet señor. A jó szerencsém tette, hogy ilyen becsületes emberekkel találkoztam, akiknél biztonságban lesz a holmim... olcsó portéka, házaló portékája, tudják, de hát nekem mindenem, amivel az utat járom. Boldog vagyok, hogy találkoztam önökkel. Holnap majd visszajövök rokonommal, akit bizonyára meglelek, és akkor leveszem a nyakukról a terhet, hogy itt őrizzék a díbdáb holmimat...

Ezzel kalapot billentett:

- Adios señors, adios!

Csendesen poroszkált tova a lován, amelytől félt, hiszen az okozta a balesetet. Majd megállt és visszafordult Pedro Zurita kiabálására:

- Menjen a plébániára, señor Narvaez - tanácsolta a porkoláb. - Mert vagy száz Tomas Romero pihen itten.

- De kérem, señor, vigyázzanak a nagy ládára! - kiáltotta vissza a házaló.

Henry látta, hogyan néptelenedik el az utca, amint a csendőrök és a népség elvonult az égető napról. Kissé eltűnődött. A házaló hangja valahogy ismerős volt neki. Azért lehetett, mert hisz csak félig volt spanyol a nyelve, a másik fele, az anyjáié, németre csavarta a kiejtését. Bárhogy is volt, úgy beszélt, akár egy bennszülött. És tudta, hogy éppúgy megrabolják majd őt, mint egy bennszülöttet, ha a porkolábnál letett nehéz ládában valami értékes van. Aztán szelnek eresztette fejéből az esetet.

*

Leopoldo Narvaezt Henry cellájától vagy ötvenlábnyira, az őrszobában kirabolták. Pedro Zurita kezdte, aki beható és tüzetes vizsgálat alá vette a nagy ládát. Felemelte egyik sarkát, hogy megállapítsa súlyát, és mint egy kopó végigszaglászta a láda réseit, minthogyha orra tudathatná a láda tartalma felől.

- Hagyja békén, Pedro - kacagott az egyik csendőr. - Két pezót kapott azért, hogy becsületes legyen.

A porkoláb sóhajtott, továbbment, leült, visszatekintett a ládára, és megint sóhajtott. A beszélgetés akadozott. Az emberek szeme folyvást a ládára tévedt. Nem tudta őket szórakoztatni egy tucat zsíros kártya sem. A játék ellanyhult. Az a csendőr, amelyik kinevette Pedrót, maga ment a ládához szimatolni.

- Semmit sem érzek - mondta. - Egyáltalán nincs szagos holmi a ládában. Hát mi lehet? A nemesember azt mondta, hogy nagy értékű holmi.

- Nemesember! - szimatolt a másik csendőr. - Inkább nézett az ki úgy, hogy az apja sült hallal házalt Colón utcáin, szintúgy a nagyapja. Minden hazug koldus azzal dicsekszik, hogy a honfoglalótól származik.

- De miért ne, Rafael? - mondta Pedro Zurita. - Nem származunk-e mind őtőlük?

- Kétségtelen - helyeselt készséggel Rafael. - A honfoglalók sok embert levágtak...

- Viszont soknak az ősei lettek - fejezte be Pedro helyette, és hatalmas kacagásban tört ki. - De azért majdnem úgy vagyok, hogy odaadnám az egyik pezót, ha tudnám, mi van a ládában.

- Itt van Ignatio - köszöntött Rafael egy belépőre, aki a csendőrök egyike volt, és pislákolásáról látszott, hogy éppen sziesztájáról jön. - Őt nem fizették meg azért, hogy becsületes legyen, jöjjön, Ignatio, szabadítson meg a kíváncsiságunktól, és mondja meg, mi van ebben a ládában!

- Honnan tudjam? - kérdezte Ignatio az érdeklődés tárgyára pillantva. - Hiszen csak most ébredtem fel.

- Akkor hát magát nem fizették meg, hogy becsületes legyen, mi? - kérdezte Rafael.

- Boldogságos Szűzanya, ki az, aki fizetni akar nekem, hogy becsületes legyek? - kérdezte a csendőr.

- Akkor hát kapja ezt a baltát, és nyissa ki ezt a ládát - mutatott neki oda Rafael. - Mi nem tehetjük, mert biztos, hogy Pedro megosztja velünk a két pezót, s így minket is megfizettek, hogy becsületesek maradjunk. Nyissa ki azt a ládát, Ignatio, vagy megöl a kíváncsiság bennünket.

- Megnézzük, csak megnézzük - dörögte Pedro idegesen, amint a csendőr a balta élével felfeszített egy deszkát. - Aztán visszazegezzük a ládát, és... Nyúljon bele, Ignatio! Mit lel benne?... Mit érez benne, mi?...

Miután Ignatio belenyúlkaált és beleturkált, kihúzva kezét, abban egy kartongöngyöleget szorongatott.

- Óvatosan bánjon vele, mert vissza kell tenni - intette a porkoláb.

Hát amikor a kemény borítást és a hártypapírt lefejtették, egy félliteres átalag whiskyre meredt rá minden szem.

- Milyen nagyszerűen van becsomagolva - dörmögte az áhítat hangján Pedro. - Nagyon jónak kell lennie, hogy olyan gondosan pakolták.

- Amerikai whisky - sóhajtott a csendőr. - Csak egyszer ittam életemben amerikai whiskyt. Csodás volt. Olyan kurázsit adott, hogy berontottam Santosban az arénába, és pusztá kézzel nekimentem a vad bikának. Igaz, hogy felöklelt, de az a vicc, hogy beugrattam a porondra! Nemde?

Pedro elvette az üveget, és kezdte odaütögetni a nyakát.

- Megálljon! - kiáltotta Rafael. - Megfizették, hogy becsületes legyen.

- Olyasvalaki, aki maga sem volt becsületes - hangzott a felelet. - Ez az áru tilos. Vámot nem fizetett érte. Az öreg csempészárú birtokában van. Vegyük tehát hálásan és tiszta lelkiismerettel az egészet birtokunkba. Elkobozzuk. Megsemmisítjük.

Ignatio és Rafael már nem várták meg az üveget, hanem újat pakoltak ki, és leütötték a nyakát.

- Háromcsillagos... a legfinomabb! - fohászzkodott a védjegyre mutatva Pedro Zurita. - Tudják, minden gringo-whisky jó. Egy csillag azt mutatja, hogy jó, két csillag, hogy kitűnő, három csillag, hogy a legjobb, felülmúlhatatlan. Ó, én tudom. A gringókat az erős ital teszi erőssé.

- És négycsillagos? - kérdezte Ignatio, kinek hangja rekedt volt a pálinkától, és nedvesen csillogott a szeme.

- Négycsillagos? Ignatio barátom, négycsillagostól vagy megüti a szél, vagy a paradicsomban érzi magát.

Nem sok idő múlva Rafael, csendőrtársa nyakát ölelve, testvérének nevezte őt, és kijelentette, hogy kevésbe kerül az, hogy itt, a siralom völgyében boldog legyen az ember.

- Az öreg bolond volt, háromszorosan és háromszor háromszorosan - nyilvánította Augustino, egy alamuszi képű zsandár, aki először nyitotta ki beszédre a száját.

- Viva Augustino! - éljenzett Rafael. - A háromcsillagos csodát művelt. Halljátok! Megnyitotta Augustino száját.

- És háromszor háromszorosan volt bolond a vénember - üvöltötte vadul Augustino. - Az istenek itala volt nála, mind az övé volt, és öt napig utazott vele egyedül Bocas del Toróból ide, és egy kortyot sem ivott belőle. Ilyen bolondokat ki kell kötni meztelenül a hangyabolyra, azt mondom!

- Az öreg nagy kópé volt - szólt Pedro. - Ha visszatér holnap a háromcsillagosaiért, lezárom ötöt csempészés miatt. Még örüljön, hogy ennyivel megússza.

- De ha megsemmisítjük a bűnjelet, így? - kérdezte Augustino, betörve egy új üveg nyakát.

- Így mentjük meg a bűnjelet! - felelt Pedro, a kőpadlóhoz vágva az üres üveget. - Hallgassatok ide, bajtársak! A láda nagyon nehéz volt... mind azt mondjuk. Elejtettük. Az üvegek eltörték. A pálinka kiömlött, és így vettük észre, hogy csempészárú. A láda és a törött üvegek elég bizonyítéknak.

A pálinka fogytával nőtt a lárma. Egyik csendőr civakodni kezdett tíz centavo elfeledt adósság miatt Ignatióval. Másik kettő a padlóra ült le, átölelték egymás nyakát, és házasságukat siratták. Augustino, mint valami beszélőgép, azt magyarázta, milyen aranyat ér a hallgatás. Pedro Zurita a testvériségen érzékenyült el.

- Még a foglyaimat is - zokogta -, még azokat is testvérként szeretem. Hisz oly szomorú az élet. - Könnyáradat akasztotta el, mialatt nagy kortyokat húzott az üvegből. - Az én foglyaim az én gyermekeim. Vértük értük a szívem. Figyeljen! Én sírok. Hadd osszuk meg velük ezt a kis italt. Legyen egy boldog percük. Ignatio, szívem legdrágább barátja! Tedd meg ezt a szívességet! Nézd, itt sírok a karodban. Vigyél egy üveg pálinkát ennek a gringo Morgannek. Mondd meg neki, mennyire fáj nekem, hogy holnap lógni fog. Vidd át neki szeretetem szavát, és kínáld meg egy korttyal. Legyen boldog ma!

Mialatt Ignatio kiment a folyosóra, az a csendőr, amelyik egyszer beugrott a bika elé Santosban, elkezdett ordítani:

- Bikát ide! Bikát ide!

- Azért kell neki, drága lélek, hogy megölelje és szeresse - magyarázta Pedro Zurita, újabb zokogásrohammal. - Én is szeretem a bikákat. Mindent szeretek én. Még a szűnyogokat is. Az egész világot. Ez az élet titka. Szeretnék egy oroszánt, akivel játszadoznék...

*

A „Bőgő szélre, tengermélyre” félreismerhetetlen hangjait füttyülték kinn az utcán. Ez kapta oda Henry figyelmét, aki tágas celláján át az ablakhoz szaladt, mikor az ajtóban kulcsfordítás zaja fektette megint hirtelen a földre. Alvást színlelt. Ignatio tántorgott be részegen, üveggel a kezében, amelyet komolyan átnyújtott Henrynek:

- Tisztelteti és üdvözlöi önt a mi jó porkolábunk, Pedro Zurita - motyogta. - Igyék egyet, azt mondja, és feledje el, hogy holnap kénytelen felkötni önt.

- Tisztelem én is señor Pedro Zuritát, és mondja neki, menjen a pokolba a whiskyjével együtt - felelte Henry.

A csendőr kihúzta magát, és nagyot nyelt, mintha egyszerre kijózanodnék.

- Nagyon helyes, señor - mondta, azzal kitámolygott, és becsukta az ajtót.

Henry azon pillanatban az ablakhoz ugrott, ahol szemtől szembe találta magát Francisszel, aki egy revolvért dugott be neki a rácson át.

- Üdv, bajtárs! - mondta Francis. - Egy perc alatt kihozzuk innét. - Két galuska dinamitot tartott fel, teljesen fölszerelve, gyutaccsal, zsinórral. - Ezt a kis robbanószert hoztam, hogy kimentsem innen. Húzódjék jól hátra a cellában, rögtön olyan rés támad itt a falban, amelyen át az *Angelique* is bevitörlázhaz. Az *Angelique* vár különben ránk az öbölben. Na most hátra! Robbantok. Rövid a kanóc.

Alig vonult Henry vissza a cellája egyik szögletébe, mikor belökték az ajtót, és a bábeli hang és szitok zsvájából, különösképp az ősi és változatlan latin-amerikai csatakiáltást hallhatta ki: „Halál a gringóra!”

Ugyancsak hallhatta Rafael és Pedro ordítózását, akik beléptek, s az egyik: - Nem kell neki a testvéri szeretet! - A másik: - Azt mondta, a pokolba velem... Nem azt mondta, Ignatio?

Puska volt a kezükben, és mögöttük nyomakodott a részeg társaság, mindenféle fegyverrel: a késtől, a mordálytól a baltáig és üvegekig. Henry revolverének láttára meghököltek, és Pedro, tétován babrálva fegyverén, ünnepélyesen dadogta:

- Señor Morgan, önnek eljött az ideje, hogy elfoglalja méltó helyét a pokolban.

De Ignatio nem várt. Vadul tüzelt csak úgy vaktában, és félcellányira hibázta el Henryt, akinek golyója abban a pillanatban leszedte lábáról. A többi hanyatt-homlok rohant ki a börtön-folyosóra, ahol fedezve magukat, elkezdtek besütögetni fegyverüket a szobába.

Henry szerencsecsillagának és a vastag falnak köszönhetette, hogy nem érte golyó, és remélve, hogy geller sem éri, egy védő szögletbe vonult, és várt a robbanásra.

Megtörtént. Az ablakból és alatta a falból egyetlen nyílás lett. Henrynek fejét érte egy kőszilánk, és ájultan rogyott össze, majd mikor a füst- és porfelleg tisztult, káprázó szeme előtt Francis jelent meg, mintha átlebegne a nyíláson. Ahogy kifelé húzták a résen, Henry már eszméleténél volt. Láthatta Enrico Solanót és Ricardót, legifjabb fiát puskával a kezükben, amint visszatartják az utcán keletkezett tömeget, és ugyancsak az ikertestvér Alvaradót és Martinezt, akik ugyanezt teszik.

De a nép csak kíváncsi volt, hiszen életébe kerülhet, ha megpróbálja útját állani olyan kemény legényeknek, akik fényes nappal robbantják fel és ostromolják meg a börtönt, ellenben semmit sem nyerhetett. És a tömeg respektussal nyitott utat a kis zárt csapat előtt, amikor lefelé iramodott az utcán.

- A lovak a közeli fasorban várnak - mondta Francis Henrynek, amint kezét szorítottak. - Leoncia ott vár szintén. Tizenöt percnyi vágatás a partig, ahol a csónak vesztegel.

- Egy énekre tanítottam önt - mosolygott Henry. - A legkedvesebb kis dal volt, amikor füttyülni hallottam öntől. A kutyák olyan előrelátók voltak, hogy nem bírtak már várni holnapig a felakasztással. Leszopták magukat whiskyvel, és elhatározták, hogy nyomban végeznek velem. Fura egy dolog ez a whisky. Egy öreg nemesből lett házalónak összetört a szekere, itt szemközt a börtönnel...

- A nemes Narvaez is lehet, lám, házaló, és egy házalónak is élni kell, nemde, señors? Baltazar de Jesus y Cervallos e Narvaeznek, a hősi emlékü Narvaez generális unokájának! - mórlikázta el Francis még egyszer.

Henry erre őszinte bámulattal mondta:

- Francis, örülök valaminek átkozottul...

- Minek? - kérdezte Francis közbe, minthogy éppen befordultak a sarkon a lovakhoz.

- Annak, hogy nem vágtam le a fülét aznap a Calfon, mikor leterítettem és ön ezt követelte tőlem.

VI. FEJEZET

Mariano Vercara e Hijos, San Antonio kormánybiztosa hátradőlt a teraszon székében, és elégedett mosollyal sodorgatta meg cigarettáját. Az eset úgy ment, ahogy előkészítette. A kis öreg bírót a mindennapi pálinkával ő látta el, és viszonzásul kivette a bíróból a pöreseteket, és befolyásolta az ítéleteket. Sohasem érte kudarc. Például most hét szegődményes munkást súlyos bírsággal visszarendeltek egy santosbeli ültetvényre. A bírság ledolgozását hozzácsapták szerződéses rabszolgaságuk idejéhez. És a kormánybiztos kétszáz jó amerikai dollárral lett gazdagabb ennél a műveletnél. Ezek a santosbeli gringók olyanok, akikhez érdemes hozzávarrni magukat, mosolygott magában. Hennequen-ültetvényükkel fejlesztik az ország mezőgazdaságát. De, ami még jobb, megszámlálhatatlan pénzük van, és jól megfizetik azokat az apró kis szolgálatokat, amikkel kezükre jár.

Még szélesebb lett a mosolya, amivel Alvarez Torrest üdvözölte.

- Figyeljen! - mondta, azaz suttofta ez fülébe. - Miénk lehet a két Morgan, ezek az ördög cimborái. Henry, ez a disznó már holnap lóg. Nincs rá eset, hogy Francis, ez a másik disznó ne menne rá még ma.

A kormánybiztos hallgatott, csak szemöldökét emelte fel kérdően.

- Azt ajánlottam neki, hogy rohanja meg a börtönt. A Solanók hallgattak a hazudozására, és vele tartanak. Biztosan megpróbálják ma este. Hamarább nem tehetik. Önön áll, hogy résen legyen ezen alkalomkor, és utána nézzen, hogy Francis Morgan kiváltképp céltábla legyen, és elessen ebben a patáliában.

- De mi célból? - érdeklődött a kormánybiztos. - Henry az, akit el szeretnék tenni az útból. Francis, a másik, hadd menjen vissza szeretett New Yorkjába.

- Mára végére kell járnunk, és ön sem fog rosszul jáni. Mint tudja, a tartományi dróttalan távirón át a New York-beli Regannel való összeköttetésem bizalmas és fontos. - Rácsapott mély zsebére. - Épp most kaptam egy másik táviratot. Az a parancs, hogy ezt a disznó Francist távol kell tartani New Yorktól egy hónapig... ha nem lehet örökre. Én nem értettem félre señor Regant, hogy minél továbbra, annál jobb. Minél inkább sikerül ez nekem, annál jobban jár ön is.

- De ön nem mondja, mennyit kapott már, sem hogy mennyit kap még - firtatta a kormánybiztos.

- Külön egyezségünk van rá, és nem oly nagy összeg, mint képzeli. Nehéz ember az a señor Regan, nehéz ember. Mégis megosztom önnel becsülettel a szerint, ahogy sikerül az ön intézkedése.

A kormánybiztos beleegyezőleg bólintott, majd így szólt:

- Lesz az ezer arany, amit kap?

- Úgy hiszem. Bizonyára nem fizethet nekem egy disznó ír tőzsdés kevesebbet. És ötszáz az öné, ha ez a disznó Francis ittfeljejt a csontjait San Antonióban.

- Lesz az százezer arany? - hangzott a kormánybiztos következő kérdése.

Torres úgy nevetett ezen, mint valami tréfán.

- Többnek kell lenni annak ezernél - makacskodott társa.

- Ha bőkezű lesz - felelt Torres -, adhat ötszázzal többet ezernél, aminek fele természetesen, mint mondtam, az öné.

- Rögtön a börtönhöz megyek innen - jelentette ki a kormánybiztos. - Megbízhat bennem, señor Torres, ahogy én bízom önben. Jöjjön! Megyünk együtt mostan, és maga lássa meg az előkészületeket, amiket ennek a Francis Morgannek a fejéért teszek. Még nem vesztettem el ügyességemet a puska kezelésében. Azonkívül három csendőrnek parancsolom meg, hogy csak rá lőjenek. Hát ez a gringo eb meg meri ostromolni a börtönünket? Jöjjön! Együtt indulunk.

Felkelt, az elhatározás erélyével dobta el cigarettáját. De a terasz közepén egy lihegő, verejtékező, rongyos fiú fogta meg kabátujját, és így nyafogott:

- Van egy üzenetem. De fizetnek érte a nagyságos señorok? Szaladtam egész úton.

- A keselyűkhöz küldelek San Juanba, hogy a ronda bőrödből kifordítsanak - hangzott a felelet.

A fiú nyifogni kezdett a fenyegetésre, majd bátorságot merített üres gyomrából, életszomjából és egy jegyre való sóvárgásából a legközelebbi bikaviadalhoz.

- Emlékezhet rám, señor, én más hírt is hoztam önnek.

- Jó, jó, te állat, emlékszem. De jaj neked, ha becsapsz! Mi az a semmi hírecske! Egy centavót sem érhet. És ha úgy van, hát megbánatom veled, hogy valaha a nap rád süttött.

- A tömlöc - dadogta a fiú. - Az idegen gringo, az, amelyiket holnap akasztottak volna, felrobbantotta a tömlöc falát. Irgalmas isten! Akkora rés van rajta, mint a templom kapuja! És a másik gringo, aki olyan, mint ő, elmenekült vele a résen át. Maga húzta ki a lyukon. Ezt én magam láttam, a két szememmel, és erre rohantam ide egész úton, és emlékszik...

De a kormánybiztos már Torreshez fordult szárazon:

- Vajon lenne olyan hercegien bőkezű ez a señor Regan, és megadhatja önnek és nekem azt a derék összeget, amit említettünk? Ötször vagy tízszer ekkora összeg erre a gringo tigrisre tűzve, aki a törvényt, a rendet és kitűnő börtönfalainkat összerombolja, talán közelebb hozná az üzletet.

- Ami ezt illeti, vaklármának kell ennek lenni. De nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja, és ez mutatja Francis Morgan szándékát - dörmögte Torres nyámnyila mosollyal. - Emlékezzék, én unszoltam, hogy ostromolják meg a börtönt.

- Ez esetben ön és señor Regan fizetik meg a tömlöc falait? - kérdezte a kormánybiztos, majd némi szünetre hozzátette: - Nem mintha azt hinném, hogy megtörtént. Ez lehetetlen. Még egy bolond gringo sem merésznél megtenni.

Rafael, a csendőr, puskával a kezében és a véres arccal, melyen egy nagy seb tátongott, jött át a teraszajtón, és félretaszigálta a kíváncsiakat, akik gyülekezni kezdtek Torres és a kormánybiztos körül.

- Tönkretettek bennünket - volt Rafael első szava. - A börtön csaknem romban. Dinamit! Száz font. Ezer! Bátran védtük a börtönt. De felrobbant... ezer font dinamit. Ájultan estem össze, fegyveremmel a kezemben. Mikor felocsúdtam, körülnéztem. A többi mind, a derék Pedro, a derék Ignatio, a derék Augustino... mind, mind ott hevert körültem holtan. - Csaknem azt tette hozzá, hogy „részezen”, de a latin-amerikai természet már úgy van alkotva, hogy egyszerűen úgy állította be a katasztrófát, ahogy a legelőnyösebb és letragikusabb volt képzeletének. - Ott heverték körültem holtan. Talán nem holtan, csak egészen megbénulva. Másztam. A gringo

Morgan cellája üres volt. Óriás és rémes rés volt a falban. Kimásztam rajta az utcára. Nagy tömeg gyült össze. De a gringo Morgan eltűnt. Beszéltem egy bennszülöttel, aki látta és aki tudja mi történt. Lovak vártak rájuk. A part felé vágattak. Ott egy schooner. Nincs horgonyon. Le és fel vitorlázik, rájuk várva. Francis Morgan egy zsák arannyal nyargal a nyergében. A bennszülött látta. Nagy zsák.

- És a rés? - kérdezte a kormánybiztos. - A rés a falban?

- Nagyobb, mint a zsák, sokkal nagyobb - felelte Rafael. - De a zsák is nagy. Így mondta a bennszülött. És azzal nyargal a nyergében.

- Ó, börtönöm! - kiáltotta a kormánybiztos. Egy gyilkot vont elő kabátjából a bal hónalja alul, és feltartotta pengéjénél fogva. - Esküszöm minden szentre, hogy bosszút állok. Az én börtönöm! Törvényeink! Igazságszolgáltatásunk!... Lovat! Lovat!... Csendőrök! Lovat ide! - Körülforgott, és Torresre rivallt, mintha az beszélt volna valamit: - Pokolba señor Regannel! A saját ügyemben járok. Megcsúfoltak! Meggyalázták börtönömet. Bemocskolták törvényünket... a tiéteket, kedves barátaim. Lovat! Lovat! Az utcára vezessétek! Gyorsan! Gyorsan!

*

Trefethen kapitány, az *Angeliqe* tulajdonosa, egy maja indián anya és egy jamaicai néger apa fia, átment schoonerének keskeny hátsó fedélzetére. Elbámult a partra San Antonio irányában, merre fedezi fel visszatértében matrózaival hosszú csónakját, és azon töprengett, hogyan szökjék meg örült amerikai bérlőjétől. Töprengett rajta, hogyan bontsa fel szerződésüket és kössön egy újat, mely háromszor drágább legyen. Mert különösképpen nyaggatta sokféle vérsége. A néger vér okosságot tanácsolt neki és a panamai törvények figyelembevételét. Az indián vér törvénszegésre unszolta és civakodásra.

Az indián anya volt, aki eldöntötte a vitát, és felvonatta vele a vitorlákat, megeresztette a fővitorlát, és elkezdett parthoz közelgetni, hogy minél gyorsabban vegye fel a közelgő csónakot. Mikor észrevette a Solanók és Morganek puskáit, úgy begyulladt, hogy csaknem megfordult és elmenekült tőlük. Mikor azonban egy nőt látott meg a csónak kormányemelvényén, regényessége és pénzsóvár hajlamai egyszerre sugallották, hogy megálljon és vegye fel a csónakot. Hiszen tudta, hogy ahol nő keveredik a férfiak üzletébe, oda a veszedelem és a pénz egymás kezét szorongatva érkezik.

A nő a hajóra jött a vésszel és a pénzzel: Leoncia, a fegyverek és a pénzeszsák.

- Örömmel üdvözlöm hajómon, uram - fogadta Trefethen kapitány Francist, mosolyra húzott szájában fehér fogsorát mutogatva. - De ki ez az ember? - hőkölt fejével Henry felé.

- Barát, kapitány. Vendégem. Valóságban rokonom.

- És bátorkodom megkérdezni, uram, kik azok az urak, akik oly élénken nyargalásznak a parton?

Henry hirtelen a parti homokon száguldozó lovascsapatra nézett, és teketóriátlan kivette a látcsövet a kapitány kezéből, hogy belenézzen:

- Maga a kormánybiztos a vezető - adta hírül Leonciának és családjának -, és egy csapat csendőr... - Felrikkantott, jobban benézett a látcsóbo, majd fejét rázta. - Majdnem azt gondoltam, Torres barátunkat látom.

- Ellenségeinkkel? - kiáltotta hitetlenkedően Leoncia, Torres házassági ígéretére emlékezve, és arra, ahogy szolgálatát és becsületét felajánlotta aznap ott, a hacienda teraszán.

- Tévednem kellett - ismerte be Francis. - De olyan összevissza nyargalnak. Pedig ketten lovagolnak a csapat élén.

- Ki ez a tökfilkó Torres? - kérdezte nyersen Henry. - Sohasem állhattam a tekintetét, mégis mindig szívesen látták őt hajlékukban, Leoncia.

- Bocsánatát kérem nagyon szépen és a legalázatosabban, uram - szólt közbe Trefethen kapitány mézédeseen. - De fel kell hívnom figyelmüket arra a kérdésre, hogy miféle bandérium hivalkodik olyan buzgón ott a parton.

- Tegnap fel akartak akasztani engem - kacagott Francis. - Holnap ezt a rokonomat akarták volna felakasztani. Mindössze kibabráltunk velük. És itt vagyunk. Nos, kapitány úr, én pedig a fővitorlájára hívom fel a figyelmét, amelyik ott csapkod a szélben. Ön veszteg áll itt. Mennyit akar még lebzselni itten?

- Mr. Morgan - hangzott a felelet -, tisztelettel szolgálom önt, mint hajóm bérlőjét. Mindazonáltal tudatnom kell önnel, hogy én angol alattvaló vagyok. György király a királyom, uram, és én mindenekelőtt neki engedelmeskedem és az ő tengerészeti törvényeinek minden más nemzet előtt, uram. Világos az értelmem előtt, hogy ön törvényt szegett a parton, másként a csendőrök nem volnának oly serények a nyomában, uram. És az is világos, hogy ön azt akarja, szegjem meg én is a tengerészeti törvényt azzal, hogy menekülni segítem önt. Így a tisztesség jegyében itt kell vesztegelnem, míg ez a kis galiba, amit ön a parton okozhatott, uram, mindenki számára és elégtételére, főleg pedig törvényes uralkodómnak elégtételére, elsimíttatik.

- Bontson vitorlát, és induljunk, kapitány! - vágott közbe Henry mérgesen.

- Uram, legtiszteletteljesebb bocsánatkérésem mellett is, kellemetlen kötelességem két dolgot tudatni önnel. Sem nem bérlöm ön, sem nem a nemes György király, akinek minden becsvágyam engedelmeskedni.

- Helyes, én vagyok a bérlője, kapitány - szólt udvariasan Francis, mivel mulatott ennek az embernek kevert vérségén és sokszínű kifejezésein. - Feszítsen vitorlát, és vigyen ki olyan gyorsan minket ebből a Chiriqui-lagúnákból, amily gyorsan csak a jóisten és ez a gyenge szél megengedi.

- Az nincs benn a bérletben uram, hogy az *Angelique*-en megszegje Panama és György király törvényeit.

- Én jól megfizetem - viszonzta Francis, kezdvén türelmét veszteni -, gyerünk, intézkedjék!

- Akkor hát újra kibérli a hajómat, uram, és hárommannyiért?

Francis kurtán biccentett.

- Akkor várjon, uram, intézkedem. Tollról és papírról kell gondoskodnom a kabinból, és írunk egy okmányt.

- Ó, úristen! - nyögött Francis. - Gyerünk előbb, és induljunk. Éppúgy megírhatjuk azt az okmányt menetközben, mint itt állva. Nézzel! Lövöldözni kezdtek.

A félvér kapitány hallotta a lövést, és megvizsgálva a kifeszített vásznat, felfedezte a golyó ütötte lyukat magasan, fenn a főárboc hegyénél.

- Nagyon helyes, uram - ismerte be. - Ön gentleman és tisztelt egyén. Bízom benne, hogy ön, mihelyt ideje engedi, aláírja az okmányt... Hej! te néger! Fel a középvitorlával! Keményen! Fordíts egyet azon a keréken! Ejnye, ti fekete gazfickók, fogjátok rögtön azt a rudat! Percifal, fogd meg azt a kötelet!

Mindnyájan engedelmeskedtek, ahogy Percifal tette egy vigyorgó, lompos, kingstonbeli fekete, aki olyan fekete volt, mint éjjel a szurok, és ahogy egy másik tette, akit Juannak hívtak és inkább volt spanyol és indián, mint néger, mint világos bőre mutatta, és akinek ujjai, a hegyüket kivéve, olyan keskenyek és finomak voltak, mint egy kisasszonyé.

- Koppintsa fején ezt a négert, ha továbbra ilyen szemtelen lesz - mormogta Henry Francisnek.
- Egy fületlen gombért megtenném most is.

De Francis fejét rázta.

- Igaza van neki. Egészen helyesen vélekedik. Kell neki a pénz, hiszen kockáztatja schoonerét, hogy elkobozzák, és szavatol is érte. Azokat a hosszú szavakat pedig azért kénytelen használni, mert másként azt hinné, nem értette meg magát alaposan.

Enrico Solano közeledett Henryhez remegő orrcimpával. Nyugtalan ujjait a fegyvere kakasán, fél szemét pedig a parti lövöldözőkön tartotta. Kinyújtott kézzel mondta:

- Bűnös vagyok egy súlyos tévedés miatt, senor Morgan. Az első megrendülésben, mikor szeretett fivérem, Alfaro haláláról értesültem, bűnöm, hogy azt gondoltam, ön követte el ezt az orgyilkosságot. - Itt az öreg Enrico szeme dühöset villant. - Mert orgyilkosság volt, gyalázatos, gyáva, hátulról, sötétben. Jobban kellett volna tudnom. De akkor önkívületben voltam, és minden bizonyíték ön ellen szólt. Nem vettem időt arra gondolni, hogy drága, szeretett és egyetlen lányom el van jegyezve önnel, arra emlékezni, hogy önről csupa férfiasságot, egyenességet és bátorságot hallottam említeni, olyat, amely sosem dőf hátulról a sötétség leple alatt. Bánom. Sajnálom. És büszke vagyok, hogy újra üdvözölhetem családomban, mint Leonciám vőlegényét.

Mialatt Henry Morgannek a Solano családba való melegszívű visszavétele folyt tovább, Leonciát az izgatta, hogy apja, latin-amerikai szokás szerint, oly sok finom szót és kifejezést használ, mikor megtenné az egyszerű szót, egy kézszorítás és meleg tekintet is. Minek, minek, minek kell a spanyol népnek ilyen különködő szavak, mintha a jamaicai néger hasonló különködését mímelné? - kérdezte magától.

Mialatt Henrynek és Leonciának ez a megismételt eljegyzése tartott, Francis megpróbálta a közönyöst adni.

VII. FEJEZET

- Most pedig elvesztettük mind a két gringo disznót - siránkozott Alvarez Torres a parton, amint az *Angelique* egy kis hűs széllel himbálózva lőtávolon kívül került.

- Három misére adnék a székesegyházban - jelentette ki Mariano Vercara e Hijos -, ha fegyverem elé kaphatnám őket száz lépésre. És ha rám bíznák a gringókat, olyan rohamosan távoznának innen a pokolba, hogy az ördög kénytelen volna angolul tanulni.

Alvarez Torres tehetetlen dühvel és elkeseredéssel csapott nyeregkápájára.

- Álmaim Királynéja! - pityeregte csaknem. - Elment a két Morgannel. Láttam, amint felkapaszkodott a schooner oldalára. És ott van New Yorkban Regan. Ha a schooner kinn van a Chiriqui-lagúnákból, egyenesen New Yorkba hajózhat. Francist, ezt a disznót nem tarthattam vissza egy hónapra, s így señor Regan nem fizet egy garast sem.

- Nem jutnak ki a Chiriqui-lagúnákból - mondta ünnepélyesen a kormánybiztos. - Nem vagyok esztelen állat. Ember vagyok, aki látja, hogy nem juthatnak ki. Nem esküdtem örök bosszút? A nap leszáll, és kevés szélre van remény az éjjel. Az ég mutatja. Nézze csak azokat a görgő felleggomolygokat! Ami szél lesz, az kevés lesz és délkeleti. A Chorrera Passage felé fogja hajtani őket. Ezt pedig nem kísérlik meg. A néger kapitány úgy ismeri a lagúnát, mint a tenyerét. A hosszabb utat fogja választani, és vagy Bocas del Torónál, vagy a Cartago Passage-on akar majd kijutni. Így megelőzhetjük. Van eszem. Figyeljen! Az hosszú út. Mi egyenest rájuk csaphatunk a Las Palmas-partról. Rosaro kapitány itt van a *Dolores*szel.

- Azzal a tizedrangú dagasztóteknővel, amely saját útját sem végzi jól? - kérdezte Torres.

- De a mai és a holnap éjszakai szélcsendben elfogja az *Angelique*-et - felelt a kormánybiztos. - Rajta, barátaim! Nyargaljunk! Rosaro kapitány jó barátom. Az én dolgom, hogy szívességre kérem.

Még napvilágnál átvágtak a törődött emberek a fáradt lovakon Las Palmas nyomorú községen, le a nyomorú kikötőhöz, ahol egy nyomorúságos külsejű, festetlen oldalú szállítóbárka üdvözölte őket. Kéményéből füst gomolygott, mutatva, hogy már fűtik a kazánját. A kormánybiztos fene büszke lett.

- Jó reggelt, señor Rosaro kapitány és jó étvágyat - üdvözölte az ütött-kopott spanyol tengerésztisztet, aki egy nagy kötélkötegghez támaszkodva feketekávé szűrőcsővel egy csuporból, amely vacogva zongorázott a fogsorán.

- Jobb reggelem volna, ha ez az átkozott lázroham nem csíp el - felelte savanyúan Rosaro kapitány, s a keze, benne a csupor, a karja, az egész teste oly kegyetlenül reszketett, hogy már-már kiöntötte a forró levet állára és fekete-szürke szörzettel fődött mellére. - Nesze, te pokolbeli állat! - rivallt, és a csuprot mindenestül, úgyhogy darabokra ment, egy fehér kölyökhöz vágta, aki nyilvánvalóan az inasa volt, s aki nem tudta elrejtteni kacagását.

- Majd kisüt a nap, a láz kidühöngi magát, és hamarosan távozik - mondta a kormánybiztos, udvariasan túlnézve a rosszkedvnek eme megnyilvánulásán. - Ön pedig, ha végzett itt, Bocas del Toróba tart. Mi mindnyájan önnel megyünk, egy ritka kalandra. El akarjuk csípni az *Angelique* schoonert, amelyet a szélcsend vesztegeltet a lagúnán. Egy csomó letartóztatást foganatosítok rajta, hogy egész Panama visszhangzik majd az ön bátorságától és tetterejétől, kapitány. Tudom, elfelejti, hogy valaha is rázta a láz.

- Mennyit? - kérdezte nyersen a kapitány.

- Mennyit? - lepődött meg a kormánybiztos. - Ez államérvék, jóember. És önnek úgyis Bocas del Toro az útja. Egy lapát szénnel többre nem kerül önnek ez.

- Kölyök! Kávét! - förmedt a bárkavezető a fiúra.

Szünet állt be, mialatt Torres a kormánybiztossal és a mocskos kísérettel együtt majd pipet kapott a párolgó kávé után, amit a fiú elhozott. Rosaro kapitány megint játszott egy sort a csuporral fogain, akár valami kasztanyettán, de sikerült neki anélkül nyelni a kávéból, hogy kiömöljék vagy megégesse a száját.

Egy nyúzott képű, toprongyos svéd, akinek beütött sapkáján az a felírás díszlett, hogy „gépész”, feljött a fedélzetre, pipára gyújtott, és szemmel láthatólag magafeledten, elmerülve ült a bárka alacsony korlátján.

- Mennyit? - ismételte Rosaro kapitány.

- Induljunk, kedves barátom - mondta a kormánybiztos. - És mikor a lázrohama elmúlt, akkor okosan megbeszéljük a dolgot. Hiszen értelmes lények és nem állatok vagyunk.

- Mennyit? - ismételte újra Rosaro kapitány. - Sohsem voltam állat. Mindig eszes ember voltam, akár fenn volt a nap, akár nem, akár ez a hétszer átkozott láz van rajtam. Mennyit?

- Nos, induljunk! Hát mennyiért? - ment bele vonakodóan a kormánybiztos.

- Ötven dollár aranyban - hangzott a felelet.

- Így is indulna, kapitány, nemde? - kérdezte nyájasan Torres.

- Ötven... aranyban, mint mondtam.

A kormánybiztos kétségbeesetten lökte égnek a karját, és sarkon fordult, hogy távozzék.

- De hát örök bosszút esküdött, amiért megcsúfolták a börtönét - emlékeztette Torres.

- De nem úgy, hogy ez ötven dollárba kerüljön - vágott vissza a kormánybiztos, szeme sarkából azt lesve, vajon lát-e valami engedékenységet a vacogó kapitányon.

- Ötven arany - mondta a kapitány, amint lehajtotta a csupor tartalmát, és reszkető ujjakkal megpróbált cigarettát sodorni. Fejével a svéd felé utalt, és hozzátette: - és öt arany külön a gépészemnek, ő a mi gyámolítónk.

Torres közelebb lépett a kormánybiztoshoz, és odasúgta:

- Én magam fizetem ki a bárkát, és százat kérek a gringo Regantól, úgyhogy megosztozhatunk a különbségen. Nem veszünk rajta. Megcsináljuk. Mert ez a disznó Regan úgy utasított, hogy ne nézzek az aprópénzre.

Mikor a nap rézvörösen felkelt keleten, egy csendőr visszament Las Palmasba a fáradt lovakkal, a többiek pedig felszálltak a bárka fedélzetére. A svéd eltűnt egy lejáróllyukon, és Rosaro kapitány, akinek reszketését megszüntették a nap jótékony sugarai, felszedette a vitorlákat legényeivel, akik közül egyet a kormányosi bódéba, a kerékhez vezényelt.

*

Az este az *Angélique*-et egyéjszakai csaknem teljes szélcsönd után a szárazföld közelében találta, bár eléggé elhaladt északnak, hogy San Antonio és Bocas del Toro és Cartago-tengerszoros közt legyen. Ez a két átjáró még huszonöt mérföldre van a nyílt tengertől, és a schooner ott lengett a lagúna mozdulatlan tükrén. A belsejében túl nagy volt a fülledtség, így hát a fedélzet tele volt alvókkal. Egy kis kabinban, magányosan feküdt Leoncia. A fedélzet keskeny lejárásának két oldalán heverték testvérei és atyja. Hátral, a kormánykerék és a

kabinlépcső közt, egymás mellett feküdt a két Morgan, Francis karja átvette Henry vállán, mintha még mindig védeni akarná. A kerék mellett ülve, kezével térdét átfogva és fejét hozzászorítva, ott aludt a néger-indián kapitány, és éppoly testtartásban leledzett a kerék másik oldalán a kormányos, aki nem volt más, mint a néger Percifal Kingstonból. A schooner mellső részén egymás hegyén-hátán hevert a kevert vérű legénység, legelől pedig az ör szundikált kezére hajtott fejjel a kis faköpönyegben.

Leoncia ébredt fel legelőször magas hálósobájában. Felkönyökölt, és lenézett oldalra, a kabinlépcső felé, ahol a két fiatalember szendergett. Úgy sóvárgott értük, akik úgy hasonlítottak egymásra: mindkettő egyformán tetszett neki. Még ott érezte ajkán Henry csókjait, de vére éppen megbizsergett annak emlékére, amikor Francis tartotta karja közt, és ámult, tépelődött, hogyan szerethet egyszerre kettőt. Ahogy ismerte magát, követni tudta volna Henryt a világ végére is, míg Francist még tovább is. Meg sem érthette vonzalmának ezt a csapongóságát.

Hogy meneküljön gondolataitól, amelyek megfélemlítették, kinyújtotta a karját. Fátyolának meglengő csücske erre többször végigszaladt Francisnek épp az orra tövéénél, úgyhogy az álmában azt hitte, valami moszkító háborgatja, és nyugtalan megrángva, végül kivágta karját, úgyhogy mellbe lökte Henryt. Így Henry ébredt fel előbb. Oly hevesen ugrott fel, hogy Francist is felébresztette.

- Jó reggelt, kedves rokon - köszönt Francis. - Miért oly serény?

- Jó reggelt, jó reggelt, kedves pajtásom - válaszolt Henry. - De ön serénykedik úgy az alvásban, hogy mellbe vágott álmában. Azt hittem, a hóhér simogat, mert mára tervezte, hogy elintézi a nyakamat. - Ásított, nyújtózott, kinézett a korláton át az alsó tengerre, és felhívta Francis figyelmét az alvó kapitányra és kormányosra.

Milyen csontos ember ez a két Morgan, gondolta Leoncia, és ugyanakkor csodálkozott, hogy az angol szavak könnyebben gördülnek tova agyában, mint a spanyol. Azért van ez talán, mert a két gringo iránt való vonzalma készteti, hogy az ő nyelvükön gondolkozzék sajátja helyett?

Hogy megszabaduljon bogozódó gondolataitól, megint kinyújtotta karját, megismételte a fátollengetését, s a Morganek nagy nevetve felfedezték, hogy ki volt az oka a serény felkelésnek.

Három órával később, mikor a kávé- és gyümölcsreggelin túl voltak, Leoncia a kormánykerék mellett ült, ahol leckéket vett Francistól a hajóvezetésből. Az *Angelique* fodrozó északi szellőtől hajtva hat csomó gyorsasággal haladt. Henry a hajó másik felén a tengert vizsgálta távcsövön, és igyekezett egykedvűnek látszani. De magában emésztődött, miért is nem jutott neki eszébe, hogy a kormányzás és a távcsövezés titkaiba ő vezesse be Leonciát. Mégis keményen tartózkodott attól, hogy figyelje a párt, vagy csak lopva is odavessen rájuk egy pillantást.

De Trefethen kapitány, a maga indiánus kíváncsiságával és néger szemérmertlenségével, György király alattvalója léteire sem volt ily tapintatos. Ő nyíltan megbámulta őket, és nem kerülte el figyelmét bérlőjének és a csinos spanyol hölgynek össze-összetörleszkedése. Mikor a kerék felé hajoltak, hogy belenézzenek a távcsöbe, egymáshoz is hajoltak, hogy Leoncia haja Francis nyakán borzolódjék. És így a kapitánnyal együtt már hárman tudták, milyen édes borzongást szokott előidézni az ilyen érintkezés. De a férfi és a lány még mást is éreztek, és ez a zavar volt. Szemük rezzenve villant egymásra, aztán némi büntudattal sütődött le. Francis olyan hangosan magyarázta az iránytű ostobáskodásait, mintha a fél hajónak akarna előadást tartani. Trefethen kapitány jót vigyorgott ezen.

Egy kis szélroham fordítottatott Francisszel a keréken. Keze ekkor rányomódott a lányéra. Megint megborzongtak, és a tengerésztiszt megint vigyorgott.

Leoncia felvetette Francisre a szemét, majd zavartan máshová vitte pillantását. Kihúzta kezét a férfié alól, véget vetett a leckének, mintha már nem érdekelné tovább, és tovasétált a kormánykeréktől. De olyan tüzet gyújtott máris Francis érzékeiben, melynek az nagyon is tisztában volt áruló jogtalanságával. Szerette volna és remélte, hogy Henry, aki profilját és vállát mutatta feléjük, semmit nem vett észre arról, ami történt. Leoncia a dzsungel földte partokat nézve, láthatólag másutt járt gondolatban, amint jegygyűrűjét szórakozottan meg-megforgatta ujján.

De Henry, amint odafordult hozzájuk, tudatni, hogy valami füstöt lát a szemhatáron, zavartalannak látszott. A kapitány azonban, aki előbb is látta őt, mellé suvakodott. Az indián kegyetlenség sugallotta a néger szemérmertlenségnek benne, hogy csöndesen így szóljon:

- Sohse csüggedjen, uram! A señorita nemes szívű, és van a szívében hely két ilyen derék gavallér részére is, mint önök.

A következő percnél egy negyedrésze alatt elvette azt a kikerülhetetlen és változatlan leckét, amelyet minden fehér ember el kell vegyen, ha oda dugja az orrát, amihez semmi köze. Trefethen máris a hátán feküdt, s tarkója kellemetlenül koccant a padlón attól az ökölcspástól, amelyet Henry Morgan jobb keze a szemöldökei tájékára kent oda.

De az indián kapitány nyomban felugrott, és dühöngve kapta elő kését. Juan, a halványsárga vegyes vérű, szintén mellé ugrott, kést rántva, ugyancsak a többi matróz, úgyhogy félkörben támadtak neki Henrynek, aki hirtelen hátraugorva, egy vasrudat ragadott fel. Így készült védelmére. Francis otthagya a kereket, és revolvert húzva elő, keresztülvágta magát a matrózok félkörén, úgy ugrott Henry mellé.

- Mit mondott? - kérdezte rokonát.

- Megmondom, amit mondtam - agyarkodott a kapitány -, azt mondtam...

- Megálljunk, kapitány - vágott közbe Henry. - Sajnálom, hogy megütöttem. Fogja be a bagólesőjét! Béküljünk ki! Én sajnálom, hogy megütöttem... - Henry itten elakadt, és elnyelte, amit mondani akart. Az oka az volt, hogy Leoncia ott nézte, és meghallotta volna a mondanivalóját.

- Én... én... bocsánatot kérek, kapitány... - hebegte Henry.

- Ez erőszakosság! - erősködött fenekedően Trefethen kapitány. - Ez testi sértés. Senki sem követhet el testi sértést György király valamelyik alattvalóján, az istenfáját, anélkül, hogy ki ne... fizesse a fájdalomdíjat.

A zsarolásnak illetően virágos kifejezésénél Henry megint elfeledkezett magáról, és nekiugrott a csúf szerzetnek. De Francis megkapta vállánál. Erre leküzdötte haragját, hatalmasat nevetett, és zsebébe nyúlva kivett egy tízdolláros aranyat, amit Trefethen kapitány markába nyomott.

- Olcsó volt - ezt mormogta hozzá önkéntelen.

- Meg van fizetve - jelentette ki a kapitány. - Tíz dollár mindig jó ár egy szájonvágásért. Rendelkezésére állok, uram, ön úriember. Annyiszor üthet képen, ahányszor óhajtja, ebben az árban.

- Engem uram, engem - tolt oda előzékenyen a kingstoni Percifal fekete arcát. - Nyomjon egy csárdást uram, ennyiért akárhányat, tessék... és akármikor házhoz jövök ebben az árban...

Ámde ezt a kis mozzanatot megszakította a matrózfiú kiáltása:

- Füst! Gőzös a láthatáron!

Egy óra múlva már megmutatkozott a füst egész mivolta és fontossága, amennyiben a szélcsendben vergődő *Angeliqe*-et beérte a kis *Dolores* gőzbárka, és félmérföldnyiről a távcsövön át már meg lehetett különböztetni a keskeny fedélzeten a felfegyverkezett csapatot. Henry is, Francis is megismerték a kormánybiztost és zsandárjait.

Az öreg Enrico Solano orra cimpája megint tágulni kezdett, amint fiaival hátravonulva a hajón, csatára készült. Leoncia, Henry és Francis közt megoszolva, kissé meg volt hőkkenve, bár nagyokat nevetett a többiekkel a kis gőzbárka rongyosságán, és ujjongott, mikor egy kis szél, belekapva az *Angeliqe* vitorlásba, kilenccsomónyi gyorsasággal kezdte röpíteni.

De a szél múltó volt. A lagúna felszíne megint felvette ernyedte képét, melyen néha egy-egy szélroham táncolt végig.

- Nem menekedhetünk, uram, sajnálom, de tudatnom kell - mondta Trefethen kapitány Francisnek. - Ha a szél tartana, akkor igen. De lássa, hol fúj, hol nem. A szárazföld felé hajt. Sarokba szorítanak, ami egyértelmű az elcsípetésünkkel.

Henry, aki a közeli partot vizsgálta a távcsövön át, most leeresztette a messzelátót, és Francisre nézett.

- Ki vele! - szólt az. - Van valami terve? Önre várunk mind. Beszéljen!

- Itt közel van a két Tigris-sziget - nyilvánította Henry. - Ezek őrzik a Juchitan-öböl keskeny bejáratát, amit El Tigrének hívnak. Ó, ennek valóban tigrisfogú sziklái vannak. Tudom, hogy a keskeny csatornán át, mely közte és a part között kanyarog, nem fér el egy bálnahajó sem. Köztük mégis mély a víz, bárha az El Tigre-szoros olyan, hogy körül nem lehet járni a szigeteket. Egy schooner csak hátsó vagy oldalszállal tud átmenni ott. Nos, ez a szél kedvező. Áthaladunk. Ez még csak a tervem fele...

- És ha a szél megfordul vagy kihagy, uram, és a dagály majd úgy rohan a két sziget közt, mint egy versenyló, mint jól tudom... akkor gyönyörű kis hajóm ottragad a sziklán - tiltakozott Trefethen kapitány.

- Bármilyen kárótlást kap tőlem a kár teljes értékéig - biztosította őt röviden Francis, és félretolta. - Most pedig, Henry, mi a tervének másik része?

- Szégyellem elmondani - nevetett Henry. - De ez több spanyol szitkot fog provokálni, mint amennyit az öreg Sir Henry óta hallott a Chiriqui-lagúna, mikor ő megdézsmálta San Antoniót és Bocas del Torót. Figyeljen!

Leoncia tapsolt, és ragyogó szemmel mondta:

- Nagyszerű lehet, Henry! Látom az arcán. El kell mondania nekem.

Henry erre dereka köré fonta karját, hogy a hajó ingásától óvja, és így sugdosott fülébe. Francis, hogy zavarát rejtse, az üldöző bárkán levő arcokat kémlelte a távcsövön át. Trefethen kapitány gúnyosan vigyorgott, és jelentőségteljes képeket váltott a félsárga matrózzal.

- Nos, kapitány - mondta Henry visszafordulva. - Pontosan az El Tigre átellenében vagyunk. Fordítsa úgy a kereket, hogy nekivágjunk a szorosnak. Ugyancsak mindjárt kérek egy köteg félhüvelykes öreg, puha manilaháncs kötelet, elégséges madzagot és fonalat, azt a sörösládát a hajópatikából, azt az ötgallonos olajoskannát, ami múlt éjjel kiürült, és egy kávéskannát.

- De kénytelen vagyok megjegyezni uram, hogy a kötél is pénzbe kerül - szólt Trefethen kapitány, amint Henry bajmólódni kezdett a sokféle szerszámmal.

- Megkapja - hallgattatta el őt Francis.

- És a kávéskanna csaknem új.

- Megkapja az árát.

A kapitány sóhajtott és engedett, bár aztán megint kezdte Henry további munkájánál, aki kihúzta a sörösüvegek dugóit, és kezdte önteni a sört kifelé.

- Kérem, uram - könyörgött Percifal. - Ha már ki kell öntenie a sört, inkább belém.

Több sört nem pocskoltak el, és a legénység gyorsan Henry mellé rakta az üres üvegeket. Hatlábnyi közökben rágöbzték az üres üvegeket a kötéltre. Azonkívül Henry két fathom hosszú vásznat vágott fel, és odaakasztotta fark gyanánt az üres üvegek közé. A kávéskanna és két üres kávéfindzsa szintén odakötődött az üvegek közé. A kígyó egyik végére az olajoskannát, a másikra az üres sörösládát kötötte, és felnézett Francisre, aki így szólt:

- Ó, tudom már mit akar. Az El Tigrenek keskenynek kell lennie, mert másképp a gőzös megkerüli.

- Az El Tigre éppilyen keskeny - jött a felelet. - Van hely, ahol a csatorna nincs negyven láb a zátonyok közt. Ha a kapitány elnézi csapdánkat, meg fog fenekleni körútján. Nos, ha így történik, akkor kimehetnek a partra... Gyerünk, hátravisszük a kígyót, és kilökjük. Ha szólok, hogy zúdítsa ezt a sörösládát, akkor lökje ki olyan messzire, amennyire csak tudja.

A szél elállt, minthogy azonban az *Angélique*-et oldalból érte, mégis megtett öt csomót. Persze a *Dolores*, hatot futva be, lassan nyomába ért. Mikor a *Dolores*en megszólaltak a puskák, a kapitány, Henry és Francis vezénylete alatt, fedezéket rakott krumpliszákokból, öreg vitorlákból és kötéلكötegekből a hajó párkányánál. Ennek oltalmában, ha lekushadt, a kormányos megmaradhatott a keréknél. Leoncia nem akart a hajó belsejébe menni, mikor a tüzelés megkezdődött, ellenben lefeküdt a kabinházacska mögé. A többi matróz hasonló takarást keresett a hajó zugaiban, míg a Solanók nekifeküdve a fedezéknek, viszonzták a gőzös lövöldözését.

Henry és Francis megfelelő helyen vártak, míg elérik az El Tigre szűkületét, és fogták a kötél-sárcányt.

- Gratulálok, uram - mondta Trefethen kapitány, akit indián vére bátran felállani készített, de lenyomta a néger, olyannyira, hogy orra csaknem a padlót érte. - Maga Rosaro kapitány kormányoz, és ahogy elkapta a kezét, az azt mutatja, hogy ön golyót szalasztott bele. Ez a Rosaro kapitány fene indulatos fehér, uram. Szinte hallom a káromkodását.

- Álljon készen a jelszóra, Francis - szólt Henry, letéve puskáját és gondosan vizsgálódva az El Tigre mindkét alacsony partján. - Csaknem helyben vagyunk. Egy-kettő-háromra zúdítsa kifelé!

A gőzös már csak kétszáz yardra volt, és gyorsan közeledett, mikor Henry hármat kiáltott. Ő és Francis felugrottak, és zuhé! kilökték a sörösüveg-tengerikígyót. Az üvegek csörömpölve röpültek, maguk után röpítve a kannákat és vászonfarkokat.

Henry és Francis ottmaradtak állva, hogy lássák munkájuk eredményét. Egy téveteg golyó ugyan lebuktatta őket a fedélzet padlójára, de azért átkukkantgatva a korláton látták, hogy a gőzös eleje lenyomja tengerikígyójukat, és áthalad rajta. Egy perc múlva a gőzös már állott.

- Aha, valami a hajókerekük köré csavarodott - ujjongott Francis. - Vivát, Henry!

- No, ha a szél tart - mondta Henry szerényen.

Az *Angeliq* haladt, mindjobban maga mögött hagyva az összezsugorodó gőzöst. Mégsem annyira, hogy ne lássák, hogyan feneklik meg a zátonyon, és emberei hogyan ugrálnak körülötte a sekélyt gázolva.

- El kell daloljuk kis danánkat! - kiáltotta Henry ujjongva, elkezdve az első strófát, hogy:

Bőgő szélre, tengermélyre!

- Ez mind nagyon szép, uram - szólt bele Trefethen kapitány az első strófa végeztével, miközben szeme ragyogott, és válla még hajukázott az ének ritmusára. - De a szél elállt, uram. Itt rekedtünk. Hogyan megyünk ki szél nélkül a Juchitan-öbölből? A *Dolores* nem hajótörött még. Csak késlekedik. Néhány néger leugrik róla, megtisztítja a kerekét.

- Nem messze a part - ítélte meg Henry a távolságot, miközben Enricóhoz fordult.

- Miféle partok ezek, señor Solano? - kérdezte. - Maja indiánok, hacienderók lakják, vagy mik?

- Maják is és hacienderók is - felelt Enrico. - Én jól ismerem ezt a tartományt. Ha a schooner nem biztonságos, az lesz a part. Kaphatunk lovat, nyeret, eleséget. Hátul a Kordillerák húzódnak. Mit akarhatnánk többet?

- De Leoncia? - kérdezte aggódva Francis.

- Nyeregben született, és kevés amerikai van, akit ki ne fárasztana a nyargalásban - hangzott Enrico felelete. - Jó lenne, ha leengednénk, engedelmmükkel, a hosszú csónakot, az esetben, ha feltűnnék a *Dolores*.

VIII. FEJEZET

- Helyes, kapitány, helyes - biztosította a félvér kapitányt Henry, mikor ott álltak a parton és az nem szívesen búcsúzott tőlük, hogy a fél mérföldre veszteglő *Angeliq*-re menjen a Juchitan-öbölre súlyosodó rekkenő szélesendben.

- Ez az, amit mulatságnak hívunk - magyarázta Francis. - Csinos szó ez. És annál csinosabb, ha benne vagyunk.

- De ha úgy fordul - vetette ellen a kapitány -, akkor az az átkozott szó válik belőle, hogy: veszedelem.

- Ez történt a *Doloresszel*, mikor göböt kötöttünk a kerekére - nevetett Henry. - De mi nem vesszük tudomásul a szónak ezt a jelentését. Csak a mulatságot használjuk továbbra is. Megoldja ezt az, hogy önnel hagyjuk señor Solano két fiát. Alvarado és Martínez úgy ismerik ezt a szorost, mint a tenyerüket. Az első kedvező széllel kivezetik belőle önt. A kormánybiztos önön nem kereskedik, ő utánunk nyomoz, és ha nekivágunk ezeknek a domboknak, a sarkunkban marad az utolsó emberéig.

- Nem érti? - szólt bele Francis. - Az *Angeliq* megrekedt. Ha rajta maradunk, minket is elfognak vele együtt. De mi azt a mulatságot választjuk, hogy a domboknak vágunk neki. Ők minket üldöznek. Az *Angeliq* mehet szabadon. És természetesen minket sem csípnék el.

- De feltéve, hogy a schoonert elvesztem - makacskodott a fekete kapitány. - Ha sziklára megy, hiszen a szoros szörnyű vészes.

- Akkor megfizetem a kárát, már mondtam - szólt Francis kezdődő ingerültséggel.

- Azonkívül sok költségem...

Francis jegyzéket és tollat húzott elő, ráfirkantott egy lapra, és átnyújtotta:

- Mutassa ezt be señor Melchor Gonzalesnek Bocas del Toróban. Ezer aranyra jó. Ő bankár, az én megbízottam, és ő fizetni fog önnek.

Trefethen kapitány hitetlen bámulta a befirkált papírt.

- Ó, ő jó arra - szólt Henry.

- Igen uram, tudom, hogy Mr. Francis Morgant gazdag embernek ismerik. De milyen gazdag? Van olyan, mint amilyen szerény vagyok én? Én az *Angeliq*-et adósságmentesen birtoklom. Telkem is van kettő Colónban. Vízre szolgáló telkem is van Belénben, amelyből meg fogok gazdagodni, mielőtt a United Fruit Company megkezdi az áruházaik építését...

- Mennyit örökölt ön atyjától, Francis? - kötekedett Henry. - Vagy inkább mennyivel többet?

Francis vállat vont, amíg bizonytalanul felelte:

- Többet, mint amennyi ujjam van, de lábamon is számítva.

- Dollárt, uram? - kérdezte a kapitány. Henry élénken rázta a fejét.

- Ezerben értve, uram?

Henry ismét a fejét rázta.

- Millióban értve, uram?

- No most beszélhetünk - szólt Henry. - Hát Mr. Francis Morgan elég gazdag, hogy megvásárolhassa az egész Panama köztársaságot a csatornájával együtt.

A néger-indián kapitány hitetlenkedve nézett Enrico Solanóra, aki így szólt:

- Ő tisztességes gavallérember. Ismerem. Én beváltom a papírját, amit señor Melchor Gonzalesre forgatott Bocas del Toróban ezer pezóra. Itt van ez a zsák.

Felbökött fejével a partra, ahol a mocsár mellett Leoncia azzal szórakozott, hogy megtöltsön egy winchestert. A zsák, amit már rég megjegyzett a kapitány, ott hevert a lábánál a homokon.

- Utálok pénzeszsákkal utazni - magyarázta Francis -, sosem tudni, hol válik értéktelenné a pénz. Egyszer elromlott a gépem New Yorkba utaztamban Smith River Comersnél, éjjel, és egy csekk-könyvvel a zsebemben, elhihetik, hogy egy cigarettát sem tudtam venni a városban.

- Én egyszer megbíztam egy fehér gavallérban Barbadosban, aki kibérelte a hajómat repülőhal-halászatra - kezdte a kapitány.

- Na ez hosszú lesz, kapitány - hallgattatta el őt Henry. - Jobb, ha a hajójára indul, mert mi is megyünk.

Trefethen kapitány már csak távozó utasai hátával beszélhetett a következő percben, s nem maradt más hátra, mint a tanácsot megfogadnia. A csónakról visszapillantva látta, amint a társaság csomagokkal terhelt el a buja zöld bozótban.

*

Egy megkezdett irtáshoz értek, ahol a favágók gyökerestül kiszedték a szúzi rengeteg terebélyeit, hogy gumifával telepítsék be a helyet a növekvő autóipar céljaira. Leoncia apjával a menet élén haladt. Bátyjai, Ricardo és Alessandro a középben. Alaposan megterhelve ballagtak, éppúgy Francis és Henry, akik bezárták a menetet. Így találkoztak egy karcsú, egyenes tartású hidalgószzerű idősebb úrral, aki lován a farönköket és gödreiket kerülgette.

Enrico láttára megállította lovát és sombreroját lekapta Leoncia előtt. Kézfogása régi barátként üdvözölte Enricót, s míg beszélt, szeme ámulattal csüggött Enrico lányán.

Gyors spanyolsággal folyt a beszéd, s már megállapodtak a lovak beszerzéséről, mire a két Morgan bemutatkozására került a sor. Latin szokás szerint a haciendero lovát rögtön átadta Leonciának, és felsegítette a nyeregbe. A marhavész, mint mondta, megdézsmálta hátaslovaikat, de a felügyelőjének van még egy jó karban lévő lóva Enrico számára.

Henryt és Francist szívből üdvözölte, amikor megtudta, hogy kedves barátjának barátai. Mikor Enrico a Kordillerákba vezető útról érdeklődött a hacienderótól és kőolajat említett, Francis a fülét hegyezte.

- Ne mondja, señor - kezdte -, van itt kőolajuk Panamában?

- Van-van - bólintott komolyan a haciendero -, ismerjük a forrását már nemzedékek óta. De a Hermosillo Company gringo mérnököket küldött titkon, és megvették azt a területet. Azt mondják, nagy olajmező. De magam nem tudok olajról. Sok kútjuk van és sokat fűrtak is. Annyi az olajuk, hogy lefolyik a síkságra. Azt mondják, nem tudják elrekeszteni, akkora a nyomás. Vezeték kellene nekik az óceánig: már építik is. Jelenleg még ömlik lefelé a vízmosságokon, hihetetlen mennyiségben.

- Tankokat építettek-e? - kérdezte Francis, a Tampico Petroleum jutva eszébe, amihez sorsa volt kötve, s amiről semmit sem hallott, amióta New Yorkot elhagyta.

A haciendero fejét rázta.

- Szállítás - magyarázta -, öszvérháton szállítani tilos. Tavakat csináltak olajból a hegyhát zugaiban mindenfelé. Mégis túlömlik rajtuk a drága folyadék.

- Befödtek a rezervoárjaikat? - kérdezte Francis, egy rémes tűzre emlékezve a Tampico Petroleum korábbi napjaiból.

- Nem, señor.

Francis a fejét csóválta helytelenítően:

- Be kell fedni őket - mondta. - Hisz egy gyufával hamuvá teheti az egészet valami részeg vagy bosszúálló munkás. Gyenge üzlet így.

- De én nem vagyok a Hermosillo Comp - mondta a haciendero.

- Arra a társaságra gondoltam, señor, nem önre - magyarázta Francis. - Olajember vagyok én is. Százmindenféle esetet megéltem. Sosem lehet tudni, mi történik. Legfőleg azt tudja, hogy sosem tudhatjuk, mi történhet...

Nem lehet tudni, mit mondott még Francis az álnok munkások üzelmeiről, mert abban a percben a felügyelő lovagolt oda, részint a jövevények, részint a közelben dolgozó munkások miatt.

- Señor Ramirez, lesz oly szíves leszállni - mondta a haciendero, és bemutatta őt ugyanakkor a társaságnak. - A ló az öné, Enrico barátom - tette hozzá. - Ha megdöglene, és teheti, küldje vissza a szerszámját és nyergét. De ha nem tehetné, úgy sose aggassa. Azt sajnálom inkább, hogy önnek és kíséretének nem szolgálhatok szerény vendégszeretettel. De a kormánybiztos, tudom, véreb. Megpróbálunk majd mindent, hogy tévútra irányítsuk.

Leoncia és Enrico lóra ültek, Alessandro és Ricardo belekapaszkodott atyja kengyelébe kétoldalt, és a társaság elindult. Ezt a gyorsabb iramért csinálták így, s Henry és Francis is hasonlóképp kapaszkodott Leoncia kengyelébe. Az ő nyeregkapájára volt kötve a pénzeszsák.

- Valami félreértés lehet - magyarázta a haciendero felügyelőjének. - Enrico Solano becsületes ember. Amibe fog, tisztességes ügylet. Mariano Vercara e Hijos mégis üldözi őket. Mi tehát félrevezetjük őt, ha erre jön.

- Már jönnek is - mondja a felügyelő -, szerencsétlenségükre nem találtak lovat maguknak.

Itt a felügyelő a munkásokra förmedt úgy, mintha fél nap alatt háromnapnyi munkát követelne tőlük.

A haciendero fél szemmel a gyorsan közelgő csapatot figyelte, élükön Alvarez Torresszel, de mintha nem látná őket, tovább tárgyalt a felügyelővel a gazdaság dolgairól.

Udvariasan viszonzta Torres üdvözlését, és ördögi sugallatra azt kérdezte, talán olajkutató kirándulásnál lehet-e kalauzok.

- Nem, señor - felelt Torres - señor Enrico Solanost, lányát, fiait és két természetes gringót keresünk. E két gringo kell nekünk. Erre mentek, señor?

- Igen, erre. Azt hittem, olajat kutatnak, de annyira siettek, hogy meg sem tudhattam, mi járatban vannak. Elkövettek talán valamit? De nem is szabad kérdenem ezt. Señor Solano feltétlenül becsületes...

- Merre mentek? - kérdezte a kormánybiztos, aki most érkezett meg lihegve a zsandárai mögül.

Mialatt a haciendero és felügyelője alaposan megmagyarázták az érkezeteknek az ellenkező irányú utat, Torres észrevett egy munkást, aki lapátjára támaszkodva élénken fülelt. És amíg a félrevezetett kormánybiztos parancsokat adott a téves útra, Torres odalökött egy ezüstdollárt a fülelő munkásnak. A peon az igazi irányba intett, észrevétlen eltette a pénzt, és neki-rugaszkodott az ásásnak egy hatalmas tuskó körül.

Torres beleavatkozott a kormánybiztos rendelkezésébe:

- Más úton megyünk - mondta, kacsintva a kormánybiztosnak. - Egy kismadár kicsipogta nekem, hogy a barátunk téved. Azok másfelé mentek.

Így a csapat a helyes nyomon loholt tovább, s a haciendero és felügyelője elképedve bámultak egymásra. A felügyelő ujját ajkára tette, és hirtelen a munkáscsoportra nézett. A bűnös munkás rettentő buzgalommal, se látva, se hallva nyomta a lapátot. De egy társa alig észrevehető fejmozdulattal ráintett a felügyelőnek.

- Ez a kismadár - kiáltotta a felügyelő, odalépve az árulóhoz és kegyetlenül megrázva őt.

A munkás rongyaiból kiesett az ezüstdollár.

- Ahá! - mondta a haciendero, megértve a helyzetet. - Egyszerre gazdag lett. Kétségtelen megölt valakit ezért a pénzért. Üssétek! Vallassátok ki!

A nyavalyás, a fejére és hátára hulló botütések alatt térdén állva vallotta be, hogyan szerezte a dollárt.

- Üssétek, üssétek tovább, üssétek, amíg egyet rúg, a gazfickót, aki elárulta a legjobb barátomat - toporzékolt a haciendero. - Megálljunk - nem! Ne üssétek agyon, egy kis szuszt hagyjatok benne. Kevés a munkásunk, és nem tölthetjük ki rajta egész bosszúnkat. Üssétek, de csak annyira, hogy egy-két nap kiheverje és munkába állhasson.

Ennek a munkásnak elkövetkező kalandjaiból életének valóságos eposza fejlett, amiről oldalakat lehetne írni. Félig agyonütve lenni sem kellemes dolog. Tehát a munkás, a felügyelő kezében hagyva rongyait, berohant a bozótba, és a felügyelő gyalog nem bírta beérni.

Olyan gyorsan menekült a nyomorult szerzet, a sajtó püföléstől és a felügyelőtől való félelmében, hogy keresztülvágva a bozótban, megelőzte a Solano-társaságot, és szemközt szaladva nekik, amint egy keskeny patakon haladtak át, térdre esett előttük, és irgalomért könyörgött. Az árulása miatt nyöszörgött úgy előttük. De ezek nem tudtak arról semmit. Francis, látva szánalmas állapotát, megemberelte őt egy korty ital erejéig, amiért egész a menet végére kellett visszatérnie. A munkás félig kiitta az üveget, és aztán úgy hagyta őt ott Francis, összefüggéstelen áldásokat hadarva, miközben eltűnt újra más irányban a védő sűrűben. De rosszul táplálva, munkától elcsigázva nem bírta tovább, és ájultan rogyott a zöld fűre.

A következőkben Torres vezetésével, aki kopóként szimatolt, a lihegő kormánybiztos és a zsandárok odaértek a kis patakhoz. Torres tekintetét mindjárt odakapták a munkás friss lábnyomai a patak medrében. Mihamar előhúzták a bozótból, amely megvámolta még megmaradt rongyait. Irgalomért könyörgött térdén állva, mely testrésze szörnyen igénybe vevődött aznap, s így faggattatta ki magát. De letagadta, hogy találkozott a Solanók csapatával, ő, aki elárulta őket, de csak verést kapott érte, azok pedig, akiket elárult, megszánták, mintegy csepp hálát érzett irántuk. Eltagadta, hogy ismerné őket, holott egy ezüstdollárt kapott elárulásukért az irtásban. Erre Torres pálcája lecsapott a kobakjára, ötször, tízszer és az örökkévalóságig csapkodott volna, ha nem szakítja meg a munkás őszinte vallomása. Utóvégre nem csodálhatni, úgy összetörve, összepufálva, halálra fenyegetve, hogy megtette.

De a galibák csak most kezdődtek meg a munkás számára erre a napra. Alig árulta el újra a Solanókat, még mindig térden állva, mikor izzadó lovakon a haciendero érkezett oda a szomszéd hacienderókkal és felügyelőkkel, akiket segélyül hívott a munkását üldözni.

- Az én munkásom ez, señors - jelentette ki a haciendero. - Ön megverte?

- Miért ne? - kérdezte a kormánybiztos.

- Mert én akarom megverni.

A munkás a kormánybiztos lábaihoz kúszott, ott könyörgött, hogy ne adják ki a gazdájának. De ott könyörgött irgalomért, ahol nem ismerték azt.

- Bizonyára van rá oka - mondta a kormánybiztos. - Visszaadjuk önnek. Engednünk kell a törvénynek, s ő az ön tulajdona. Amellett nincs is tovább szükségünk rá. Ez a legkitűnőbb munkás, señor. Ez azt cselekedte, amire nem volt még példa Panama történetében. Munkás létére kétszer igazat mondott egy napon.

A munkás két kezét összehurkolták, és a felügyelő nyergéhez kötötték visszafelé útban. A szerencsétlen bizonyos volt benne, hogy az igazi és legnagyobb verés még csak ezután várja otthon. Nem tévedett. Visszatérve a haciendához, odakötötték, mint egy állatot, egy nyírott sövény egyik karójához, míg az urak elmentek uzsonnázni. Ezután tudta, mi következik. A kerítés mögött azonban egy sánta kanca legelt, és ez mentő ötletet lobbantott ki a munkás fáradt agyából. Bár összevissza tépdeste-vérezte csuklóját, hamarosan kiszabadította magát kötelékeiből. Azzal, a törvény ellenére, kibújt a nyírott sövény alatt; felugrott a sánta kancára, és szőrén, pusztá sarkával sarkantyúzva bordáit, elnyargalt a Kordillerák védő szakadékai közé.

IX. FEJEZET

A Solanókat kevés híja, hogy utolérték már. Henry így kötekedett Francisszal:

- Ez a dzsungel az a hely, ahol nincs értéke a dollárnak. Nem vehetünk sem friss lovakat, sem pihenőt ennek a kedves teremtsnek, aki kénytelen ezen a gebén zötyögtetni magát.

- Sohsem voltam olyan helyen, ahol a pénz nem hatott - felelt Francis.

- Talán a pokolban is adnak érte egy pohár vizet - mondta Henry.

Leoncia tapsolt.

- Nem tudom - felelt Francis -, sohsem voltam a pokolban.

Leoncia megint tapsolt.

- Épp most támadt egy jó ötletem, hogy a dollárt hatékonyra tegyem a dzsungelben is. Mindjárt ki is próbálom - folytatta Francis, ledobva a pénzeszsákot Leoncia nyeregkapójáról. - Ön menjen csak tovább.

- De meg kell mondanom neked, mi az - mokaeskodott Leoncia, és így Francis a lány füléhez hajolva elmondotta tervét. A lány fölkacagott, miközben Henry az öreg Enricóval és fiaival tárgyalt, nehogy féltékeny bolondnak mutatkozzék.

Mielőtt eltűntek volna, visszanezve azt látták, hogy Francis, jegyzéket és tollat véve elő, ír valamit. Amit írt, ékesszólóan rövid volt, csak ez: 50. Kitépve a lapot, óvatosan letette az út közepére, és egy ezüstdollárral nyomtatta le. Kiszámolva még negyvenkilencet a zsákból, szétszórta az első környékén, és szaladt társai után.

*

Augustino, a csendőr, aki keveset beszélt, ha józan volt, de ha berúgott, egész prédikációkat tartott a hallgatás bölcsességéről, ő járt elől, előrehajolva, vizsgálódva a nyomokon, mikor hirtelen éles szemébe ötlött a papírlapra tett dollár. A dollárt megtartotta, a papírt átadta a kormánybiztosnak. Torres áthajolva annak vállán, vele együtt bámult a rejtélyes 50-re. A kormánybiztos elhajította a papírt, mint értéktelen holmit, és folytatni akarta az üldözést, de Augustino felvette, és elgondolkodott az 50-en. Ezenközben Rafael egyszerre felkiáltott, hogy még egy dollárt lelt. Ekkor már mindent tudott Augustino. Ötven dollár van itt felszednivaló. Ellökte a papírt, és térdre ereszkedve kezdte kémlelni a talajt. A többi azon nyomban, vezényszó nélkül, négykézlábra ereszkedett. Hiába káromkodott és átkozódott a kormánybiztos és Torres, hogy továbbmenetelre bírja őket.

Mikor már nem találtak többet, megszámlálták, hány dollárjuk van. Negyvenhét volt.

- Még háromnak kell lenni - kiáltotta Rafael, mire az egész társaság újból négykézlábra esett. Öt elveszett percbe került, míg a három dollárt megkeresték. Eltette mindenik, amit talált, és megint engedelmesen kerekedtek üldözésre a kormánybiztossal és Torresszel.

Egy mérfölddel odébb Torres megpróbált betaposni a sárba egy fénylő dollárt. De Augustino tapasztalt szeme gyorsabb volt, és mohó ujja kikaparta a sárból a pénzt. Már tudták: ahol egy dollár van, ott több is van. A társaság megállt, és mialatt a vezetők szitkozódtak és átkozódtak, az embereik jobbra-balra tértek le az ösvényről.

Vicente, egy holdképű csendőr, aki inkább mexikói indiánnak mint panamainak vagy majának látszott, elsőnek talált nyomra. Mindnyájan, mint a farkasfalka, egy fa köré gyűltek, ahol a kincs rejtőzött. A fatörzs odvas volt, egy tucat lábnyi magas és háromnál több láb széles volt a kerülete. Ötlábnyi magasan volt a lyuk rajta. Efölött, tüskével odatűzve, egy szelet papír virított, ugyanolyan, mint az előbbi. De rá ez volt írva: 100.

Tíz perc már abban a zenebonában elveszett, ami következett. Amint egy csomó kar nyúlkaft be előbb a lyukon, a fa üres szívében rejtőző kincs után. De a lyuk mélyebb volt, mintsem karjuk elérhette volna a fenekét.

- Le kell vágnunk a törzset - kiáltotta Rafael, kardjával rácsapva a törzsre, hogy megállapítsa a lyuk mélységét. - Levágjuk, megszámloljuk, amit benn találtunk, és elosztjuk egyenlően.

A vezetők most már dühöngeni kezdtek, és a kormánybiztos megfenyegette őket, hogy mihelyt visszatérnek San Antoniába, mindjüket San Juanra küldi, ahol a keselyűk fognak osztolni hullájukon.

- De mi nem megyünk vissza San Antoniába, hála istennek! - mondta Augustino, megtörve hallgatása szűzi pecsétjét, hogy bölcsességét ragyogtassa.

- Szegény emberek vagyunk, és becsülettel megosztozunk - szólt Rafael. - Augustinónak igaza van. Hála istennek, nem térünk vissza San Antoniába. Ez a gazdag gringo több pénzt el fog szórni az úton, mint amennyit egy évben keresünk ott, ahonnan jövünk. Én magam is kész vagyok a lázadásra, ahol ennyi pénzt szerezhetek.

- A gazdag gringo vezessen - tette hozzá Augustino -, ez esetben örökké követni fogom a nyomát.

- Ha - bökött fejével Rafael a kormánybiztos és Torres felé -, ha ők nem engedik, hogy ezt az istenadta fizetést bezsebeljük, akkor süljenek a pokol mélységes fenekének a legalján. Emberek vagyunk, nem rabszolgák. Nagy a világ. Itt meredeznek a Kordillerák. Gazdagok leszünk, és szabad emberek. Élhetünk itt, a Kordillerákban, ahol oly bájosan vadak és imádatosak az indián lányok...

- És megszabadulunk a feleségünktől San Antoniában - mondta Vicente. - De most csapjuk csak lefelé ezt a kincses fát.

Azzal elkezdtek suhogtatni kardjukat a fatörzs ellen, és az, torha lévén, elég könnyen engedett a pengék csapkodásának. Mikor pedig a csonk ledült, nem is száz dollárt számoltak és osztottak meg, hanem száznegyvenet.

- Bőkezű ez a gringo - szavalta Vicente. - Többet hagy, mint ígér. Nincs vajon még több?

A levágott rönkök törmeléke között, mely porrá lett egy-két csapásukra, még öt dollárt leltek, amivel elvesztegettek újabb tíz percet, hogy Torrest és a kormánybiztost az őrjöngés határáig kergették.

- Nem állt meg, hogy megszámlolja ez a gazdag gringo - mondta Rafael. - Csak ki kell nyitnia a zsákját, és önteni kifelé. Ez az a zsák, amivel San Antonio kikötőjébe nyargalt, mikor felrobbantotta a tömlöcünk falát.

Folytatták az üldözést. Minden rendben ment vagy fél óráig, mikor egy elhagyott tisztásra értek, amelyet már félig visszafoglalt magának az őserdő. Egy beomlott kunyhó, szétmállott barakkok, letöredezett karám-kerítés mutatkozott a fák alatt elhagyottan. De a kutat valaki nemrég használhatta, mert a vödör és a horog nedves volt a víztől. A kávján pedig szembeötlött mindjárt a szokott odaragasztott cédula, amelyen ezúttal 300 állt.

- Szűzanya!... Mekkora szerencse! - kiáltotta Rafael.

- Hogy az ördög a teremtés végéig csak vele foglalkozzon a nyársával a pokol fenekén - dühöngött Torres.

- Jobban fizet, mint bennünket señor Regan - gúnyolódott a kormánybiztos elkeseredésében és undorában.

- Mégsem kifogyhatatlan az ő zsákja sem - válaszolt Torres. - Úgy látszik, fel kell csipegetnünk az egész pénzt, mielőtt megcsípjük őt. De ha felcsipegettük és a zsákja kiürül, mégis elcsípjük.

- Menjünk most tovább, bajtársak - próbálta rávenni a kormánybiztos csapatát. - Aztán visszatérünk kedvük szerint, és összeszedjük az ezüstöt.

Augustino törte meg újra hallgatása pecsétjét.

- Sosem tudja senki visszatérése útját, ha ugyan egyáltalán visszatér - szavaltá rémlátó módjára. Aztán bölcsességének aranymondatára büszkén megeresztett egy másikat is. - Háromszáz a kézben jobb, mint hárommillió egy kút fenekén, amit esetleg sosem látunk.

- Valamelyiknek le kell szállni a kútba - szólt Rafael, kipróbálva a vödör kötelét súlyával. - Nézzék! A kötel erős. Leeresztünk egyet közülünk. Ki mer leszállni?

- Én - szólt Vicente. - Én merek...

- Hogy felét a pénznek ellopja - hangoztatta Rafael rögtönös gyanúját. - Ha lemegy, előbb számoljon ki minden garast, ami magánál van. Akkor, ha feljön, beszélhetünk magával a leleményről. Csak ha egyenlően megosztotunk, azután adjuk ki a letétjét.

- Akkor olyan bajtársaknak, akik nem bíznak bennem, nem megyek le - szólt Vicente megbikacsolva magát. - Annyim van, mint bármelyiküknek itt a kútnál. Minek menjek hát én le? Hallottam már emberekről, akik kút fenekén végezték.

- Az isten nevére, menjen már le - förmedt rá a kormánybiztos. - Gyorsan, gyorsan!

- Nagyon jó húsban vagyok, a kötel nem erős, nem megyek - mondta Vicente.

Mindenik Augustinóra nézett, aki már többet beszélt ma, mint máskor egy hét alatt.

- Guillermo a legsoványabb és legkönnyebb - mondta Augustino.

- Guillermo menjen le - hagyta rá kórusban a többi.

De Guillermo aggódva bámult le a kútba, visszatörpant, és fejét rázva konokul ellenkezett.

- A maják szent városának szentelt kincséért sem - dörmögte.

A kormánybiztos elővonta revolverét és a többire nézett helyeslésért. Azok megadták fejjel, szemmel.

- Az égre, rögtön lemegy - fenyegette meg a kis zsandárt. - De egy-kettő, vagy úgy keresztül-durrantom, hogy itt fog oszlásnak indulni a kútban. Helyes, bajtársak, hogy lelövöm, ha nem megy le rögtön?

- Helyes! - kiáltották.

Guillermo remegő ujjakkal számlálta le a nála levő pénzt, és a félelem kínjai közt többször megpróbált tiltakozni. De pajtásai belökdösték a vödörbe, amibe belekuporodva eltűnt a napvilágról.

- Megállj! - kiáltotta az aknából. - Megállj! Beleeresztetek a vízbe.

Amazok fönntartották.

- Még tíz pezót kapok a részemen kívül - kiáltotta fel.

- Keresztelőt kapsz! - kiáltották le neki, majd összevissza beszéltek: - Berúghatsz ma a víztől, amit megítatunk veled. Rögton elvágjuk a kötelet. Kevesebb lesz eggyel, akivel osztolni kell.

- A víz nem kellemes - kiáltotta, mint egy kísértet a pokolból. - Beteg békákkal és döglött madarakkal van teli, s ettől bűdös. Kígyó is lehet benne. Megérdemlem azt a tíz külön pezót.

- Megfullasztunk - kiáltotta Rafael.

- Lelövök a kútba - ijesztette a kormánybiztos.

- Lelőnek vagy belefojtanak - hangzott fel Guillermo hangja -, ez nem használ maguknak, mert a pénz ottmarad a kútban.

Szünet támadt, mely alatt a fentiek azt kacsingták egymásra, mit tegyenek.

- És a gringók mind messzebb járnak - füstölgött Torres. - Szép kis fegyelmet tart ön, señor Mariano Vercara e Hijos a zsandárai közt.

- Ez itt nem San Antonio - felelte a kormánybiztos. - Ez Juchitan bozótja. Az én kutyáim jók San Antonióban. De a bozótban kíméletesen kell kezelni őket, mert vadkutyákká válnak; és akkor mit teszünk?

- Az arany átka ez! - látta be búsán Torres. - Elég ahhoz, hogy valakiből szocialistát csináljon, ha egy gringo aranykötelet hurkol az igazság kezére.

- Ezüstkötelet - javította ki a kormánybiztos.

- Menjen a pokolba! - mondta Torres. - Mint helyesen mondta, ez nem San Antonio, hanem Juchitan bozótja, és itt elküldhetem én is önt a pokolba. De minek civakodjunk mi rosszkedvünkben, mikor a sikerünk tekintetében egymásra vagyunk utalva?

- Amellett - hangzott fel a Guillermo hangja - a víz nincs két láb mély, bele se fojthatnak. Éppen most értem feneket, és négy ezüstpezót tartok itt a jobb kezemben. Pezóval van kirakva a kút feneké. Akartok lejönni? Vagy adtok tíz extrapezót a nyomorú halászatért. A víz olyan bűzös, mint a frissen kibontott sír.

- Igen, igen - kiáltották le.

- De melyik igen? Lejöttök? Vagy az extra tíz?

- Az extra tíz! - kiáltották karban.

- Az istenért, siessenek már! - kiabálta a kormánybiztos.

Hallották a loccsanásokat és káromkodásokat a kút fenekéről, és a kötél megengedéséből tudták, hogy Guillermo kiszállt a vödörből és a pénzt halássza.

- Tedd a vödörbe, kedves Guillermo - kiáltotta le Rafael.

- Zsebre tettem - hangzott a felelet. - Ha a vödörbe teszem, akkor kiveszitek, és engem ittfeleltek a kútban.

- A dupla súllyal leszakad a kötél - figyelmeztette Rafael.

- A kötél nem oly erős, mint szándékom, mert ebben az ügyben legyőzhetetlen erős - mondta Guillermo.

- De ha a kötél leszakad - kezdte megint Rafael.

- Van egy megoldás - mondta Guillermo. - Jöjjön maga le. Akkor előbb felmegyek én. Aztán a vödör a pénzzel. Végül maga. Így az igazság győzedelmeskedik.

Rafaelinek megnyúlt az orra, és nem felelt.

- Hát jön, Rafael?

- Nem! - felelt. - Tegye hát zsebre a pénzt és jöjjön úgy fel.

- Megátkozhatom a fajomat - szólt közbe a kormánybiztos.

- Én már megátkoztam - mondta Torres.

- Húzzátok! - kiáltotta Guillermo. - Az egész kút feneke a zsebemben van, kivéve a szagát. De meg vagyok fulladva. Húzzátok gyorsan, mert megdöglök itt, és háromszáz pezótok bánja. Itt pedig háromszáznál is több van. Kiüríthette egészen a zsákját.

*

Ahol a csapás meredek lett és a lovak etetés nélkül vesztegeltek és szuszogtak, ott Francis utolérte a csapatot.

- Sosem utazom többé ércpénz nélkül - mondta, miközben leírta, mit látott az elhagyott ültetvény szelétől. - Henry, ha én meghalok és az égbe megyek, viszek egy zsák pénzt magammal. Ezzel még onnan is visszavásárolhatom magam. Figyeljen! Úgy marakodtak a kút körül, akár a kutyák. Senki sem akart leszállani, mígnem a kormánybiztos revolverével kényszerítette rá a legkisebbet. Az onnan alulról meg akarta zsarolni a többit. Amazok viszont aztán megszegték ígéretüket, és megverték őt. Még verték, mikor elináltam.

- De most üres a zsákja - mondta Henry.

- Ez a jelenlegi és legnyomasztóbb galibánk - igenlette Francis. - Ha elég pezóm lenne, örökké mögöttünk tarthatnám az üldözőinket. Félek, nagyon tékozló voltam. Nem tudtam, mennyivel jutányosabban vesztegethettem volna meg szegény ördögöket. De mondok valamit, amitől a haja az égnek mered. Torres, Alveres Torres, az elegáns gavallér és a ház régi barátja a kormánybiztossal együtt vezeti a csapatot. Dühöng a késedelemért. Csaknem rohama volt, mert a kormánybiztos nem bírta fegyelmezni az embereit. Igen, azt mondta a kormánybiztosnak, menjen a pokolba. Pontosán ezt mondta, hallottam.

Őt mérfölddel tovább Leoncia és atyja kimerült lovai egy sötét szakadékba baktattak le, ahol Francis előrezavarta társait, míg maga hátul maradt. Néhány perc előnyt adott nekik, követte hátrvédtként őket. Útközben, egy nyílt térségen, ahol csupán sűrű pázsit nőtt, kellemetlenül lepte meg, hogy a lovak patkónyoma akkora maradt a pázsiton, mint egy tepszi. A patkónyomokból sötét, nyúlós folyadék bugyogott fel, amiben nyers kőolajra ismert. Ez pedig még csak egy mellékága volt a kőolajtocsogónak. A főágra száz yarddal följebb jött rá, amely, ha víz lett volna, kész vízesést formált volna ilyen meredeken. De nyersolaj lévén, sűrű, mint a kávéalja, csak szivárgott alá lassan. Inkább itt akart Francis pihenőt tartani, mintsem majd a ragadós olajfolyón túl, hát leült egy sziklára, letette fegyverét, cigarettát sodort, és így fülelt az üldözők zajára.

*

Az összepufált és még több veréssel fenyegetett munkás, agyonnyargalt kancáján szintén keresztülhatolt a szakadékon, és feljebb jutva Francisnél, éppen az olajfolyó forrásánál rogyott össze vele a lova. Felrugdalta, és egy bottal bekergette a bozótba. De az első nap kalandjai, bár ő nem tudta, még ezzel nem értek véget számára. Ő is felült egy sziklára, kiemelve lábát az olajból, cigarettát sodort, és amint szívta, eltűnődött az olajfolyón. Emberek közelgetése

rezzentette fel. Bemenekült a védő dzsungelbe. Onnan kukucskált ki, hogy két idegent lásson megjelenni. Egyenest a forráshoz jöttek, melynek vasfödőjét egy csavarással lejjebb sajtolták.

- Nem kell jobban - rendelkezett az egyik, aki a vezetőnek látszott. - Ha még egyet fordítunk rajta, az olaj szétveti a vezetékcsovet. Erre figyelmeztetett a gringo mérnök.

De a biztosító zár fölött az olaj csak folydogált lefelé a forrás szájából a meredeken. Alig végeztek az emberek, mikor egy lovas jelent meg, akiben a munkás a hacienderót, gazdáját ismerte meg és vele több szomszéd hacienderót, akik szívesen vállalkoztak az embervadászatra, mint ahogy az angolok kedvtelése rókát hajtani.

A két olajos ember senkit sem látott közülük. De a haciendero észrevette a kanca nyomait, és megsarkantyúzta utána a lovát. Sarkában pedig kísérete.

A munkás várt, egészen végigszíva cigarettáját, és tanakodott. S alighogy tiszta volt a levegő, előjött, elfordította az olajforrás fődőjének rúdját, s nézte, hogyan bugyog föl a föld mélyéből az olaj, és folyik alá, akár egy valódi folyó. A kiözönlő, fortyogó, bugyborékoló gázt is megfigyelte. Nem értette a dolgot, és ami megkímélte őt, hogy itt folytatódjék kalandjainak sora, az volt, hogy utolsó gyufájával gyújtott rá az imént. Hiába kutatta át rongyait, füle tövét, haját. Nem talált gyufát.

Így vigyorgott egyet az elszabadított olajfolyón, és emlékezve a szakadékban vezető ösvényre, leiramodott a hegyoldalra, úgy, hogy egyenest Francisnek rohant, aki felhúzott revolverrel fogadta. A munkás olyannyira igénybe vett térdére rogyott rémületében, minthogy ezt az embert árulta el ma két ízben. Francis vizsgálva nézegette, s alig ismert rá, mert összetört képét az aludt vér úgy borította, akár valami álarc.

- Amigo, amigo - makogta a munkás.

De ebben a pillanatban, amikor Francis megismerte, hogy ez volt az a szerencsétlen, akinek egy fél üveg whiskyt adott, alulról, a szakadék ösvényéről hallotta, amint egy kő gurul alá, amelyet közeledők rúgtak ki helyéről.

- Helyes, amigo - felelt neki Francis anyanyelvén -, de úgy látszik, hogy ezek maga után jönnek.

- Meg akarnak ölni, halálra vernek dühükben - hebegte a szerencsétlen. - Ön az egyetlen barátom, apám, anyám, aki megmenthet.

- Tud löni? - kérdezte Francis.

- Vadász voltam a Kordillerákban, míg el nem adtak rabszolgának, señor - felelte a munkás.

Francis átadta neki a pisztolyát, és takarásba lökve őt, figyelmeztette, hogy csak biztos célra lőjön. Magában pedig így tűnődött: A golfjátékosok kinn játszanak Tarrytorwban, Mrs. Bellingham a klubház verandáján kártyázik és a szerencséért fohászkodik, és én... tessék... itt... egy olajfolyónak vetve hátamat... Haj! Jóistenem!

Tűnődése hirtelen megszakadt Torres, a kormánybiztos és zsandárai megjelentével lenn, az ösvényen. Amily gyorsan elsütötte fegyverét, oly gyorsan tűntek el azok. Nem tudta, vajon talált-e, vagy csak úgy, a hirtelen menekvésben vágódott el, akit célba vett. Az üldözők nem gondoltak rohamra, megelégedtek a védekezéssel. Ugyanezt tette Francis meg a munkás a sziklák és kövek mögött, gyakran változtatva helyüket.

Egy óra múlva Francisnek már csak egy utolsó tölténye volt. A munkásnak, a sok fenyegetés és tanács után még két lövése volt. De egy órát mégiscsak kiküzdöttek Leoncia és társai menekvéséhez, és Francis elégedetten látta, hogy bármikor megfordulhat és eliramodhat az olajfolyón át. Így minden jól ment volna, ha felülről újabb csapat támadása nem éri, akik a fák mögül kezdtek tüzelni alászállás közben. Ez a haciendero és társai voltak, akik az elszökött munkást üldözték. Csakhogy Francis ezt nem tudta. Ő azt hitte, hogy újabb csapat van a nyomában. Nagyon megerősítette ezt az, hogy rá lövöldöztek.

A munkás melléje mászott, és mutatta, hogy még két töltés van a pisztolyban, amit visszaadott neki, és egy skatulya gyufáért rimánkodott. Aztán hívta Francist, hogy menjen át a szakadék fenekén a túloldalra. Francis félig megértve a fickó szándékát, engedett neki, és új állásból kilőtte utolsó puskatöltényét a közeledő csapatra, amelyet visszakergetett ezzel a szakadék oltalmába.

A következő pillanatban lángba borult az olajfolyó a munkás gyufájától. Majd rá maga a forrás küldött égnek egy száz láb magas lángoszlopot, ahogy fellobbant kiömlő gáza. Így Torres és társai nyakába valóságos égő folyó suhogott.

Francist és a munkást is megperzselte a hőség, úgyhogy felkapaszkodtak a szakadék túlsó oldalára, megkerülték azt, elhagyták a lángoló ösvényt, és kutyairamban folytatták útjukat.

X. FEJEZET

Mialatt Francis és a munkás épségben menekültek ki a szakadékból, lenn egy lángfolyam lett a szakadék oldala, amelynek nem mert nekivágni Torres és csapata. A munkást üldöző hacienderónak és társainak is vissza kellett mászni és menekülni a sustorgó szakadékból.

A munkás vissza-visszapillantott vállán át, s egyszerre örömkialtást hallatott: az első füstgomoly mögött másik is lobban a levegőbe.

- Még egy! - vihogott. - Több forrás is van. Mind meggyullad. Így fizessen meg minden fajtájuk azért a sok püfölésért, amit rám mértek. Van itt olajtó is, akkora, mint a Juchitan-öböl.

És Francisnek eszébe jutott az az olajtó, amiről a haciendero beszélt, amely legkevesebb ötmillió barrel olajat tartalmaz a szabad ég alatt, mert nem lehet a tengerig vezetni, és csak egy földgát tartja fel.

- Mennyit ér maga? - kérdezte a munkást.

De az nem értette meg.

- Mennyit ér a ruhája... minden, amije van?

- Fél pezót. Nem is! Egy fél pezónak a felét - felelte a munkás búsan, szemügyre véve megmaradt rongyait.

- És más jószága?

A nyomorult vállat vont, hogy elkeseredésének valami jelét adja, majd így felelt:

- Semmim sincs, csak adósságom. Kétszázötven pezóval tartozom. Egész életemre le vagyok kötve, mint akit börtönre ítéltek. Ezért voltam rabszolgája a hacienderónak.

- Haha! - Francis nem bírta kacajával. (Kétszázötven pezóval kevesebb értékűnek lenni a semminél, és ebben a mínusz állapotban mint egy ember számtani képlete!) - Tudja-e - mondta -, hogy nem kevesebb, mint néhány millió pezónyi értéket gyűjtött fel? És ha az egész olajmező kiég... akkor néhány billió dollárt. Holott voltaképpen értékben maga csak egy kivonás, egy árnyék, érti-e?

Dehogyan értett ebből többet a munkás, mint azt, hogy ő egy árnyék.

- Én ember vagyok - nyilvánította kidőfve mellét és felkapva összetört kobakját. - Nem árnyék, hanem maja vagyok én.

- Maja indiánus maga? - firtatta Francis.

- Félig maja - felelte. - Atyám tiszta maja. De nem elégedett meg a Kordillerák maja nőjével. Egy vegyes vérű nőbe kellett neki beleszeretni a *tierra calientéről*. Így születtem meg én. Anyám aztán elhagyta őt egy Barbados-négerrel, és apám visszatért a Kordillerákba. Éppúgy, mint atyámnak, nekem is egy vegyes vérű nőbe kellett belehabarodnom a *tierra calientén*. Pénz kellett neki, és én úgy bele voltam habarodva, hogy eladtam magam munkásnak kétszáz pezóért. Sohsem láttam többé sem őt, sem a pénzt. Öt éve vagyok munkás. Öt évig robotoltam és püföltek, és hallja csak, öt év múlva az adósságom nem kétszáz, hanem kétszázötven pezó.

*

Mialatt Francis Morgan és a sokat szenvedett félvér maja egyre mélyebben nyomultak társaik után a Kordillerákba, és mialatt az olajmező egyre nagyobb erővel lángolt, még tovább, a Kordillerák szívében még különb események készültek, melyek hivatva voltak, hogy összehozzák az üldözőket és üldözötteket: Francist, Henryt, Leonciát, társaikat, a munkást, a hacienderók csapatát, a kormánybiztost és zsandárait, és velük Alvarez Torrest, aki nemcsak Thomas Regan jutalomdíjára sóvárgott, hanem éppúgy Leoncia Solano bírására is.

Egy barlangban egy férfi és egy nő ült. A nő csinos volt, fiatal, mesztic vagy félvér nő. Egy olcsó petrólámpa fényénél a nő hangosan olvasott valami kutyabőr könyvből, amely Blackstone-nak spanyol fordítása volt. Mindketten mezítláb voltak, meztelen karral, zsákvászon kámzsás churapé fődte hátukat. A nő kámzsája hátra volt vetve, s dús, fekete haját fődetlen hagyta. Az öregember kámzsája azonban fején volt, mint a szerzeteseké. Büszke, önkínzó ábrázata, mely uralkodásra alkotódott, tiszta spanyol volt. Don Quijoténak lehetett hasonló fizimiskája. De volt valami különbség. Ennek az öregembernek a világtalanság örök sötétje zárta le szemét. Nem pillanthatta meg a szélalmot, amellyel megküzdjék.

Úgy ült ott, tünődve, szakasztott mint Rodin „Gondolkodó”-ja, mialatt a nő olvasott neki. Sem álmodozó, sem szélalmokkal harcoló Don Quijote nem volt. Vaksága ellenére, mely a világ látható képét elburkolta előle, a cselekvés embere volt, és lelke minden volt, csak vak nem, mert a dolgoknak a látszatokon át szívükig hatolt, és kiolvasta minden bűnüket, szenvedélyüket, nemességüket és erényüket.

Felemelte kezét, és elhallgattatta az olvasót, mialatt fennhangon gondolkozott az olvasottak felett.

- A férfi törvénye - mondta lassú biztonsággal - manapság az ész nagy játszmájában alakul ki. Nem az erő, hanem az ész határozza meg a nagy játszma törvényeit. A felfogásuk a törvényekről jó volt, de a törvény útja, a gyakorlata vezette az embereket hamis nyomokra. Elvették a célhoz vezető utat és az eszközöket a vég felé. De a törvény törvény, szükséges és jó. Csupán más használatában jutott a törvény tévútra. Bírák és ügyvédek elméletekbe és tanulmányokba mélyednek, miközben elfeledkeznek a vádolókról és vádlottakról, akik egyenlőséget és igazságot keresnek, nem pedig elméletet és tanulmányt. Az öreg Blackstone-nak mégis igaza van. Mert a törvény épületének legalapjául mégiscsak a legkövetelőbb és legegyszerűbb vágy, meglegelni a mindenkivel egyenlő igazságot. De mit mond a prédikátor? „Sok mindent találtok ki, atyámfiaik.” És a törvény, amely helyes utakon indult, utóbb kitalálta, hogy eredeti szándékaitól eltérően ne szolgáljon többé sem a sértőknek, sem a sértetteknek, hanem csupán a kövér bírónak és sovány, éhes ügyvédeknek, akik nevet és pocakot szereznek, ha ügyesebbek ellenfelüknél és a bírónál, aki ítélkezik.

Szünetet tartott, még mindig Rodin „Gondolkodó”-jának tartásában, és eltünődött, mialatt a mesztic nő az öreg szokott jelére várt, hogy folytassa a felolvasást. Végre oly mélységből, amiben világok mérlegeltethettek meg, az öreg felocsúdott, és szólt:

- De nekünk vannak itt Panama Kordilleráiban törvényeink, amik igazságosak és mindenkivel egyenlők. Nem kedvezünk senkinek és nem szerzünk pocakot sem. Zsákvászon csuha és nem bírói talár vezet az igazságos ítélethez. Folytasd, Mercedes! Blackstone mindig helyesen beszél, helyesen olvasva... ami paradox, de a modern törvény rendesen paradox. Olvass tovább! Blackstone az emberi törvény igazi megalapozója. Ó, mennyi igaztalanságot követnek el huncut emberek az ő igaz nevében!

Tíz perc múlva az öreg tünődően felemelte fejét, szimatolni kezdett a levegőbe, és hallgatást intett a lánynak. A lány hasonlóképp szimatolni kezdett.

- Talán a lámpa, ó, Egyetlen Igaz - mondta.

- Olaj ég - felelte az öreg. - De nem lámpában. Messze van innen. Lövéseket is hallok a szakadékból.

- Semmit sem hallok - mondta a lány.

- Lányom, aki látsz, nem szükséges hallanod is úgy, mint nekem. Szaporán lődöznek a szakadéokban. Parancsom vidd gyermekeimnek, hogy nézzenek utána, és hozzanak hírt, mi történt.

A lány meghajtotta magát az öreg előtt, aki nem látta ugyan, de élesre gyakorolt hallásával és a lány minden moccanásának ismeretében tudta, hogy most meghajolt és a függőnyt felemelve kiment a napvilágra. A barlang szája mindkét oldalán egy-egy szolga ült. Fegyvere és baltája volt mindkettőnek, övükbe pedig meztelen kés volt dugva. A lány parancsára mindkettő felkelt, meghajolt, nem előtte, hanem a parancs és annak láthatatlan kiadója előtt. Egyikük megkocogtatta baltája fokával a követ, amin ült, majd rászorította fülét, és figyelt. A kő valójában a hegy szívéén át vezető érctávíró kagylója volt. Túl a Kordillerák másik meredélyén, mely gyönyörű kilátás felett uralgott, másik szolga ült, aki ugyanily módon szorította fülét a híradó kőre, és kopogott rajta mindjárt baltájával. Aztán vagy tíz lépést tett egy magas fához, mely félig már elkorhadt, belenyúlt az odvába, és megrántott egy kötelet, akár valaki egy harangot lendítene meg.

De a harang nem hangot adott. Ehelyett ötven láb magasan egy hatalmas ág, mely úgy állt ki a törzsből, mint egy szemafor karja, fel és alá mozdult, éppúgy, mint az. Két mérföldre onnan, a hegyoldalban hasonló szemaforkar felelt rá. Azonfelül még lejjebb, a meredeken kézitükör csillant meg a napon, és jelekkel továbbította a vak ember rendelkezését a barlangból. És a Kordilleráknak ez az egész szakasza mozgalmassá lett ezektől a fény- és faagszemafor-jelektől.

*

Enrico Solano, akár egy ifjú indián, húzd ki magad-ban ült lován, kétoldalt két fia, meg Leoncia Henryvel, kapaszkodott kengyelébe; mindnyájan telhetőleg kihasználták azt az időt, amit Francis küzdelme biztosított neki. Hol egyik, hol másik vissza-visszapillantott, vajon utoléri-e őket Francis? Öt perccel utóbb Leoncia nem kevésbé aggódóan Francisért, mint a hátramaradó Henry, meg akart fordulni a nyergében. De a ló, társa után való mehetnékben nem engedelmeskedett a gyeplőrántásnak, kirúgott és megugrott. Leoncia erre leszállt róla, és panamai módszer szerint megbéklyózva lovát, eleresztette. Gyalog folytatta aztán az utat. Oly gyorsan követte Henryt, hogy csaknem sarkára hágott, mikor Francis és a munkás utolérte őket. A következő percben Francis és Henry egyszerre kezdtek korholni viselkedéséért; persze hangjuk elárulta a szerelem önkéntelen gyöngédségét, amely egyiknek sem tetszett a másik hangjában.

Fejük helyett a szívükkel lévén elfoglalva, annál nagyobb meglepetésként érte őket a hacienderók bozótból rájuk rontó csapata. Ezek azonnal elfogták a szökevény munkást, s elkezdtek agyabugyálni. A Solano-ház régi barátja, a haciendero nem volt velük, mert levette lábáról háromnaponként ismétlődő maláriája. Mindazonáltal a hacienderók udvariasak voltak Leonciához és Henryhez meg Francishez, bárha e két utóbbinak hátrakötötték a karját, amíg elhagyott lovaikhoz másztak fel a szakadék oldalán. A munkáson azonban a latin-amerikaiak kegyetlenségével töltötték ki bosszújukat.

Ezután elindultak és a hacienderókat és foglyaikat végül is a kormánybiztos és társai tanyáján fogadta örömmiadal. Szaggatott, hadaró handa-banda keletkezett a kölcsönös magyarázatokból, elbeszélésekből. De a nagy zenebona közben, Torres biccentve egyet Francis felé és

kárörömmel vigyorogva Henryre, odapockolta magát Leoncia elé, mély meghajtással s igazi hidalgó-udvariassággal és finomsággal:

- Hallgasson meg! - kérte Leonciát, amint a lány megvető kézmozdulattal akarta elnémítani. - Félre ne értsen! Én azért vagyok itt, hogy megmentsem és bármi történjék, megvédjem önt. Ön álmaim úrnője. Meghalnék önért!... De persze boldogabban, sokkal boldogabban élnék inkább önért.

- Nem értem - mondta kurtán a lány. - Nem látom itt sem életről, sem halálról való beszéd értelmét. Mi semmi rosszat nem tettünk. Sem én, sem atyám. Sem Francis, sem Henry Morgan. Tehát itt nem forog fönn semmiféle élet-halál kérdése.

Henry és Francis, akik szorosán ott álltak kétoldalt Leoncia mellett, a nagy zsvivajon át is kihallhatták Leoncia és Torres párbeszédét.

- A kérdés Henry Morgan föltétlen biztos kivégzése körül forog - ismételte Torres. - Meg van állapítva kétségen felül, hogy ő ölte meg Alfaro Solanót, aki önnek édes unokabátyja és édesapja édesöccse volt. Nincs rá eset, hogy Henry Morgan megmeneküljön. De Francis Morgant megmenthetem egész biztosan, ha...

- Ha? - kérdezte Leoncia, csaknem úgy harapva össze fogait, mint egy nőstény leopárd.

- Ha... kedves lesz hozzám és hozzám jön... - felelte Torres méltóságos határozottsággal, bár a két gringo, tehetetlenül, hátrakötött kézzel, úgy lövellte rá tekintetét, mint akiknek csak az a közös vágyuk van, hogy megfojtsák.

Torres, miután gyors pillantással megbizonyosodott, hogy a két Morgan karja mozdíthatatlanul le van hurkolva, szenvedélye kitörésében megragadta a lány kezét, és így unszolta:

- Leoncia, még Henryért is tehetek valamit, ha a férje leszek. Lehet, hogy életét és nyakát visszaajándékozhatom neki, ha azonnal elhagyja Panamát.

- Te spanyol kutya! - agyarkodott rá Henry, azon küszködve, hogy kiszabadítsa kezét kötelékeiből.

- Gringo gazember! - viszonozta Torres, miközben keze fejével szájon törölte Henryt.

Ebben a pillanatban Henry lábával belerúgott úgy, hogy Francis felé tántorgott, aki visszarágta, és ezen módon labdázott vele, mígnem a csendőrök odaugrottak, és kirántva Torrest a két gringo közül, elkezdtek azokat püfölni. Torres nemcsak a zsandárokat biztatta ütlegelésre, hanem maga is kést rántott, és már bekövetkezett volna a latin-amerikai bosszúszomj hevítette véres tragédia, ha egyszerre egy csomó néma fegyveres nem jelent volna meg, hogy tanúja legyen a jelenetnek. A jövevények közül egyesek pamutnadrágba, mások zsákvászon csurápéba voltak öltözve.

A csendőrök, hacienderók félelmükben vacogva, hányták a keresztet, és hebegték: - A Vak Zsvivány! A Rettenetes Egyetlen Igazság! Ezek az ő emberei. Elvesztünk!

De az oly sokszor elrakott munkás előreugrott, és térdre esett a komor arcú férfi előtt, aki a Vak Zsvivány emberei vezetőjének látszott. A munkás szájából hangos jajveszékeltetés áradt elő, és igazságért való segélykiáltás.

- Ismered-e azt az ítélőszéket, amelyhez apellálsz? - kérdezte mély hangon a vezér.

- Igen, ő a Rettenetes Igazság - felelt a munkás. - Jól tudom, mit jelent őhöz apellálni, s én mégis megteszem, mert igazságot keresek és az én ügyem igaz.

- Én is a Rettenetes Igazsághoz apellálok! - kiáltotta Leoncia villogó szemmel, bár félhangon ezt mondta Henrynek és Francisnek: Ha én tudnám, hogy ki az ördög az?

- Ha Torres és a kormánybiztos van a játékban, az nem tiszta munka már - felelte éppoly halkán Henry, azzal merészen a kámzsás vezér elé lépve, így szólt hangosan: - Én is a Rettenetes Igazságot óhajtom.

A vezér bólintott.

- Én is - dörmögte Francis, aztán hangosan is nyilvánította ezt.

A csendőrök, úgy látszott, semmit sem számítanak, míg a hacienderók beleegyezésüket mutatták, bármit mérjen rájuk a Vak Zsivány. Csak a kormánybiztos tiltakozott.

- Lehet, hogy nem tudjátok, ki vagyok - pöffeszkedett. - Én Mariano Vercara e Hijos vagyok, ősi és tisztelt név birtokosa. San Antoniónak vagyok kormánybiztosa, a kormányzó kebelbarátja és Panama köztársaság kormányának teljes bizalma az enyém. Én képviselem a törvényt. Csak egy törvény és egy igazság van, és ez Panama köztársaság törvénye, és nem a Kordilleráké. Tiltakozom ez ellen a havasi törvény ellen, amit Rettenetes Igazságnak hívnak önök. Csapatokat fogok küldeni a Vak Zsivány ellen, és a keselyük fognak lakmározni tetemén San Juanban.

- Emlékezzék rá - intette Torres gúnyosan az ingerült kormánybiztost -, hogy ez itt nem San Antonio, hanem Juchitan őserdeje. És serege nincsen.

- Vétett e két ember valaki ellen, aki a Rettenetes Igazsághoz apellál? - kérdezte hirtelen a vezér.

- Igen - jelentette ki a munkás. - Megverték. Mindenki megvert, ők is, minden ok nélkül. Kezem véres. Testem össze van törve és meggyötörve. Megint a Rettenetes Igazsághoz apellálok, és ezt a két embert jogtalansággal vádoló.

A vezér bólintott, és parancsot adott embereinek a foglyok lefegyverzésére és az indulásra.

- Igazság! Egyenlő igazság az, amit óhajtok! - kiáltott Henry. - Kezem hátra van kötve. Vagy mindenkié úgy legyen, vagy egyiké sem. Amellett nagyon nehéz gyalogolni hátrakötött kézzel.

A vezér ajkán mosoly árnya szaladt át, miközben rendeletére emberei átvágták az egyenlőtlen bánalommal vádolt köteleket.

- Hú! - mosolygott Francis Henryre és Leonciára. - Homályosan úgy emlékszem, mintha vagy egymillió éve kényelemben éltem volna egy New York nevű ósdi kis váracskában, ahol azt gondoltam bolondul, hogy mi vagyunk a legvadabb és leggonoszabb istenteremtényei, akik valaha a golflabdát csapkodták, vitába szálltak a jó erkölcsökkel és hat aduval is segítségül hívták a partnert.

- Hú! - nyilatkozott Henry egy fél óra múlva, midőn az ösvény kanyargása azt ígérte, hogy egy alacsonyabb hegycsúcsról egy magasabbra kell mászniuk. - Hú! Ördög és pokol! Ezek a kámzsások nem is olyan ostoba állatok. Nézze, Francis! Szemaforjaik vannak. Nézzen csak erre a fára itten, meg amarra, túl a szakadékon. Figyelje, hogy emelődik egyik ága!

*

Jó egynéhány mérföldet haladtak bekötött szemmel a Rettenetes Igazság barlangja felé. Mikor levették a köteleket, pusztá, magas barlangban lelték magukat, melyet számos fáklya világított meg. Szemközt velük egy vak, fehér hajú, zsákruhás férfi ült sziklából vágott trónon, az agg térdeinél pedig mesztic nő ült.

A vak beszélt, és hangja a kortól és a nehéz bölcsességtől úgy csendült, mint az ezüstharang.

- A Rettenetes Bírót hívtátok? Beszéljete! Ki akar egyenlő igazságot?

Mindenki megszeppent, maga a kormánybiztos sem mert tiltakozni a Kordillerák törvénye ellen.

- Egy nő is jelen van - folytatta a Vak Zsivány. - Beszéljen ő elsőnek! Minden halandó, férfi vagy nő, bűnös valamiben, vagy bűnnel vádolja felebarátját.

Henry és Francis vissza akarták tartani őt, de a lány egyként rámosolyogva mindkettőre, tiszta, csengő hangon így szólt a Rettenetes Egyetlen Igazsághoz:

- Én csak segítségére siettem vőlegényemnek, hogy meneküljön a halál elől, melyet el nem követett gyilkosságért róttak ki rá.

- Szólottál, leányom - mondta a Vak Zsivány. - Most jöjj közelebb!

A zsákruhás emberek - a két szerelmes Morgannek élénk nyugtalanságot okozva - letérdelték Leonciát a vak aggastyán elé. A mesztic nő Leoncia fejére tette az öreg kezét. Egy teljes percnyi ünnepélyes csönd állt be, mialatt a Vak Zsivány keze Leoncia homlokán pihent és halántéka lüktetését tapintotta. Akkor levette kezét, és hátrahajolt, hogy ítéletet mondjon.

- Kelj fel, señorita - szólt. - Szíved tiszta minden rossztól. Szabad vagy!... Ki apellált még a Rettenetes Igazsághoz?

Francis nyomban előlépett.

- Ugyanúgy segítettem én is ennek az embernek az érdemtelen haláltól való menekvésben. Hasonló a nevünk és távolról rokonok vagyunk.

Ő is letérdelt, és érezte, amint a puha ujjhegyek finoman tapogatják halántékát, szemöldökeit s végül csuklója ütőerét keresik meg.

- Nem egészen tiszta előttem - szólt a Vak Zsivány. - Nem vagy békében lelkeddel. Zavar van benne, emésztő zűrzavar.

Hirtelen a munkás lépett elő, és kéretlen beszélni kezdett. Hangja csikorgóan, átokként rezzengett meg a zsákruhás embereket.

- Ó, Egyetlen Igazság, engedd békén el ezt az embert - mondta szenvedélyesen. - Kétszer voltam gyöngé és kétszer árultam el őt ma ellenségeinek, ő pedig kétszer védett és mentett meg engem ma ellenségeimtől.

És a munkás ismét térdein, ám ezúttal az Igazságosság előtt, babonás áhítattól vacogott, amint magán érezte az ismeretlen bíró lány ujjait. Zúzódásait és hegeit az ujjak hamar megállapították hátán és vállán.

- A másik szabadon mehet - ítélezett a Rettenetes Igazság - jóllehet, valami zavar van benne... Tud róla valaki, és akar-e beszélni?

Francis tudta, hogy az a zavar, amit a vak rögtön felfedezett benne, az a szerelem, amely Leoncia iránt ég teljes lánggal szívében, és azzal fenyegeti, hogy megbontja Henryhez való örök, baráti hűségét. Leoncia nem kevésbé hamar tudta ezt, és ha a vak láthatta volna önkéntelen váltott pillantásukat és zavarodottságukat, nyomban megállapíthatta volna Francis bibijét. A mesztic lány látta, és megdobbant szíve a felé lobogó szerelmen. De Henry is látta, és akaratlan összevonta szemöldökét.

Az Egyetlen Igazság szólt:

- Szívügy ez, nincs kétség! A nő örök bizsergése a férfiszívben. Mindazonáltal ez az ember szabad. Egy nap kétszer segített azon, aki kétszer árulta el. Szívének betegsége nem szegette meg vele fogadását azon ember iránt, akit érdemtelen ítéltek halálra. A kérdés ez utolsó emberre marad, akit összeverték és akit gyöngesége kétszer tett önző árulóvá, hogy végül önzetlen legyen. Előrehajolt, és ujjai kutatva jártak a munkás arcán és fején.

- Félsz a haláltól? - kérdezte hirtelen.

- Egyetlen Nagy Szent, nagyon félek meghalni - hangzott a felelet.

- Akkor mondd, hogy hazudtál erről az emberről, mondd, hogy hazugság, hogy kétszer megmentett és élsz.

Az Egyetlen Igaz ujjai alatt nyöszörgött és vergődött a munkás.

- Jól gondold meg - hangzott az ünnepélyes intelem. - Meghalni nem jó. Örökké mozdulatlan lenni, mint a rög és szikla, nem jó. Mondd, hogy hazudtál és életed a tied! Beszélj!

De a munkás, noha hangja reszketett félelme önkívületétől, felegyenesedett teljes magasságában:

- Kétszer árultam el őt egy nap, Egyetlen Igaz. De a nevem nem Péter. Harmadszor nem árulom el. Fáj, de nem tehetem.

A vak bíró hátradőlt, és arca ragyogott, mint az átszellemültké.

- Jól mondád - szólt. - Férfimódra viselkedtél. Íme, halld ítéletem: Mostantól fogva, a nap alatt minden órában úgy gondolkodol, cselekszel, mint férfiúnak kell. Jobb meghalni embermódra bármikor, mint állatul örökké élni. Az apostol tévedett. Egy holt oroszlán több, mint egy eleven eb. Szabad vagy, Újjászületett lélek, szabad!

De amint a munkás a mesztic jelére fel akart állani, a vak bíró visszatartotta:

- Először is, ó, ember, aki csak ma születél annak; mi volt az oka minden bajodnak?

A munkás itt elmesélte az asszonnyal való történetét.

- Szép volt-e ő? Az a tierra caliente asszonya? - kérdezte enyhén a vak bíró.

- Bolond voltam, Nagy Szent! Nem tudtam, szép-e. Nekem az volt akkor. Az érte emésztő láz rabszolgájává tett, bár elment aznap éjjel és sohasem láttam többé.

A munkás térden állva, lehajtott fejjel várt, mialatt mindenki ámulatára a Vak Zsivány mélyet lélegzett, és úgy látszott magába feledkezik. Keze önkéntelen és gépiesen odatévedt a mesztic fejére, megcirógatta fénylő fekete haját, és tovább cirógatta beszéde alatt is:

- A nő - mondta olyan gyöngédséggel, hogy hangja, bár alig volt több suttogásnál, ezüstösen tiszta és érthető volt - mindig szépséges. Minden nő szépséges a... férfinak. Atyáinkat ők szerették, ők szültek bennünket. Mi is szeretjük őket, és ez így fog tartani, míg férfi és nő lesz a földön.

Mélységes csönd hullt a barlangra, míg a Rettenetes Igazság tűnődött egy ideig. Végre afféle családias merészséggel a csinos kis mesztic bökött az agghoz, és felocsúdtatta őt a munkás ügyéhez, aki még mindig ott térdelt.

- Ítéletet mondok - szólt. - Sok ütleget szenvedtél el. A sok csapás kiegyenlíti teljesen a hacienderónál való adósságodat. Eredj szabadon! De maradj itt a hegységben, és innen válassz asszonyt, minthogy asszony kell a férfinak, ez kikerülhetetlen és örök. Eredj szabadon! Te félig maja vagy.

- Félig maja - dörmögte a napszámos. - Atyám egészen maja.

- Kelj fel, és menj szabadon! És maradj maja atyád mellett a hegységben. A tierra caliente nem jó hely a hegyi szülött számára. A haciendero nincs itt, ennél fogva nem hallhatja ítéletét. Ti, társai, menjetek szabadon!

A Rettenetes Igazság várt. Most Henry lépett előre.

- Én vagyok - mondta bátran -, akit halálra ítélték el nem követett gyilkosság miatt. A meggyilkolt édes unokabátyja volt szerelmesemnek, akit el fogok venni, ha van igazság a Kordillerákban.

De a kormánybiztos közbevágtott.

- Egy sereg tanú előtt fenyegette halállal azt az embert. Egy óra múlva ott találtuk a holttestre hajolva, amely még meleg volt.

- Igazat beszél - erősítette meg Henry. - Fenyegetőztem részegen és felhevülve. Ott találtak teteme fölé hajolva. Mégsem én öltem meg. Sem nem tudom, nem is sejtem, kié az a gyáva kar, amely leszúrta őt orvul sötétben.

- Térdeljetek le mindketten, hogy megvizsgáljalak - parancsolta a Vak Zsivány.

Soká tartotta rajtuk érzékeny, firtató ujjait. Soká, soká futkostak határozatlan ujjai a két férfi halántékán és pulzusán.

- Van itt valami nő? - kérdezte jelentősen Henry Morgant.

- Igen. Egy nagyon szép nő. Akit szeretek.

- Kell ez a gyötrelmem, mert férfi nélkül csak félig férfi - nyilatkozott a vak bíró.

A kormánybiztosnak pedig ezt mondta: - Nő nem gyötör téged, mégis emésztődöl. De ennek az embernek - mutatott Henryre - minden gyötrelmét nő okozza. Talán valami ördög készítette a bűnre. Álljatok fel! Nem tudok köztetek ítélni. Van azonban csalhatatlan próba, a Kígyó és Madár próbája. Oly csalhatatlan, mint Isten, mert ő mindig megnyilatkozik itt. Blackstone is említi a valóság illetően való kiderítésének módját.

XI. FEJEZET

Egy kis természet alkotta vívóteremféle lehetett ez a Vak Zsivány lakának szívében. Tíz láb mély volt és harminc láb átmérőjű. Padlója sima, falai függőlegesek, keveset járult hozzá emberkéz, hogy arányos méretűvé tegye. A zsákruhás emberek, a hacienderók, a zsandárok, mind jelen voltak, kivéve a Rettenetes Igazságot és a meszticet, s mindnyájan az üreg pereme fölé hajoltak közönség gyanánt, hol valami gladiatorharc készült.

A komor képű vezér parancsára a zsákruhás emberek, akik elfogták őket, és Henry meg a kormánybiztos leszálltak az üregbe. Több zsivány is követte őket.

- Egyedül az ég tudja, mi készül - nevetett Henry, angolul szólva Leonciához és Francishez. - De ha tényleg csüldökre megy és egymás bőrére, akkor a pohos kormánybiztos úr az én falatom. A vak öreg azonban ügyes, és kiegyenlíti köztünk valahogy a különbséget. Az esetben, tisztelt közönségem, ha engem ver le ő, feltartsák ám hüvelykjüket, és lármázzanak istenigazában. Az övé is azt teszi, ha ő kerül alá.

A kormánybiztos a maga csinálta csapdába kerülve, spanyolul szólt a vezetőhöz:

- Én nem vívok meg ezzel az emberrel. Fiatalabb, és jobban bírja szusszal. A helyzet tehát jogtalan. Panama köztársaság törvényeinek sem felel meg. Ez extra terület és teljesen törvénytelen.

- Ez a Kígyó és a Madár - hallgattatta el a vezér. - Ön lesz a Kígyó. Ez a puska az ön kezébe kerül. A másik lesz a Madár. Kezében ő csengőt tart. Figyeljen! Így megértheti az istenítéletet.

Parancsára egyik zsiványnak adták át a fegyvert, és bekötötték a szemét. Másiknak, szembe-kötetlen, odaadták a csengőt.

- A fegyveres ember a Kígyó - mondta a vezér. - Egy lövést tehet a csengőt vivő Madárra.

A kezdés jelére a csengős zsivány kiterjesztett karral megrázta a csengőt, és gyorsan félreugrott. A fegyveres ember leeresztette a fegyvert, mintha a hang irányába akarna lőni.

- Megértették? - kérdezte a vezető Henryt és a kormánybiztos.

Henry bólintott, míg a kormánybiztos ujjongón kiáltotta:

- És én vagyok a Kígyó?

- Ön a Kígyó - erősítette meg a vezető.

A kormánybiztos mohón nyújtotta kezét a fegyverért, és nem tiltakozott többé a szabálytalan viadal miatt.

- Megpróbál ledurrantani engem? - kérdezte tőle Henry.

- Nem próbálom, señor Morgan. Hanem le is durrantom. Egyike vagyok Panama két első céllövőjének. Több éremem van. Sötétben is tudok lőni. Gyakran lőttem pontosan sötétben. Már holt embernek is tarthatja magát.

Csak egy töltényt raktak a fegyverbe, mielőtt a bekötött szemű kormánybiztosnak átadták volna. Aztán Henryt a csengővel felszerelve elindították a verembe. A kormánybiztos falnak fordult addig, míg az emberek és utána a vezető kimászott a veremből és felhúzta a létrát. A vezető erre lekiáltott:

- Jól figyeljen, señor Kígyó, és ne mozduljon a vezényszóig. A Kígyónak csak egy lövése van. A Kígyó nem birkózhat bekötött szemmel. Ha ezt kezdik vele, gondja legyen, hogy az illető meghaljon rögtön. A Kígyónak nincs megszabva az ideje. Egész nap, egész éjjel várhat a lövésével. A Madárra nézve csak egy a kötelező, hogy a csengőt nem szabad elengedni a kezéből, és nem szabad megakadályoznia teljes csengésében a nyelvét. Ha ezt teszi, rögtön halál fia legyen. Itt vagyunk önök felett, puskával kezünkben, és látjuk, ha valamelyikük megszegi a törvényt. Most pedig, Isten legyen az igazsal, rajta!

A kormánybiztos lassan körülfordult és fülelt, miközben Henry óvatosan mozogva a csengővel, mégis megcsengette. A fegyver gyorsan a hang iránt emelkedett, és követte, amerre Henry a csengőt vitte, ám ez gyors mozdulattal másik kinyújtott kezébe tette át a csengőt, és visszaszaladt az ellenkező irányba. A fegyver ide is követte. De a kormánybiztos ravaszabb volt, semhogy hiába kockáztassa a lövést, és lassan indult át a vermen. Henry mozdulatlan állt, és a csengő nem szólt.

A kormánybiztos füle úgy megjegyezte a legutóbbi csilingelést és oly egyenesen ment rá bekötött szemmel is, hogy Henry jobbjának és a csengőnek tartott. Henry végtelen óvatossággal, hogy a csengő meg ne csendüljön, lassan felemelte karját és a kormánybiztos fejét elengedte egy hüvelyknyire alatta.

A kormánybiztos előreszegezve a fegyvert, határozatlan állt egy lábnyira a veremfaltól. De hiába fülelt, és ahogy még egy lépést tett, a fegyver csöve a falat érte. Megfordult, és kinyújtott fegyverrel, mint a vak, megérezte ellenfele hollétét. A cső már Henryt érte volna, ha félre nem ugrik s ide-oda nem szökell.

Remegő szünetben állt meg a verem közepén. A kormánybiztos nekiment a másik falnak. Megkerülte a falat, lábujjhegyen, fegyvere csövét folyvást a levegőbe emelve. Majd megpróbált átrontani a vermen. Több ily átrontás után, hogy a csengő összevissza járása nem adott neki támpontot, ügyes fogáshoz nyúlt. A földre lökve kalapját, hogy tudja honnan indult el, egyre növekvő, majd újra fogyó átlókban keresztezte át a vermet. Amint falnak ment, onnan visszatért a kalaphoz, és így szerzett tájékozást a verem minden zugáról.

Keresztül-kasul bejárta mindenütt a vermet, úgyhogy Henry, egy helyt állva, nem menekülhetett e keresztjáratok elől. Nem is várta tehát, hogy hozzá érjen. Csengetett a csengővel és ide-oda szökelt, egyik kezéből a másikba kapva a csengőt. Szinte nem is mert újból megállni.

A kormánybiztos egyre ismételte keresztjárait, de Henrynek nem volt kedve tovább csigázni ezt a feszültséget. A következőt tette: megvárta, míg a kormánybiztos utolsó keresztjára egyenest nekijött. Megvárta, míg a fegyvercső pár araszra volt a szívtől. Akkor egyszerre lebukott a fegyver csöve alá és rettentően ráordított a kormánybiztosra: - Tüzelj!

Valóban, a kormánybiztos összerezzenve, elrántotta a ravaszt, és a golyó Henry feje fölött falba vágódott. Felülről a zsákvászon csuhások vad tetszészajban törtek ki. A kormánybiztos, lekapva kendőjét, ott látta ellenfele vigyorgó arcát magával szemközt.

- Jól van... Isten ítél - jelentette ki a zsákvászon csuhás vezér, amint leszállt a verembe. - A sértetlen ember ártatlan. Most jön a másik próbája.

- Az enyém? - kiáltott megdöbbenésében a kormánybiztos.

- Üdv, kormánybiztos uram - vigyorgott Henry. - Ön megpróbált ledurrantani engem. Most jövök én. Adja át a fegyvert!

De a kormánybiztos egyet káromkodva dühében, elfeledte, hogy a fegyverben csak egy töltény volt, és Henry szívének irányítva a fegyvert, megnyomta újra a ravaszt. A kakas érces kattanással vágott le.

- Helyes - mondta a vezér, elvéve a fegyvert és megtöltve. - Bevádoljuk viselkedéséért. De még hátravan próbája, hogy lássuk, milyen nem Istennel járó ember.

A kormánybiztos úgy fürkészett fel menekvésért a falakra, mint egy rosszul ledőfött bika a könyörtelen arcokra az arénában, s nem látott mást, csak a zsákruhások fegyvereit, Leoncia és Francis diadalmas arcát, saját csendőrei kíváncsi képét és a hacienderók vérszomjú tekintetét. Éppen, mint egy bikaviadalon.

A komor arcú vezérnek megint mosoly árnyéka futott végig az arcán, amint átnyújtotta Henrynek a fegyvert és bekötötte a szemét.

- Mért nem állítják őt is a falhoz, míg én elkészülök? - kérdezte a kormánybiztos, mialatt a csengő egyre csengett remegő kezében.

- Mert ő kipróbált, Istennel járó ember - hangzott a felelet. - Ő kiállta a próbát. Azért nem is tud becsületlenül cselekedni. Most önön a próba sora. Ha becsületes, nem érheti bántódás a Kígyótól. Mert itt Isten intéz mindent.

A kormánybiztos jobb vadász volt, mint vad, ezt bebizonyította, ő is megpróbált mozdulatlan állani a veremben, melyet Henry keresztül-kasul járt, de idegességétől reszkető keze rögtön megcsengette a csengőt, amint Henry a közelébe ért a fegyverrel. A fegyver ott vesztegelt és imbolygott a hang körül csaknem mindig. Hiába próbált parancsolni inainak a kormánybiztos, a csengő csengett.

A csengő csengett, míg végül is kétségbeesésében eldobta, és földre vetette magát. De Henry ellenfele zuhanásának hangját követve, leeresztette a fegyvert, és meghúzta a ravaszt. A kormánybiztos felsivalkodott, amint a golyó átfúrta a vállát, majd talpra ugrott, és átkozódva vágta magát újra hanyatt, hogy így fetrengjen a földön.

*

Megint a barlangban voltak, ahol a Vak Zsivány térdei közt a meszticcel, ítéletet hirdetett ki:

- Ez a sebesült ember, aki sokat beszélt a tierra caliente törvényéről, most tanulja meg a Kordillerák törvényét. Bűnösnek találtatott a Kígyó és Madár próbájában. Fizetni tartozik tízezer dollár váltságpénzt az életéért, másként itt marad favágónak, vízhordónak mindaddig, amíg Isten kegyes lesz elszólítani őt e földről. Szólottam, és tudom, hogy Isten szólt ajkamon át, valamint azt is tudom, hogy ő nem fog késni sokáig, hogy elszólítsa e bűnöst, hacsak a váltságdíj meg nem érkezik.

Hosszú szünet következett, mialatt e hidegvérű gyilkossági ígéret magát Henryt is visszahökkenettette, aki pedig bármikor meg tudta ölni ellenfelét a küzdelem hevében.

- A törvény könyörtelen - mondta a Rettenetes Egyetlen Igazság, és megint csönd lett.

- Hadd dögöljön meg váltságdíj híján - szól az egyik haciendero. - Úgy viselkedett, mint egy álnok kutya. Úgy is dögöljön meg!

- Mit mondsz? - kérdezte komolyan a Vak Zsivány. - És mit mondsz, te sokszor elvert munkás, aki ma született újra, félig maja vagy és a szépséges asszony szerelmese? Dögöljön meg, mint a kutya ez az ember, váltságdíj híján?

- Ez az ember kemény szívű - szólt a munkás. - De ma az én szívem kiválólag engedékeny. Ha nekem volna tízezer aranyam, magam fizetnék érte. Az ám Szent Igazság, de ha csak kétszázötven pezóm volna, már azt is a hacienderónak fizetném tartozásomba, amitől ugyan felmentettél.

Az öreg arcán öröm ragyogott.

- Te, te is Isten szavával szóltál ma, újjászületett ember - helyeselt.

Francis azonban sietősen firkantott egy csekklapot, s a tintától azon nedvesen nyújtotta át a meszticnek.

- Én is mondok valamit - szólt. - Ne dögöljön meg mégsem ez az ember, mint egy álnok kutya, bárha az.

A mesztic hangosan olvasta el a csekket.

- Nem szükséges elmondani - hallgattatta el a Vak Zsivány. - Eszes lény vagyok, és nem éltem mindig a Kordillerákban. Bonyolítottam le üzleteket Barcelonában. Ismerem a New York-i Chemical National Bankot, mellyel ügynökeim által összeköttetésben voltam. Tízezer dollárról szól a csekk. Ez az ember, aki a csekket adta, már mondott ma igaz szót. A csekk jó. Aztán tudom, hogy nem akad el a fizetéssel. Ez az ember, aki így fizet ellenségeért, három lehet: vagy nagyon jó, vagy bolond, vagy nagyon gazdag ember. De mondd, Ó, Ember, csodaszép a jelenlevő nő?

És Francis, aki nem mert nézni sem jobbra, sem balra, sem Henryre, sem Leonciára, csak a Vak Zsivány arcába, úgy érezte, ezt kell felelnie.

- Igen, ó, Rettenetes Egyetlen Igazság, ez a nő csodaszép itten.

XII. FEJEZET

Ugyanott, ahol előzetesen bekötötték a szemüket a zsákruhások, megint megálltak. Mindnyájan együtt érkeztek öszvérháton, akik idejöttek, csak a hacienderók, a kormánybiztos és Torres jártak elől egy félórával.

A komor képű vezér levetette a foglyok szeméről a kötést.

- Úgy tetszik, már voltam itt - nevetett Henry körülnézve.

- Úgy tetszik, az olajforrások még égnek - mondta Francis odamutatva a füstgomoly takarta tájra. - Munkás, nézzen oda munkájára. Olyasvalaki gyanánt, akinek semmije sincs, maga a legnagyobb pazarló, akivel találkoztam. Láttam már részeg olajkirályokat, akik ezerdollárossal gyújtották meg a szivarjukat, de maga millió dollárokat éget el.

- Én nem vagyok szegény - hetvenkedett titokzatosan a munkás.

- Álöltözetű milliomos ő - mókázott Henry.

- Hol van a tőkéje? - kérdezte Leoncia. - A Chemical National Bankban?

A munkás nem értette az élceket, csak azt látta, hogy mulatnak rajta, és büszkén hallgatott.

A komor vezető így szólt:

- Innentől fogva mehet ki-ki útjára. Így parancsolta az Egyetlen Igazság. A señoritának odaajándékozta az Egyetlen Igazság az öszvért, amin idejött, mert nem akarja, hogy gyalog járjon. A señorok talpalhatnak baj nélkül. Ugyancsak a gazdag señor is. Mert a gazdagság odavezet, hogy keveset gyalogolnak, akik azok. Aki keveset gyalogol, az meghízik, a pocak pedig nem szalad a női szoknyák után. Ilyen az Egyetlen Igazság bölcsessége. Továbbá a munkásnak azt tanácsolja: maradjon a hegyek közt. Vannak itt szép nők, és talál közülük saját véréből valót. A kordillerákbeli férfinak kordillerákbeli nő felel meg. Isten nem szereti keverni a vért. A keveredés tisztátlansághoz vezet. Én csak az Egyetlen Szent szavait ismétlem itt. Kiválólag megbízott, hogy hozzátegyem, hogy ő tudja, miről beszél, mert ő maga is vétkezett annak idején olyatén módon.

Az angolszász Henrynek és Francisnek, meg a latin Leonciának elevenjébe találtak a Vak Zsivány szavai, s egymásközt bizonyára tiltakoztak volna ellene. Pedig hát úgy volt, hogy lelkük mélyén mindnyájan bizonyos igazságot éreztek a Vak Zsivány szavaiban, és büntudat súlyosodott rajtuk.

Gondolataik folyamát nagy csörtetés szakította meg a bozót felől, ahol a hegyoldalon csetlő-botló, fáradt lovakon a haciendero és kísérete ereszkedett alá. Hídalgók udvariasságával üdvözölte a Solano család lányát, s valamivel mérsékeltebben a két férfit, akik közül valamelyik Enrico Solano veje lesz.

- Hol van tisztelt édesapja? - kérdezte Leonciától. - Jó hírt hozok neki. Levert a láz egy hétig. De azalatt dróttalan távirón kaptam Panama köztársasági elnökének üzenetét, aki régi jó pajtásom. Bár annyi ezer pezóm volna, ahányszor Colónban, az intézet udvarán a pocsolyába nyomtam az orrát. Azt táviratozta, hogy minden rendbe jön, a San Antoniό-beli törvényszék túl szigorú volt, a kormánybiztos érdemes ember, de megtévedt túlbuzgóságában, most azonban megbocsátva és feledve minden, törvényileg és politikailag is az egész Solano családnak és két nemes gringo barátjának...

Itt a haciendero mélyen meghajolt Francis és Henry előtt. Ekkor pillantása Leoncia mögött a munkásra esett, mire diadalmasat villant a szeme:

- Jóisten! mégsem hagytál cserben! - kezdett hevesen lihegni, miközben kísérő barátaihoz fordult: - Íme, itt van ez az ostoba és arcátlan szerzet, aki elszökött tőlem tartozásával. Fogjuk csak meg! Megfekszi vagy egy hónapig, amit kap most tőlem.

Erre a haciendero odaugrott Leoncia öszvérehez, melyet a munkás megkerülve a bozótba menekült volna, ha ott nincs a többi haciendero, akik megsarkantyúzva lovukat, eléje ugrattak, és elcsípték. Rögtön hátrakötözték karját, és kötélhurkot hajítottak a nyakába póráznak.

Henry és Francis egyszerre kezdtek tiltakozásba ez ellen.

- Señors - felelt a haciendero -, önök iránt való tisztelem és készségem, hogy szolgálatukra legyek, akkora, mint a Solano család iránti, melynek védelmében állanak. Rendelkezésükre állok. Haciendám az önöké, és mindenem éppúgy. De ezzel a napszámossal másként áll az ügy. Ez az én napszámósom, nekem tartozik, az én haciendámról szökött el. Megértenek és megbocsátanak, bízom benne. Ez tisztán tulajdonjogi kérdés. És ő az én tulajdonom.

Henry és Francis zavartan és határozatlanul bámultak egymásra. Jól tudták, hogy ennek az országnak ez a törvénye.

- A Rettenetes Igazság elengedte tartozásomat, mindnyájan tanúi ennek - nyöszörögte a munkás.

- Igaza, a Rettenetes Bíró elengedte adósságát - bizonyította Leoncia.

A haciendero mosolygott és mélyen meghajolt:

- De a munkásnak szerződése van velem. És ki az a Rettenetes Bíró, hogy az ő bolond törvénye érvényes legyen az én ültetvényemen és megfosszon jogos kétszázötven pezómtól.

- Igaza van neki, Leoncia - mondta Henry.

- Akkor visszatérek a magas Kordillerákba - jelentette ki a munkás. - Ó, ti, a Rettenes Bíró emberei, vigyetek vissza oda!

De a komor vezető fejét rázta.

- Itt utadra bízunk. Nincs tovább parancsunk, ítélet sincs rád továbbra. Mi búcsút mondunk és indulunk.

- Megálljunk! - szólt Francis, elővívén újra csekk-könyvét és írni kezdve. - Egy percet! Elintézem ennek a munkásnak a sorsát. Mielőtt eltávoznék, egy kéréssem van önhöz.

Átadta a csekket a hacienderónak, és ezt tette hozzá: - Tíz pezót írtam hozzá a költségekre.

A haciendero rápillantott a csekkre, zsebre vágta, és a munkás nyaka köré hurkolt póráz végét Francis kezébe nyomta.

- A napszámó az öné.

Francis ránézett a kötélre, és felkacagott:

- Tessék! Egy emberi jószágom is van mától. Rabszolga! a tulajdonom vagy, értetted?

- Igen, señor! - mormogta alázatosan a munkás. - Úgy látszik, mióta belehabarodtam abba a nőbe, vége a szabadságomnak, mert Isten úgy akarja, hogy mindig valaki rabszolgája legyek. Igaza volt a Rettenetes Igazságnak. Isten büntet, mivel fajomon kívül kerestem szeretőt magamnak.

- Hát én most saját magának adom vissza magát - szölt Francis, s azzal elvágta a napszámos kötelékét, amely kezét gúzsolta össze, s a markába nyomta a maga pórázát. - Mostantól fogva vezesse magát, és nehogy más kezébe adja ezt a kötelet ezentúl.

Mialatt mindez végbement, egy sovány aggastyán csatlakozott észrevétlen a társasághoz. Maja indián volt, tiszta vérű, bordái kiütköztek pergamenszínű bőrén. Csak egy lágyékkötője volt. Fésületlen haja kócosan lógott az arcába, mely széles pofacsontjaival olyan beesett volt, mint a halálé. Inai kötélmodra csavarodtak a karján. Száraz ajkai közül til-túl egy-egy fog látszott. Szeme, mint két fekete gyöngy, mélyen benn ült üregében, és úgy parázslott, mint a lázbetegké.

Keresztülsurrant a csapaton, mint egy mókus, és csontváz-karjával megérintette a napszámost.

- Atyám! - mondta büszkén a munkás. - Nézzenek rá! Tiszta maja, aki ismeri a maják titkát.

Mialatt az atya és fiú végeszakadatlan meséltek egymásnak, Francis inkább a komor vezetőt kérte meg, hogy ha megleli Enrico Solanót és két fiát, akik itt bolyonganak valahol a hegységben, közölje velük, hogy fel vannak mentve minden vád alól, és hazatérhetnek.

- Nem vétkesek ők? - kérdezte a vezér.

- Nem, semmit sem követtek el - biztosította Francis.

- Akkor helyes, ígérem, hogy egykettőre megtalálom őket, mert mi tudjuk útjuk irányát. Majd leküldöm őket a tengerpartra, ahol találkozhatnak.

- Míg várakoznak, addig legyenek vendégeim - hívta meg őket szívélyesen a haciendero. - Egy szállítóhajó indul a Yuchitan-öbölből, ültetvényem alól, San Antoniába. Visszatarthatom addig, míg Enrico barátom és fiai megérkeznek a Kordillerákból.

- Francis pedig megfizeti a veszteglési bért - mondta egy oldalvágással Henry, melyet csak Leoncia értett el. Francis örömmel kiáltotta:

- Természetesen! Nagyon meg vagyok elégedve, hogy a csekk-könyv ilyen jól bevág mindenütt.

Meglepetésükre, mikor elbúcsúztak a zsákruhás vitézektől, a munkás és indián atyja is a Morganekhez csatlakozott. Az égő olajmezőkön át leereszkedtek az ültetvényre, mely tanúja volt a munkás hosszú rabszolgaságának. Az atyja és fiú kifogyhatatlan volt a hálálkodásban elsősorban Francis iránt, de Henry és Leoncia iránt is. Folyvást susmogtak, és még akkor is velük tartottak, mikor Enrico és fiai megérkeztek a társaság lement az öbölhöz, a várakozó schoonerhez. Francis el akart köszönni tőlük, de a munkás azt mondta, ő is a schooneren utazik tovább atyjával.

- Mondtam önnek, hogy én nem vagyok szegény ember - magyarázta. - Ez igaz. A maják kincse, melyet sem a honfoglalók, sem az inkvizítorok nem bírtak meglelni, a birtokban van. Vagy, pontosan szólva, atyám birtokában, ő egyenes ági leszármazottja a maják főpapjának, ő az utolsó maja főpap. Sokat beszéltünk együtt erről. És megegyeztünk, hogy a gazdagság nem boldogít. Kétszázötven pezóért ön megvett engem, és szabaddá tett. Az élet ajándéka több a világ minden kincsénél. De mivelhogy a spanyolok és gringók mind kincsvágyók, mi elvezetjük önt a maják kincséhez, melyhez atyám tudja az utat. Ez pedig nem Juchitanból vezet fel, hanem San Antoniából.

- Tudja az édesapja pontosan, hol van a kincs? - kérdezte Henry, oldalpillantást vetve Francisre, hogy lám, ez a valódi maja kincs, amely elcsalta őt a Calf-szigetről, hogy a kontinensen keresse.

A munkás, a fejét rázta:

- Atyám sohsem volt ott. Nem érdekelte őt, mert neki nem kellett a kincs. De magával hordja az ősi írást, melyet már csak ő tud elolvasni a maják közül.

Lágyéktakarójából egy piszkos és kopott vászonzacskót húzott elő az öreg. Valami nagy, rojtos bojtfélét vett ki belőle. De a rojtokra lapos fakéregszilánkok voltak kötve, olyan korhadtak, hogy félő volt, szétesnek, amint babrál velük, s finom por szállt szerte róluk. Az öreg, mielőtt bármit is tett volna a bojtjal, magasra feltartotta, és áhítatosan hajlongott előtte, ősi maja nyelven imádságot motyogva.

- A maják elveszett bogírása - suttogetta Henry. - Ez való dolog, hacsak a vén gúnár nem feledte el az olvasását.

Minden fej kíváncsian hajolt hozzá, amint Francisnek adta a bojtot. Nemcsak a göbök voltak a rojtokon különböző nagyságúak és különböző távolra kötve, hanem maguk a rojtok is hosszabbak, rövidebbek, és vékonyabbak, vastagabbak voltak. Az öreg mormogva futott végig rajtuk ujjaival.

- Olvas! - kiáltotta diadalmasan a napszámos. - Egész régi nyelvünk itt van ezekben a bogokban, és ő úgy olvassa ezt, akár másvalaki a könyvet.

Miközben mindnyájan odahajoltak, Leoncia haja Francis arcához ért, és amint összenézve szétkapták fejüket, édes borzongás futott végig rajtuk. Henry nagy vizsgálódásában semmit sem vett észre. Csak a rejtélyes bojthoz volt szeme.

- Mit mond, Francis? - dörmögte. - Nagy csomó, mi?

- De kezd hívni New York - gondolkodott el Francis. - Nem az emberek vagy a mulatság, hanem az üzlet - tette hozzá gyorsan, amint Leoncia kimondatlan szemrehányását és sértődöttségét érezte. - Ne felejtse, hogy belebonyolódtam a Tampico Petroleumba és a börzébe, és rossz rágondolni, hány millió forog kockán.

- Ördög, pokol! - fakadt ki Henryből. - A maja kincs, ha csak tizedrésze igaz, amit róla rebesgetnek, még ha háromfelé osztjuk is ön, Enricóék és köztem, akkor is külön-külön gazdagabbá tesz mindnyájunkat, mint amilyen most ön.

Francis habozva hallgatta, ahogy Enrico a kincs létezését fejtegette. Leoncia pedig félhangon súgta Francis fülébe:

- Már megunta a... a kincskeresést?

Francis élesen nézett rá és jegygyűrűjére, miközben ugyanolyan halkán felelt:

- Hogyan maradjak ebben az országban, mikor annyira szeretem, ön pedig Henryt szereti?

Első ízben nyilatkozott így szerelméről, és Leonciát megborzongatta az öröm, hogy nyomban a szégyen támadjon fel lelkében: hogy olyan nő léte, aki magát mindig tisztességesnek tartotta, íme, két férfit tud szeretni egyszerre. Henryre pillantott, mintegy megbizonyosodásul, és szíve tényleg igent dobbant. Éppoly igazán szerette Henryt, mint Francis, és amiben a kettő hasonlított, amiben pedig különböztek egymástól, akként alakult irántuk szerelme is.

- Azt hiszem, elcsípem az *Angelique*-et Bocas del Torónál, és elpályázom vele - mondta Francis. - Ön és Enrico majd meglelik a kincset és megosztják.

De a napszámos, meghallva ezt, gyors beszédbe kezdett apjával, majd Henryvel:

- Hallja csak, mit mond ez - szólt aztán Francisnek Henry. - Önnek velünk kell jönnie, ön iránt akar hálás lenni ez a vén indián a fiáért. Csak önnel megy a kincs után. És ha ön nem jön, el sem olvassa a bogírást.

Mégiscsak Leoncia volt aztán, akinek bánatos tekintete mintha azt mondta volna Francisnek: - Kérem, az én kedvemért! - És voltaképp ez okozta, hogy Francis megmászította szándékát.

XIII. FEJEZET

Egy hét múlva három külön expedíció indult San Antonióból a Kordillerákba. Az első Henryből, Francisból, a munkásból, öreg apjából s Solanóék néhány munkásából állott, akik élelemmel és szerszámokkal terhelt öszvéreket vezettek. Az öreg Enricót egy sebének kiújulása tartotta vissza a többitől, amit még a forradalomban kapott ifjúkorában.

San Antonio főutcáján haladt végig az öszvérsor, és Torres, aki Regan legutolsó sürgönyével a zsebében ott ácsorgott az utcán, meglepetéssel látta a Morganekeket ilyenkorán.

- Merre, señors? - kérdezte tőlük.

Erre, akár vezényszóra történnék, Francis felmutatott az égre, Henry le a földre, a napszamos jobbra, atyja balra. Torres elkáromkodta magát erre a modortalanságra, mire az öszvérhajcsárokkal együtt mindnyájan hahotára fakadtak.

Ugyanaznap, a szieszta órájában, mialatt az egész város szendergett, Torrest újabb meglepetés érte. Ezúttal Leonciát és öccsét, Ricardót látta öszvérháton, egy vezeték öszvérral, amely málhájukat vitte.

A harmadik expedíciót maga Torres állította össze, és nem volt nagyobb Leonciáénál, mivel csak belőle és egy José Mancheno nevű többszörös orgyilkosból állott, akit Torres privát szándékai számára mentett meg a San Juan-i keselyűktől. Torres terveit expedícióját illetően nagyobb igényűek voltak, mint amilyeneknek látszottak. Nem messze, a Kordillerák lejtőin lakott a carook különös törzse. Eredetileg ez a törzs úgy alakult, hogy afrikai néger és a Moszkito-partokról való karib rabszolgák szöktek oda, akik a tierra calientéről elrabolt nőkkel meg magukhoz hasonló szökevény rabnőkkel szűrték össze a levet. Fenn, a maják tartománya, meg lenn, a parti kormányzás között ez a szedett-vedett nép félig-meddig független volt. Ehhez számítva azokat a megugrott spanyol gonosztevőket, akik szintén közibük keveredtek, a carook népe olyan szemenszedett csöcselék volt színben és erkölcsökben, hogy Kolumbia kormánya már rég sereget küldött volna kiirtásukra, ha nem lett volna elfoglalva folyvást politikai cselszövényeivel. Ilyen caroo ivadék volt José Mancheno, apja spanyol orgyilkos, anyja mesztic méregkeverő. E szép kis népség közé vezette most Torrest, hogy segélyükkel véghezvigye a Wall Street-i Thomas Regan megbízását.

- Szerencse, hogy még idején ráakadtunk - mondta Francis Henrynek, ahogy a maja mögött lovagoltak.

- Alaposan elaggott - biccentett rá Henry. - Rá kell csak nézni.

A vén indián folyvást előszedegette a szent bojtot, és fohászokat motyogva szemezgette.

- Remélhetőleg az öreg gavallér nem nyúvi el a rojtjait - kívánta szívből Henry. - Úgy kellene, hogy egyszer elolvassa rajta az irányt, és aztán emlékezne rá egy kissé, ahelyett, hogy folyvást babrálja.

A bozóton át a tisztásra értek, mely úgy hatott, mintha valaha emberkéz irtotta volna ki a dzsungelt, az pedig most vissza akarná hódítani uralmát. A tisztás nyújtotta kilátáson túl a Blanco Rovalo-hegység meredezett előttük a verőfényes égre rajzolódva. A vén maja megállította öszvérét, megfogdosott néhány bogot, a hegységre mutatott, és tört spanyolsággal mondta:

- Írva vagyon: *Várj az Isten lába nyomában, míg felragyog a Chia két szeme.*

A bojt kiötlőbb csomójára mutatott egy kiötlőbb rojton, mint tudósításának forrására.

- Merre vannak a lábnyomok, vén papom? - kérdezte Henry maga köré bámulva a szűz pázsitra.

De az öreg elindította öszvérét, és egész marsot verve pusztá sarkával az állat bordáin, áthajszolta a tisztáson, fel a folytatódó dzsungelbe.

- Olyan, mint egy kopó a hajtáson, és úgy tetszik, friss nyomon jár - jegyezte meg Francis.

Félmérföldnyi út után az őserdő megszűnt, és füves meredély következett. Itt a vénember vágatni kezdett öszvérelével mindaddig, míg egy természetes mélyülethez nem értek, amely három- vagy többlábnyi mély volt. A kerülete kényelmesen befogadhatott egy tucat embert, az alakja pedig szakasztott olyan volt, mint egy óriási ember talpnyoma.

- Az Isten lába nyoma - jelentette ki ünnepélyesen a vén pap, majd leszállt öszvéréről, és imádságba fogott. - *Várj az Isten lába nyomában, míg felragyog Chia két szeme* - mondja a szent bog.

- Nagyszerű hely az ebédhez - mondta Henry, lenézve a mélyületbe. - Míg erre a hókusz-pókuszra várunk, megbékülhetünk a gyomrunkkal.

- Ha Chia meg nem tiltja - nevetett Francis.

És Chia nem tiltakozott, legalábbis a vén pap nem lelt rá a bogírásban.

Az öszvéreket az erdőszélre kötötték a fákhöz, vizet hoztak egy friss forrásból, és tüzet raktak a lábnyomban. A vén maja, úgy látszott, se nem hall, se nem lát, annyira elmerült az imádkozásban a bogokat babrálgatva.

- Hacsak be nem csap - szólt Francis.

- Azt hiszem, gonosz volt a tekintete, amikor a Juchitannál találkoztunk vele - helyeselt Henry. - De ebből most semmi sincs a szemében.

A munkás, aki szót sem értett angol beszédjükből, mégis megérezhette értelmét, mert megszólalt.

- Nagyon veszélyes a maják ősi, szent emlékeihez nyúlni. Ez a halál útja. Atyám tudja. Sok ember meghalt már rajta. Hirtelen és rettenetes itt a halál. Még maja papok is meghaltak. Atyám apja is így halt meg. Ő is egy tierra calientebeli nőt szeretett. És mert szerette, aranyért elárulta a maják titkát, és a bogírással a kincshez vezetett a tierra calientéről való embereket. Meghalt. Mind meghaltak. Atyám nem szeret tierra calientebeli asszonyt, mivel öreg. Ő is szerette őket, míg ifjú volt, neki is ez volt a bűne. De ismerte annak veszélyét, ha a kincshez vezetné őket. Sok ember küzdött itt az évszázak alatt. Egy sem tért vissza, aki ráakadt a kincsekre. Azt mondják, a honfoglalók közül azok - s maga az angol Morgan is -, akik bejutottak a kincs rejtekhelyéhez, most ott díszítik a helyet csontjaikkal.

- És ha az atyja meghal, akkor fia lévén, maga lesz a maják legfőbb papja? - kérdezte Francis.

- Nem, señor - rázta fejét a napszámos -, én csak félig vagyok maja. Én nem tudom olvasni a bogokat. Atyám nem tanított meg, minthogy nem vagyok tiszta maja vér.

- És ha ő meghal, van-e más maja, aki olvasni tudja a bojtot?

- Nem, señor. Atyám a legutolsó, aki ismeri az ősi nyelvet.

A beszélgetést Leoncia és Ricardo szakította meg, akik az öszvéreket ellátva, tétován bámultak alá a mélyület széléről. Henry és Francis arcán öröm csillant meg Leoncia láttára, miközben szájuk korholásra nyílt meg. Mindketten megegyeztek abban, hogy haza kell térnie Ricardóval.

- De addig nem küldenek el talán, míg valami harapnivalót nem adtak - makacskodott a lány, ám ez csak ürügy volt ahhoz, hogy leléphessen a mélyületbe, és közelükben kihallgathassa a beszélgetést.

Az öreg maját azonban a női hang kirezzentette áhítatából, és dühösen nézett a lányra. Majd ki is fakadt ellene, spanyol szavakat keverve a maja nyelvű szidalmak közé.

- Azt mondja, a nő nem hoz jót - magyarázta atyja első lélegzetvételénél a munkás. - A nők viszályt hoznak a férfiak közé, gyilkot és erőszakos halált. Szerencsétlenség és Isten átka örökös velük. Útjuk nem Istennel vezet, de a romlásba. A nő örök ellensége az Istennek és embernek, mert ő választja el őket egymástól. Azt mondja, ez a nő el kell hogy menjen innét.

Francis mosolyogva füttyentett ezen a kifakadáson, míg Henry így szólt:

- Nos, legyen jó, Leoncia. Láthatja, hogyan vélekedik neméről a vén maja. Ez nem önnek való hely. Kalifornia inkább. Ott imádják a nőket.

- Az a bibi, hogy ez a vénség még mai nap is emlékezik arra a sok csapásra, amit a nők hoztak rá ifjúkorában - mondta Francis. Majd a munkáshoz fordult: - Kérje meg az édesapját, olvassa el a szent bojton, mit hoz fel az ellen, hogy nők is járulhassanak az Istenség elé.

A vén főpap azonban hiába forgatta a szent göböket. A legparányibb vonatkozás sem volt bennük nőkre.

- Összekeveri saját tapasztalatait a mitológiával - kacagott diadalmasan Francis. - Így hát egész okos lesz, ha magához vesz itt néhány falatot, Leoncia. A kávé kész. Azután...

De az „azután” következett el előbb. Alig ültek le étkezni, s alighogy Francis felkelt, hogy pogácsát hozzon Leonciának, egyszerre lehíppent a kalapja a fejről, s dördülés reszkettette meg őket.

- Szavamra! - guggolt le gyorsan - ez váratlan jött. Kukkanjon ki csak, Henry, hadd lássuk, ki rendez díjlövészetet a fejemre!

A másik percben már az öreg maja kivételével minden szem a mélyület s pereme fölött kandikált kifelé. Amit láttak, az volt, hogy leírhatatlanul bizarr csöcseléknép mászik feléjük mindenünnen, olyan, amelyben minden fajból volt valami szín, vagy vonás, vagy jelleg.

- A legtarkább söpredék, amit valaha láttam - vélekedett Francis.

- A carook - motyogta ijedten a munkás. - Ezek a pokolból jönnek. Kegyetlenebbek a spanyoloknál, és vadabbak a majáknál. Nem nőülnek és nem mennek férjhez, pap meg nem marad köztük. Ha az ördög vezérle né a kezüket és a lábukat, akkor százszor jobbak lennének.

Ekkor az öreg maja állott fel, és vádolón emelte mutatóját Leonciára, mint aki a baj oka. Lövés érte nyomban a lapockáját, és megforgatta maga körül.

- Vigyék takarásba - kiáltotta Henry Francisnek. - Egyetlen ember, aki a bognyelvet ismeri, és a Chia két szeme, akármit jelentsen, még nem ragyogott ránk.

Francis engedelmeskedett, és átkapva a vén ember térdét, lerántotta őt lábáról, akár egy csontvázat.

Henry fegyveréből egész ütközetnyit sütögetett ki a támadásra. Majd csatlakoztak hozzá a többiek is. De a vénember, tovább szemelgetve bojtját, a lányommélyület távolabbi széle fölé meresztette szemét, egy durva sziklafalra.

- Tüzet szüntess! - kiáltotta Francis. De nem hallották, úgyhogy kénytelen volt külön odamászni mindenikhez, és megmagyarázni, hogy szüntessék be a tüzelést, mivel a tölténytartók az öszvéreken vannak odafönn, és ezzel a kevéssel, ami náluk van, takarékoskodni kell.

- És nehogy eltalálják önt - intette Henry. - Olyan öreg muskétáik vannak, hogy akkora lyukat szakítanak, mint egy pecsenyéstál.

Egy óra múlva már csak Francis ismétlőpisztolyában volt töltény, és a carook rendetlen lövöldözésére a mélyület néma maradt. José Mancheno sejtette meg legelőször a helyzetet. Óvatosan felmászott a gödör szélére megbizonyosodni. Majd onnan adott jelt a carooknak, hogy az ostromlottak muníciója kifogyott, és jöhetnek.

- Szépen csapdába kerültek, señor - rikkantott le, míg körül a peremen a carook röhögtek.

De a következő percben a megváltozott helyzetre oly megdöbbentő esemény következett, amely szinte némajátékká változtatta a jelenetet. A carook vad ordítózással menekültek. Sőt, eldobálták puskájukat, baltájukat.

- Megcsíptem, señor martalóc - vette rá ugyanekkor Francis Manchenóra pisztolyát. De az menekült, ő pedig meggondolta, hogy kisüsse rá utolsó töltényeit.

- Csak három töltényem van - mondta mintegy bocsánatkérőleg Henrynek. - És ebben az országban sosem tudni, mikor van a legnagyobb szükség három lövésre. Erre rájöttem.

- Nézzék! - kiáltotta a munkás, atyjára és a távoli hegyoldalra mutatva. - Ezért szaladtak el. Ők már tudják, mi veszélyt hoznak a maják szent ereklyéi.

Az öreg pap majdnem önkívületben morzsolgatva bojtját, rámeredt a hegyoldalra, melyből két széles fénysugár lövellt elő ismételten.

- Két tükörrel bárki megteszi - vélekedett Henry.

- Ezek Chia szemei - ismételte a munkás. - Így van megírva a bogokban is: *Várj az Isten lába nyomában, míg felragyog Chia két szeme.*

Az öreg ekkor felugrott, és vadul kiabálta: *Hogy a kincset megtaláljuk, meg kell találnunk a szemeket.*

- Helyes, öreg pápa - simogatta meg őt Henry, és egy kis iránytűvel rögzítette a fénysugarak helyét.

*

- Az öreg a fejében hordja az iránytűt - jegyezte meg egy óra múlva Henry, aki az első öszvéren vezette őket. - Figyelem őt az iránytűvel, hogy ahányszor akadályok letérítenek bennünket a helyes irányról, mindig úgy tér vissza rá, mintha ő maga volna a mágneses tű.

A sugarak azóta nem mutatkoztak, mióta a lábnyomot elhagyták. Csak arról az egy helyről tette a vadon tájék hozzáférhetővé a szemnek. Vadon egy tájék volt, szakadékos, sziklás, melyet helyel-közzel bozótok és sívóhomokmezők szaggattak meg s vulkanikus salakpuszták.

Végre az öszvér nem mászhatta meg a meredélyt, tehát Ricardo visszamaradt tábort csinálni és felügyelni az állatokra és hajcsárookra. A többiek megmászták az előttük meredező ciheres sziklameredélyt, gyökérről gyökérré vonszolva fel magukat rajta. Az öreg maja, aki most is vezetett, elfeledkezett Leoncia jelenlétéről.

Vagy félmérföldnyire egyszerre úgy torpant vissza, akár viperacsípés elől. Francis kacagott, ám a vadonból visszás, gúnyos visszhang felelt rá. A maják utolsó főpapja előkapta a bojtot, végigbábrálta a vonatkozó göböket, majd így nyilatkozott:

- *Vigyázz, ha az Isten kacag!* - ezt mondja a csomó.

Tizenöt percbe került, míg Henry és Francis valamelyest meggyőzték, ismételt kiáltozással, hogy csak visszhang volt.

Fél óra múlva sívóhomokmezőkhöz érkeztek. Az öreg megint megtorpant. Amint nekivágtak a homoknak, annak messze zengett a hersegése. Ha megálltak, csend lett. Egy lépés, és a homok zengésbe kezdett.

- *Vigyázz, ha az Isten kacag!* - intette őket a vén maja.

Kört vont ujjával a homokba, mely erre is visszazengett, mire térdre borult, s ezzel újra nagy zengés-bongást támasztott a homokban. A fiú csatlakozott apjához, aki a körben furcsa abrakadabrákat és bűvös vonalakat húzott az éneklő homok közepén.

Leoncia megrémülten kapaszkodott Henrybe és Francisbe. Francis maga is zavarban volt.

- A visszhang visszhang volt - szólt. - De itt nincs visszhang. Nem értem, őszintén szólva, ez kivette a sípot a számból.

- Puff neki! - szólt Henry, megrugdosva a homokot, hogy feleljen neki. - Ez az ugató homok. Kanai szigetén a Hawaii-csoportban mentem már keresztül ilyen ugató homokon... Turistáknak való hely volt, biztosítom önöket. De ez még jobbfajta és hangosabb. A tudósoknak egész sereg elmélete van erről a tüneményről. Amint hallottam, több helyütt is előfordul a világon. Nincs egyéb hátra, mint nekivágni toronyiránt, ahogy az iránytű vezet. Mert ha ugat is ez a homok, nem hallottam, hogy harapna is.

De az öreg pap nem volt kimozdítható varázsköréből, s hiába iparkodtak mindenképp megszakíttatni vele hét lélegzetre szóló fohászait, csak szidást nyertek tőle ékes maja nyelvén.

- Azt mondja - tolmácsolta a fiú -, hogy akkora szentségtörésre készülünk, hogy maga a föld emeli szavát ellenünk. Nem akar közelebb menni a rettenetes Chiához. Én sem. Apja is itt halt meg. Nem akar itt meghalni. Azt mondja, még nem olyan öreg, hogy meghaljon.

- A szerencsétlen Matuzsálem! - nevetett Francis, és megindult a kísértetiesen és gúnyosan nevető visszhang iránt, mely karban zendített fel a homokmezőn. - Túl fiatal a halálra. Mit szól, Leoncia? Hát ön is nagyon fiatal még, hogy meghaljon, s várni akar valameddig.

- Ugyan! - nevetett vissza a lány belerúgva a homokba, amely szinte szemrehányóan nyögött meg rá. - Ellenkezőleg, nagyon is idős vagyok ahhoz, hogy belehaljak abba, hogy a szikla visszafelel a hangomra és a homok rám ugat - gyerünk. Igen közel vagyunk már a sugarakhoz. Hadd várakozzon itt varázskörében az öreg, míg visszaérkezünk.

A lány ellendítette magától a kezüket, és előreindult. Amint követték, a homokmező hepehupás lett, majd egyikük le is zuhant egy homokomlason mellettük, s valóságos mennydörgést okozott ezzel. Szerencsére Francis hozott magával drótkötelet ily eshetőségre.

Egyszerre csak többszörös visszhangra akadtak. Kipróbálták, hogy hatszor, sőt nyolcszor ismétli a hangot.

- Ördög-pokol! - mondta Henry. - Nem csoda, hogy a bennszülöttek félnek ilyen helytől.

- Nem Mark Twain írt arról az emberről, akinek az volt a hóbortja, hogy visszhangokat gyűjtött? - kérdezte Francis.

- Sohasem hallottam erről. De ez bizonyára kiváló maja visszhanggyűjtemény. Ezek okosan, jó rejtékül választják a tájat. Kétségtelen, szent hely volt ez már a spanyolok megérkezése előtt. Az öreg papok jól ismerték a rejtelmek természetes okát, de a nyájnak úgy adták át: a természetfölötti rejtelmek, nagy R-rel.

Nemsokára nyílt lapályra értek, lehasadt és élekopott szikla alá, ahol egymás mellett folytatták eddig libasorban való menetüket. A talaj kemény volt, felszínén finom kőszilánkkal belepve, mely csillogó és rideg volt. Nekibuzdulásában, mintha egyképpen akarná kegyében tartani a két férfit, Leoncia egyszerre ragadta meg a kettejük kezét, és futásnak eredtek. Néhány lépésre azonban baj történt. Henry és Francis egyszerre süppedtek be a kőtörmelékbe egészen övig, Leoncia éppúgy, alig kissé mögöttük.

- Ördög-pokol! - káromkodott Henry félhangon. - Ez csakugyan sátáni egy vidék.

Szavait a közel sziklák mindenfelől éppoly félhangon, végeszakadatlan és boszorkányosan suttogták vissza.

Nem fogták fel mindjárt a veszély teljes nagyságát. Csak akkor, mikor vergődésük közben mellmagasságig süppedtek és süppedtek tovább. Leoncia nevetett, mert ő sem vette komolyan a dolgot.

- Fojtóhomok - lihegett Francis.

- Fojtóhomok - lihegte vissza neki az egész táj, és nem szűnt meg ismételni, mint valami kísérteties búcsúztatót.

- Nos, valakinek ki kell jutni élve ebből a térsztából - mondta Henry.

Azzal további mukkanás nélkül, mindkét férfi elkezdte kiemelni Leonciát, bár ezzel az evickéléssel mindketten még mélyebbre süppedtek. Mikor a lány szabadon állt fenn, a két férfi vállán, akiket szeretett, Francis a csúfondáros táj kotyogása közben így szólt:

- Most, Leoncia, megpróbáljuk magát kijuttatni innen. Arra a szóra, hogy: Rajta! elindul. Teljes hosszában és vigyázatosan vágódik le a törmelékre. Lassan kúszik. De folyvást. Kimászik a szilárd talajra a könyökén és térdén. De addig fel ne keljen, bármi történjék. Kész van, Henry?

Francis „Rajta!” szavára hátralendítették a lányt, ami megint siettette süllyedésüket. A lány pedig, követve utasításukat, könyökén és térdén mászva elérte a szilárd sziklát.

- Most a kötelet! - kiáltotta nekik.

De Francis ezúttal mélyebben volt a homokban, semhogy ki bírta volna hurkolni a kötelet, mely nyaka és egyik hónalja alá volt tekerve. Henry csinálta meg, és bár ő nyakig süppedt a vackolódással, sikerült odavetni Leonciának a kötél végét.

Először ő maga húzta. Aztán egy sziklacsomó köré tekerte, mely akkora volt, mint egy gépkocsikerék, és hagyta, hogy Henry húzza magát. De hiába. Oly haránt volt a kötél iránya, hogy úgy látszott, csak mélyebbre ereszti őt. A fojtóhomok már válla fölé emelkedett, és nyelte tovább, mikor Leoncia elkiáltotta magát úgy, hogy a felvert hangok kész bolondokházává tették a levegőt.

- Várni! Ne húzza! Van egy ötletem. Kösse csak a kötelet hónalj alá, a többit hagyja rám!

A másik percben, maga után vonva a kötelet, felmászott a sziklára. Negyven láb magasan, ahol egy torha tuskó állt. Átvette a kötelet a tuskón, mint egy horgonyt, aztán erősítette egy több száz mázsás sziklacsompóhoz a kötél hurokját.

- Istenem! micsoda lány! - nyilvánította tetszését Francis.

Mindketten megértették tervét, és a siker csak attól függött, hogy képes-e megmozdítani és a meredély széléig hengeríteni a sziklatömböt. Öt drága percet veszített el azzal, míg egy száraz ágra lelt, amit emelőként használhatott. Hidegvérrel látott neki, hogy hátulról megmozdítsa a sziklát, mialatt két szerelmese egyre lejjebb süppedt.

Mikor a szikla lefordult a lejtőn, a kötél nagyot rándult, úgyhogy Henry akaratlan felnyögött a kötél szorítása alatt. Lassan kiemelkedett a fojtóhomokból, mely nehezen adta oda zsákmányát, s mintha mérgében dobogott volna. De mikor kihatolt a felszínre, akkora volt a szikla túlsúlya, hogy mint a parittyakő vágódott ki a szilárd talajra, és a legördülő szikla ott állt meg szintén mellette.

Francisnek csak a feje és válla hegye látszott ki, mikor odadobták neki a kötél végét. Aztán ő is mellettük állott, és úgy rázta öklét a fojtóhomokra, amiből alig hogy megmenekült. Mind a hárman visszakacagtak rá csúfondárosan. És mintha százezernyi kísértetet zavartak volna fel, akik erre a csúfolódásra mindenfelől visszaüvöltik gúnykacajukat.

XIV. FEJEZET

- Nem lehetünk tőle egymillió mérföldre - mondta Henry a triónak, amint megtelepedtek egy magas, merőleges szikla lábánál. - Itt van egyenesen e szikla fölött. Nem mászhatjuk meg. De hát a fény forrásának itt kell lennie éppen.

- Hát nem csinálhatja valaki tükrökkel? - vetette közbe Leoncia.

- Sokkal inkább valami természeti tünemény - felelte Francis. - Az ugató homok után nagyon emellett vagyok.

Leoncia, aki továbbra is a szikla homlokzatát nézegette, egyszerre felkiáltott: - Ni!

Szemük követte a leányét. Nem fénycsillámot láttak, hanem állandó sugárzást, mely úgy tündökölt fehéren a hegyoldalból, mint a nap. Egy darabig a sziklafal alatt haladtak, ahol a növényzet bujasága elárulta, hogy évek óta nem tapodhatta ember ezt a helyet. A nagy törtétestől lélegzetfulladtan érkeztek ki egy kis tisztásra, melyet egy nemrég sziklaomlás zárt el.

Leoncia összecsapta a kezét. Nem volt szükséges odamutatnia. Harminc láb magasan a sziklafalon két óriás szem ragyogott. Teljes egy fathom kerületű volt mindkettő, és valami csillámló anyagból volt a felszínük.

- Chia két szeme - kiáltotta a lány.

Henry megvakarta a fejét, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami.

- Én meg tudom mondani, miből vannak csinálva - mondta. - Sosem láttam még, de hallottam, hogy az öregek említették. Régi maja fogás. A kincsből való részembe fogadok egy fületlen gomb ellenében, hogy én megmondom, mi az a fénylő anyag.

- Halljuk! - kiáltotta Francis.

- Kagyló! - mosolygott Henry. - Kagylóhéj, helyesebben gyöngykagylóhéj. Ravaszul mozaikká van rakva és becementezve, úgyhogy sima, fénylő lap legyen. Ha nem ad igazat, másszék fel és nézze meg.

A két szem közt soklábnyi kiterjedésű, különös, háromszög alakú sziklakiszögellés volt. Csaknem a sziklafal kinövésének látszott. A teteje vagy egyyardnyira volt attól a köztől, amely elválasztotta egymástól a két szemet. Gidres-gödrös volt a szirtfal, s Francis macskaügyességű mászó lévén, sikerült felmásznia tízlábnyira a kiugrás alá. Innen egészen fel a tetejéig könnyebb volt az út. De nem volt kellemes az elgondolása, hogy onnan húsz láb magasból lezuhanhat, úgyhogy Leoncia, féltékeny szemvillanást csalva ki Henry szeméből, felkiáltott:

- Vigyázzon, Francis!

De ő ekkorra már ott állt a háromszögű sziklakiugrás tetején, és benézett az egyik, majd a másik szembe. Majd elővéve vadászkeszt, megpróbált belehatolni a jobb szembe.

- Ha az öreg gentleman itt volna, frászt kapna ettől a szentségtöréstől - jegyezte meg Henry.

- A fületlen gomb, amibe fogadott, itt van - kiáltotta le Francis, ugyanakkor lehajítva azt a szilánkot, amit késével a szemből kifeszegedett.

Gyöngykagylóhéj volt, úgy metszve, hogy a többivel együtt a szem fehérjét alkossa.

- Ahol füst van, ott tűz is van - vélekedett Henry. - Nem oktanul választották a maják ezt az isten háta mögötti helyet, és nem hiába vágták be Chia szemét a sziklába.

- Lássák, kár volt elhagyni az öreget a szent bojtjával - szólt Francis. - A bojt megmondta volna mitévők legyünk most.

- Ahol szem van, ott orrnak is kell lenni - okoskodott Leoncia.

- De hisz itt van! - kiáltotta Francis. - Nagy ég! Ez az orr, amire felmáshztam. Nagyon is közel vagyunk, hogy távlatunk legyen hozzá. Százyardnyiról egy roppant arcot látnánk.

Leoncia komolyan előrement, és ráhágott egy garmada rohadó levélre és pernyére, amit a trópusi vihar halmozott fel ott láthatólag.

- Akkor a száznak itt kell lenni a helyén, az orr alatt - mondta.

Henry és Francis nyomban szerterugdalták a pernyehalmot, és fölfedeztek egy nyílást, mely keskenyebb volt, semhogy egy ember beférjen rajta. Nyilvánvalóan a sziklaomlás zárta el az utat. Néhány szirttömböt elhengerítve, sikerült Francisnek akkorává tenni a nyílást, hogy beledughassa a fejét, vállát, és egy gyufa lángjánál körülnézhessen benne.

- Vigyázzon, kígyók lehetnek benn - intette Leoncia.

Francis már tudósítással felelt:

- Ez nem természetes barlang. Ez csupa faragott kő, és jól faragott, amennyire értek hozzá. - Itt vakkantott egyet, ahogy a gyufa a körmére égett. De rá mindjárt meglepetéssel csengett vissza a hangja. - Nem kell gyufa. Meg van világítva, magától... valahonnan felülről... el van rejtve a forrása... de biztos, hogy napvilág. Ezek a régi maják életrevaló emberek voltak. Nem csodálkoznám, ha emelődarura, gőzfűtésre és önműködő ajtókra lelnénk.

Eltűnt a törzse és lába is az üregben, és onnan folytatta:

- Jöjjenek be... Kitűnő barlang.

- Nahát, nem örülnek, hogy magukkal hoztak? - ingerkedett Leoncia, amint a sziklába vágott kamrába követte a két férfit. Gyorsan hozzászokott szemük a rejtelmes, becsempészett napfényhez, amelynél meglepően jól lehetett megkülönböztetni a tárgyakat. - Először én találtam meg a szemeket maguknak, aztán a száját is. Ha én nem vagyok, mostan fél-mérföldnyire vannak innen, és megkerülik a szirtfalat úgy, hogy minden lépésük távolabb viszi magukat ettől a helytől. De ez a barlang olyan üres, mint a mi kormánybiztosunk feje - tette hozzá aztán.

- Természetes - mondta Henry. - Hisz ez csak az előcsarnok. Ilyen ostobául nem rejtették el a maják kincsüket, ami után annyira őrtjngtek a honfoglalók. Fogadnék, hogy itt sem vagyunk közelebb a kincs valódi rejtekéhez, mint voltunk San Antonióban.

Tizenégy-tizenöt láb széles és bizonytalan magasságú folyosó vezetett vagy száz láb hosszant. Akkor hirtelen megkeskenyedett, és jobbra-balra ágazott el, úgyhogy ívet alkotott egy másik, tágasabb csarnokba vezetve.

Útjukban az előbbi rejtélyes fény világított. Az elől menő Francis egyszerre oly hirtelen torpant meg, hogy a másik kettő, akik libasorban követték, összeütköztek vele. Leoncia állt középen. Úgy álltak és bámultak le egy hosszú, halottakkal borított tárnára, melyek még nem omlottak porrá egészen, s egyenesen álltak a fal mellett.

- Akár az egyiptomiak, a maják is értettek a balzsamozáshoz - mondta Henry, míg hangja önkéntelen suttogássá vált ennyi kísérteties csontember jelenlétében.

A csontvázak európai ruhát hordottak, és háttérül a honfoglalók és kalózok foszló öltözetei voltak felaggatva. Kettő közülük rozsdás páncélt viselt felhúzott sisakrostéllyal. Kardjuk, mordályuk oldalukon lógott vagy csontkezük fogta, és övükbe óriás kovás pisztolyok voltak tűzve.

- Az öreg majának igaza volt - suttogta Francis. - Itt ékesítik a kincs rejtekének bejáratát tetemükkel, és visszarettentik a behatolókat. Nézzék! Hát nem tiszta ibériai képe van ennek itt-e?

- Ez pedig devonshire-i fickó, ha valaha láttam egyet - súgta vissza Henry. - Egy fületlen gomb ellen egy aranyat, hogy valaha lesipuskázásért menekült a király haragja elől, és így jutott a spanyol-amerikai erődbe.

- Brrr! - borzadott Leoncia kettejükbe kapaszkodva. - Halálosak és kísértetiesek ezeknek a majáknak a szent dolgai. És itt a klasszikus bosszú példája, ők őrzik tetemükkel a kincsesházat, amit ki akartak rabolni.

Nem volt kedvük továbbnyomulni. Az ősök kísértetei bűvös kört vontak eléjük. Henryt fennköltté tette a látvány.

- Még a honfoglaláskor egész eddig a vad és messzi helyig vezette őket kiváló kincsszimatjuk. Csak ahelyett, hogy elvitték volna, itt maradtak mellette. Leveszem előttem a kalapom, derék honfoglalók és kalózok! Üdvözöllek titeket, öreg, gáláns martalócok, akik az aranyszagra a világ végéről is idecsődültetek, és volt bátorságtok haragra kelni érte.

- Hú! - mondta Francis, miközben előrevonta a többi a kalandorok porladó során. - Az öreg Sir Henrynek is itt kell lennie a sor élén.

Harminc lépést tettek, mielőtt, mint előbb, a folyosó eltérült, és a két sor múmiának legvégén Henry megállította társait, s kezét kinyújtva így szólt:

- Sir Henry felől nem tudok, de ez itt Alvarez Torres.

Spanyol sisak alatt, ütött középkori spanyol vértetben, barna, aszott kezében nagy spanyol pallos, olyan csontváz állt ott, akinek sovány, barna képe a szakasztott Alvarez Torres mása volt. Leoncia visszahökken, és szívdobogva hányta magára a keresztet.

Francis előrelépett, megcsípte a tetem állát, és nevetett egyet:

- Csak azt kívánom, ilyen kis hulla legyen Alvarez Torres is, mint ez itt. Legkisebb kétségem sincs, hogy ő ettől származott... úgy értem, mielőtt ez idejött a maja kincs őrének.

Leoncia borzadva osont el a komor alak előtt. Ezúttal a folyosó sötét volt, úgyhogy Henrynek gyufát gyufára kellett gyújtania.

- Hallo! - mondta néhány száz lépés után megállva. - Nézzenek erre a mesteri munkára. Nézzék meg ennek a kőnek a külsejét.

Felülről sűrű világ áradt a folyosóba, úgyhogy szükségtelenné tette a gyufát. Félig egy bevágásba tolva, egy kötömb állta útjukat, mely épp akkora volt, mint a folyosó. Nyilvánvaló, hogy ennek elzárására szolgált. A kő alakja olyan volt, hogy pontosan, az utolsó kis hajlásig beleillett a fal vágásaiba.

- Fogadom, itt halt meg az öreg maja atyja - mondta Francis. - Tudta-e a kő elmozdításának titkát, és csak részben mozdíthatta el, amint látják...

- Ördög-pokol! - szakította meg Henry, maga elé mutatva egy csontvázra a földön. Ez a maradványa. Még elég friss, vagy bebalzsamozták ezt is. Minden valószínűség szerint ő volt előttünk az utolsó látogató itt.

- Az öreg pap azt mondta, atyja tierra calientebeli embereket vezetett ide - emlékeztette Henryt Leoncia.

- Azt is mondta, hogy egy sem tért vissza közülük - fűzte ehhez Francis.

Henry erre felvette a koponyát, és egy gyufa világánál megnézve, felkiáltott. A koponyán nemcsak kardvágástól eredő rés volt, hanem egy kerek lyuk is a hátulján, azt mutatva, hogy ott golyó hatolt bele. Henry megrázta a koponyát és tényleg megzörrent benne valami. Erre megint megrázta, és egy félig belapult golyóbist rázott ki belőle. Francis megvizsgálta a golyót.

- Mordályból való - mondta ki a véleményét. - Kevés vagy áporodott puskaapor lehetett benne, mert ezen a szűk helyen egészen közelről süthette rá, és mégsem hatolt át a koponyán teljesen. Rendellenes koponya, az is igaz.

Az ív teljes hajlása egy kicsi, de jól megvilágított sziklaodúba vezette őket. A napvilág felülről egy ablakból ömlött alá, mely fél méter széles köráccsal volt ellátva. Ennek a helynek a padlója is tele volt fehérre száradt embercsontokkal. Megvizsgálták ezeket is, és európaiaknak állapították meg egykori gazdáikat. Ugyancsak szétszórva hevert temérdek mordály, kard, tör.

- Ilyen messze jutottak el a kincskeresők - szólt Francis. - Itt aztán harcba kezdtek a birtokáért, s mégsem érhatték el. Kár, hogy nincs itt az öreg, hogy láthassa, mi történt az apjával.

- Nem akadhattak-e, akik túléltek a küzdelmet és elhordták a kincset? - említette meg Henry.

De ebben a pillanatban Francis a csontokról a kamra egyik pontjára emelve tekintetét, már így felelt:

- Kétségtelen, nem! Nézzék azokat a gemmákat azokban a szemekben. Ha nem rubinok, nem láttam soha rubint!

Kövér, nehéz nőt ábrázoló kőszobor állt előttük tátott szájjal és két rubinszemmel. A szája oly nagy volt, hogy eltorzította az arcát. Mellette, kőből faragva, valamivel marconább vonalú férfiszobor állt, ez is pocsékan és trágáruul mutogatva tagjait. Az egyik füle rendes alakú volt, míg a másik oly méretű, akár a hölgy szája.

- Ennek a szép hölgynek Chiának kell lennie - mosolygott Henry. - De ki a barátjuk, ez az elefántfülű és zöld szemű gavallér?

- Nem tudom - nevetett Francis -, de azt igen, hogy annak az elefántfülűnek a zöld szemei a legnagyobb smaragd, amilyenről csak álmodni lehet. Nagyon is nagyok, semhogy tiszta karátokban lehessen felbecsülni őket. Koronaékszereknek volnának jók, más semmire.

- De két smaragd és két rubin, akármekkora, mégsem teheti az egész maja kincset - mondta Henry. - A küszöbön már túl vagyunk, de kulcsunk még nincs...

- A vén maja kétségtelenül megmondhatná a bojtjából - mondta Leoncia. - A hely üres, kivéve ezt a két szobrot és a csontokat.

Míg ezt mondta, közelebb ment a férfiszoborhoz, hogy tüzetesebben megnézze. A groteszk fül felkeltette figyelmét, és így mutatott rá: - Nem tudok a kulcsról, de a kulcslyuk itt van.

Az elefántfülben tényleg nem volt méretének megfelelő lyuk, csak egy kis nyílás, amely nem nagyon erőltetve juttatta észbe alakjával a kulcslyukat. De hiába kóborolták végig a barlangot és tapogatták, kopogtatták meg a falakat, hogy furfangos rejtekútra vagy valami nehezen sejtethető nyomra leljenek a kincshez.

- Csak egy marad hátra - mondta végül Francis. - Gyerünk vissza, hozzuk fel Ricardót és az öszvéreket, üssenek itt kinn tábor, és hozzuk fel az öreg gentlemant a szent bojtjával, ha lehet.

- Ön várjon itt Leonciával, én visszamegyek - vállalkozott Henry, miközben visszabaktatott a kísérteties folyosókon és csarnokokon át a napvilágra.

*

A munkás még mindig ott térdelt atyjával a zengő varázskörben. Egy kis átvonuló zivatar érte ott őket, és bár a fiú vacogott, apja elfeledkezett szélről, vízről, fohászaik közepette. A nap-számost pedig más is remegtette, amit atyja nem vett észre. Először azt látta, hogy Alvarez Torres és José Mancheno óvatosan kijönnek az erdőből az ugató homokra. Másodszor csudát tapasztalt. Azt, hogy azok ketten zajtalanul jönnek most át a homokon. Mikor áthaladtak és tovatűntek, önmaga is megérintette a homokot, és íme, semmi kísérteties zivajjt nem támasztott vele. Úgy látszik, az eső megáztatta és ezzel elnémította a homokot.

A munkás megrázta atyját, és jelentette neki:

- A homok már nem kiabál, apám! Hallgat, mint a sír. Láttam a gazdag gringo ellenségét keresztülmenni a homokon, láрма nélkül. Ez a Torres csak nem tiszta a bűntől, és a homok mégsem förmedt rá. Hát ahol a bűnös átmehet, mi, a bűntelenek csak átmehetünk?

Az öreg maja megpróbálta a körön belül, majd kívül is a homokot, és valóban, a homok nem válaszolt, mert megázott. Erre elővette a megszentelt bojtot:

- Azt mondja - jelentette -, *ha a homok néma lesz, akkor átmehetsz rajta*. Mivel eddig is engedelmeskedtem az utasításoknak, ezentúl is engedelmeskedem. Induljunk!

Olyan jól haladtak, hogy alig valamivel az ugató homokon túl beérték Torrest és Manchenót, akik elhúzódtak a sűrűbe, és előreengedve a vén papot fiával, hátulról követték őket. Míg Henry, visszafelé útjában elkerülte mind a két pár embert.

XV. FEJEZET

- Bizony csak ballépés és gyöngeség volt részemről, hogy itt maradtam Panamában - mondta Francis Leonciának, miközben egymás mellett ültek a barlang bejáratánál és Henry visszatértére vártak.

- Olyan nagyon sokat jelent magának az a New York-i börze? - ingerkedett kacéran Leoncia, bár csak részben volt ez kacérság, nagyobb felében csillapítás volt. Félt, hogy itt egyedül maradt ezzel a férfival, akit oly nagyon bámult és szeretett.

Francis türelmetlen lett.

- Én mindig szókimondó voltam, Leoncia. Megmondom, amit akarok, kurtán, egyenesen...

- Amiben úgy különbözik tőlünk, spanyoloktól - vetette közbe a lány. - Mi a legegyszerűbb gondolatunkat is felédesítjük szóvirággal.

De a férfi folytatta, amit el akart mondani.

- Maga nyegle, Leoncia, épp ezt akarom megmondani magának. Nyegléskedik a szavában, és csapongó, akár egy lepke, ami, megengedem, női szokás. Mindazáltal ez nem tiszta munka... nekem. Mert én nyilatkozom őszintén érzésemről, és maga megért. De maga nem beszél a szívéről. Maga nyegléskedik, csapong, és én nem értem meg. Én nyíltan megmondtam, hogy szeretem. De mit tudok én maga felől?

A lány lesütött szemmel, feleletre képtelen ült ott, csak a pír öntötte el lassan az arcát.

- Nézze - erősködött a férfi. - Maga nem felel. Melegebb, gyönyörűbb, kívánatosabb, igézőbb, mint valaha, de csak játszik velem, és semmit nem árul el szíve szándékáról. Azért, mert nő? Vagy mert spanyol?

A lányt mélységesen elevenjén érte ez. Mégis bele tudott nézni a férfi szemébe, míg ezt mondta:

- Lehetnék angolszász, vagy amerikai, vagy bármilyen, amelyet maga olyannak tart, hogy szemébe mer nézni a dolgoknak és szemtől szembe mond meg valamit... - Itt szünetet tartott, és küszködött magával, végre higgadtan döntött: - Panaszkodik, hogy míg maga vallomást tett nekem szerelméről, én nem nyilatkoztam, hogy szeretem-e vagy sem. Én ezt most egyszer s mindenkorra elintézem. Én szeretem magát...

De a férfi mohó karját elhárította magától.

- Várjon! - parancsolta. - Ki most a nő? Vagy a spanyol? Nem fejeztem be! Én szeretem magát. Büszke vagyok rá, hogy szeretem. De szándékomról is kérdezett. Hát ha az előbbit hallotta, hallja meg ezt is: én Henryhez szándékszem hozzámenni.

Ez az angolszász nyíltság elvette Francis lélegzetét.

- De az égre, miért? - ennyit tudott kihebegni.

- Mert szeretem Henryt - felelte a lány, tovább is farkasszemet nézve a férfival.

- De maga... azt, azt mondta, engem szeret!

- Magát is szeretem. Mindkettőjüket szeretem. Én becsületes nő vagyok, legalábbis mindig azt hittem. Most is azt hiszem, bár értelmem azt mondja, nem szerethetek egyszerre két embert úgy, hogy becsületes nő maradjak. De én nem bánom. Ha rossz vagyok, nem tehetek róla, ilyennek születtem.

- De azt nem teheti! - tiltakozott ingerülten a férfi. - Nem teheti, hogy engem szeressen és Henryhez menjen!

- Nem értett meg - mondta a lány komolyan. - Én hozzá akarok menni Henryhez. Én szeretem magát. De én szeretem azért Henryt is. Mindkettőjükhöz azonban nem mehetek. Ezt a törvény nem engedné meg. Tehát csak egyikükhöz megyek. És ez a Henry legyen, azt akarom.

- De hát akkor minek beszélt rá, hogy itt maradjak? - kérdezte Francis.

- Mert szeretem. Mint ahogy már megmondtam.

- Ha továbbra is emellett marad, én megőrülök - kiáltotta a férfi.

- Én már nemegyszer éreztem, hogy megőrülök ebben - biztosította a lány.

A férfi épp felelni akart, de a lány elhallgattatta, és mindketten a bokrok felé figyeltek, ahonnan csörtetés hangzott, mintha emberek közelednének.

- Figyeljen! - suttogta gyorsan a lány, a férfi karjára téve kezét, kérőleg. - Én szeretem Henryt, ez igaz, nagyon igaz. De magát jobban, sokkal jobban szeretem. Én Henryhez megyek... mert szeretem, és ígéretem köt. Mégis mindig jobban fogom szeretni magát.

Mielőtt Francis tiltakozhatott volna, a bozótból az öreg maja és fia lépett elő. Alig vették észre jelenlétüket, az öreg pap térdre borult, és spanyolul kiáltotta:

- Szemem először látja a Chia két szemét!

Szemezetni kezdte a szent bojtot, és magáért imádkozott, amely, bár nem értették, így hangzott:

- Ó, halhatatlan Chia, az isteni Hzatzl nagyságos neje, aki semmiből teremtél mindeneket. - Ó, Hzatzl halhatatlan neje, a magok anyja, a rügyek szívének lelke, az eső és termékenyítő verőfény istennője, minden gyökér és gyümölcs dajkálója, melyek az embereket táplálják. - Ó, dicsőséges Chia, kinek szájára hallgat a Hzatzl füle, én, alázatos papod, imádkozom Hozzád. Légy kegyes hozzám, és bocsáss meg! Engedd ki szádból az aranykulcsot, mely megnyitja a Hzatzl fülét. Engedd át hűséges papodnak a Hzatzl kincsét... Nem önmagának, ó, Istenség! De fia számára, kit a gringo megmentett. Gyermekeid, a maják kihaltak magtalan. A kincsre már nincs szükségük. Én vagyok utolsó papod. Velem kihál lelkednek és nagy férjed lelkének értése, akinek nevét csak homlokomat a kőhöz értetve ejthetem ki. Hallgass meg, ó, Chia, hallgass meg! Homlokom a követ éri, úgy járulok elé!

Vagy öt percig a kőn elnyúlva feküdt az öreg maja, meg-megvonaglódba, rángva, mintha nyavalya rontaná, mialatt Leoncia és Francis kíváncsian és kissé megilletődve nézték az öreg pap ünnepélyes fohását.

Francis, Henry bevárása nélkül, megint behatolt az üregbe. Most ő volt Leonciával a vén pap vezetője, aki folyvást bojtját morzsolgatva és imádságot mormolva követte, míg a fia kívül maradt őrszemnek. A múmiák soránál az öreg megütközödvé állt meg... hogy elővegye a szent bojtot:

- Meg vagyon írva - mutatta a különös alakú rojt kivételes bogát -, hogy ezek az emberek gonoszak és rablók valának. Büntetésük az, hogy örökké itt váraкоzzanak a maják titkainak előcsarnokában.

Francis továbbcsitette őt atyáinak teteme mellől, és abba a kamrába vezette, ahol a két bálvány állt. Hosszú ima után az öreg gondosan áttanulmányozta a bojtot. Aztán tört spanyolsággal jelentette:

- *A Chia szájából a Hatzl füléhez... így vagyon megírva.*

Francis bepillantott az istennő szájának sötét üregébe, amit a bogírás említett, majd bedöfte vadászkését az istenség roppant fülébe, aztán megkoppintva a szobrot a kés fokával, s látta, hogy a szobor belül üres. A Chia szobrát is üresnek találta. Az öreg ezt mormogta:

- *A Chia lábai semmin nyugszanak.*

- A lábai nagyok ugyan - nevetett Leoncia -, de azok nem a semmin, hanem a kemény sziklán nyugszanak.

Francis megbökte őistennőségét, és úgy tetszett, hogy gyengén megmozdult. Most két kézzel taszított rajta, mire megindult maga körül, nagyokat rezdülve.

- *Az erős és vakmerő megtanítja Chiát járni* - olvasta a pap. De a következő bog már így szólt.

- *Vigyázz! Vigyázz! Vigyázz!*

- Nahát, azt hiszem, a semmi, akármi legyen is, nem harap belém - nevetett Francis, és vagy egyyardnyira továbbtolva a szobrot, hozzátette: - Tessék, öreg nagysám, álljon itt egy darabig, vagy üljön le. Bizonyára elfáradt a lába, amikor annyi századon át lógott a semmiben.

Leoncia fölsikoltott meglepetésében, mikor a sziklapadlóban elötünő nyílást meglátta, melyet Chia nagy lába helye hagyott. Csaknem beleesett, amint visszalépett a tovaforduló istennőtől. A nyílás volt vagy egy yard széles. Hiába akarták megtudni a mélységét, úgy, hogy égő gyufákat dobáltak bele. Hullva hamvadtak ki a légvonatban, mielőtt feneket értek volna.

- Úgy látszik, a semminek tényleg nincs fenéke - jegyezte meg Francis, egy kődarabot hajítva a mélybe.

Több pillanat múlva hallották, hogy kattant lenn a kő.

- Lehet, hogy az nem is fenék még - szólt Leoncia. - Ütődhetett a kő valami kiugró sziklába, és maradhatott azon.

- Nos, megtudjuk - kiáltotta Francis, és egy ósdi muskétát kapott fel a csontok közül, hogy ledobja.

De az öreg megakadályozta.

- A szent bogok azt jelentik: - *Aki megsérti a Chia lába alatt a semmit, menten szörnyethal.*

- Távol legyen tőlem, hogy megsértem a Chia semmijét - mosolygott Francis, félrelökte a puskát. - De mit tegyünk most, öreg majám? Könnyű a Chia szájától a Hatzl füléhez jutni... de hogyan?... és mivel? Kaparássza hát apám azokat a göböket, mondják meg, hogy hogyan? és mivel?

*

A pap fiának odakünn ütött az órája. Senki sem tudta, hogy utolsó napját éli. Bármit is tett legyen, bármi is történt legyen vele, ez a nap utolsó napja volt. Ha ottmaradt volna örködve a barlang bejáratánál, bizonyára megölte volna őt Torres és Mancheno, akik a sarkában jöttek.

De ahelyett, hogy ottmaradt volna, az jutott óvatos és félénk eszébe, hogy körülnéz, nincs-e valami ellenség közel. Így nem napvilágon érte a halál.

Mert mialatt szétnézett, Alvarez Torres és José Mancheno odaérkeztek a barlang szájához. A Chia óriási, gyöngykagyló szeme túl sok volt a babonás carooknak.

- Ha bemegy, én megvárom itt künn, és vigyázok - mondta Torresnek.

És Torres, akinek vérében csörgedezett a századokon át is annak az elődének bátorsága, aki ott várakozott a maja kincsház előcsarnokában, behatolt a barlangba, miként behatolt őse.

José Mancheno, aki szemrebbenés nélkül gyilkolta le már nem egy eleven áldozatát, ellenben a láthatatlan világ volt kísérteteitől rettentően félt, ahogy Torres eltűnt, elfeledte ígését a hűséges vigyázatról, és a védő sűrűségbe iramodott. Így, mikor a munkás visszatért kém-szemléljéről, senkit sem talált a barlang szájánál, ellenben kíváncsisága őt is beösztökélte a barlangba, közvetlen Torres nyomában.

Ez utóbbi óvatosan hatolt előre, hogy meg ne neszezzék jelenlétét azok, akiket üldözött. A múmiasornál is elidőzött. Kíváncsian nézegette a történelem megírta alakokat a sötét folyosón, akiknek története itt fejeződött be a maják kincseskamrájának előcsarnokában. Majd különösen megdöbbenette a múmiasor élén annak az alaknak hozzá való hasonlatossága, akit valóságos apjának nézhetett.

Egyszerre közeledő léptek rezzentették meg, és körülnézett bűvőhely után. Ördögi ötlettel lekapta ősi rokona sisakját, és saját fejére tette. Foszlott lebernyegét is magára kerítette, kezébe vette a nagy pallost, s a már csaknem darabokra eső, hatalmas topánkákba beledugta lábát. Aztán a levetkőztetett múmiát odafektette múmiatársai háta mögé. Végül ő maga odaállt teljesen azonos tartásban az elmozdított kísértet helyébe.

Csak szemgolyói követték a napszámot, aki csöndesen, szepegve osont el a lábon álló tetemek sora előtt. Torres láttára megtorpant, és a rémülettől karikára nyílt szemmel kezdett valami maja imádságot motyogni. Torres csak behunyt szemmel fülelhetett, és mikor hallotta, hogy továbbmegy, utánakandítva látta, hogy a munkás megáll a folyosó keskeny elágazásánál, ahová most be kell merészkednie. Torres megragadta az alkalmat, és csapásra emelintette karját, úgyhogy egykönnyen kettészelhette volna a munkás kobakját.

De még nem érkezett el a munkás utolsó perce. Mert Torres, meggondolva magát, lassan leeresztette a kardot, és a munkás behatolt a folyosóhajlásba.

Épp akkor ért oda Leonciához és Francishez, mikor ez utóbbi utasítást kért atyjától, hogyan és mi az, ami megnyitja Hzatzl fülét.

- *Tedd a kezed Chia szájába, és vedd ki a kulcsot* - parancsolta az öreg vonakodó fiának, aki mégis engedelmeskedett.

- Nem harapja meg... kőből van - nevetett Francis.

- A maják istene nincs kőből - felelt vissza neki az öreg. - Csak látszat, hogy kőből vannak, de ők élnek, örökké élnek, és a kőből a kőnél, a kő által érvényesítik örök akaratukat.

Leoncia remegően húzódott el tőle, és kapaszkodott bele a Francis karjába, mintegy oltalomért.

- Tudom, hogy valami szörnyű történik mindjárt - pihegte. - Nem szeretem ezt a helyet a hegy gyomrában, egy csomó halott közt. A kék eget és a napsugár balzsamát és a végtelen tengert szeretem. Valami szörnyű történik, én tudom.

Mialatt Francis csillapította őt, a munkásnak elérkezett végső perce. Minden bátorságát előszedve belenyúlt az istennő szájába. A rémület sivalkodásával kapta vissza kezét és meredt rá csuklójára, ahol ütőere mellett egy csöpp vér buggyant ki. Az istennő szájából pedig egy

kígyó lapos feje bukkant ki egy pillanatra, szinte csúfondárosan, mintha az istennő nyelvét ölténé ki, hogy nyomban vissza is húzódjék.

- Vipera! - sikoltotta Leoncia.

A munkás pedig a rémülettől hátrahőkölve abba az üregbe zuhant, amelyet oly sok száz éven át Chia lábai takartak el, a semmin nyugodva.

Majd egy teljes percig senki sem szólt. Akkor az öreg pap emelte fel szavát: - Ó, megharagítottam Chiát, és ő megölte a fiamat!

- Ostobaság! - biztatta Francis Leonciát. - Az egész dolog természetes és megmagyarázható. Mi természetesebb, mint hogy egy vipera ott tanyázik egy sötét kőüregben? Ez a szokása. Mi természetesebb, mint hogy a kígyó megcsíp a kígyó, hátrahőköl? És mi természetesebb, mint hogy erre belezuhan a háta mögött nyílt verembe?

- Hát természetes ez is? - kiáltotta a lány a veremre mutatva, melynek peremén kristálytisza víz ömlött ki, és úgy kezdett felbugyogni, mint egy szökőár. - Igaza volt az öregnek. A kő által érvényesítik az istenek örök akaratait, ő intett bennünket, őneki megmondták a szent bogok.

- Puff neki! - vakkantott Francis. - Az isteneknek eszük ágában sem volt. Ellenben a régi maja papok látták el csapdákkal a kincsükhöz vivő utat. Valahol odalenn a lezuhanó test egy gát csapját nyitotta meg, mely föld alatti víztartály zárjához szolgált. Csak az emberi képzelet teszi ily rúttá és gonosszá isteneit. Az igazi istennő jóságos és szépséges. Csak az emberek csinálnak ocsmány gonosz lelket belőle.

Az ár oly erős volt, hogy már bokáig benne álltak.

- Nagyon helyes - mondta Francis. - Én a bejáratától kezdve figyeltem a padló állandó menetelességét a folyosókon és csarnokokban. Ezek a régi maják mérnökök voltak, akik szemmel tartották a víz levezetését. Nézze, hogyan hatol ki a víz a bejáratokon... Nos, öregem, olvassa csak azt a bojtot: hol a kincs?!

- Hol a fiam? - jajveszékelt az öreg reménytelen kérdéssel. - Chia megölte egyetlen fiamat. Mert megszegtem anyjával a maják törvényét, és a tiszta maja vért a tierra caliente asszonyának kevert vérebe ojtottam. De épp azért háromszor drágább volt ő nekem, mert bűnöm magzatja volt. Mit nekem a kincs!? Fiam odavan! Rajtam a maják isteneinek átka!

A víz tovább bugyborékol és lövellt fel, mutatva, mily erős nyomás hajtja alulról, Leoncia vette észre legelőbb, mekkorára növekedett az ár a kamrában.

- Majdnem a térdemig ér - figyelmeztette rá Francis.

- Ideje, hogy kifelé induljunk - felelt Francis, észrevéve a helyzetet. - Nagyszerűen volt tervezve a vízlejárát. De bizonyára a sziklaomlás a tetőbejáraton elrekesztette a víz útját. Más folyosókon, amik lejjebb vannak, a víz is mélyebb, természetesen, mint itt. Mégis egyre emelkedik már itt is. És ez az egyetlen kifelé való út. Gyerünk!

Leonciát előreengedve, elkapta a vén, érzéketlenségbe merült pap karját, és maga után vonszolta őt. A folyosóhajlatnál a víz térdükön felül ért. A múmiák csarnokában pedig már övükig gázoltak benne.

A vízből egy ősi, lebernyeges, sisakos kísértet emelkedett ki az ámuló Leonciával szemközt. Mert a többi múmiát elsodorta az ár, és ott keveregtek szerteszakadozva a vízben. De ez a múmia megmozdult, és lihegve, ijedten forgó szemmel gázolta a sodratot.

Ez már több volt, mint amit rendes emberi természet elviselhetett... hogy egy négyszáz éves tetem meneküljön a másodszori haláltól, a vízbefúlástól. Leoncia sikoltva szökött egyet előre, majd megfordult, és visszamenekült, amerről jöttek. Francis, hasonlóképpen megijedve, mégis ismétlőpisztolyát vonta elő. Hanem erre a múmia, az árban támolyogva így kiáltott:

- Ne lőjön! Én vagyok... Torres! Most jövök vissza a bejáratról. Valami történt. Az út kifelé el van torlaszolva. A víz ellep egy embert, feljebb ér a bejáratnál, és sziklák zuhannak le.

- De az ön útja errefelé is el van zárva - emelte rá Francis a pisztolycsövet.

- Most nincs idő a civódásra - felelte Torres. - Előbb meg kell mentenünk az életünket, aztán, ha jönnie kell a civakodásnak jöjjön!

Francis tétovázott.

- Mi történik Leonciával? - kérdezte álnokul Torres. - Láttam, visszafutott. Vajon nincs veszélyben?

Francis erre rögtön otthagyta Torrest, és magával vonszolva a vénembert, visszagázolt a bálványok kamrájába, ahová Torres is követte. Leoncia, amint megpillantotta, újra rémülten sikoltott.

- Csak Torres - csillapította Francis. - Engem is megijesztett először. De ő maga az. Vért csapolnék belőle, ha beledöfném a késemet. Gyerünk, vénember! Nem akarunk itt megfulladni, mint a patkányok. Olvassa azt a bojtot, és szabadítson ki innét bennünket!

- Az út nem *ki*, hanem *be* vezet - makogta a vénember.

- De hogyan mehetünk be?

- *A Chia szájából a Hzatzl fülébe*. Ott van a felelet.

Francisnek hirtelen furcsa és rémes gondolata támadt.

- Torres - mondta -, egy kulcs van, vagy miféle, annak a kóúrhölgynek a szájában. Ön van a legközelebb. Vegye ki belőle!

Leoncia lihegni kezdett az iszonyattól, amint megértette Francis bosszúját. Torres ebből semmit sem vett észre, és vígan gázolt az istennő felé, ezt mondva: - Örömmel vagyok szolgálatára.

De Francisnek a tiszta munkához szokott jobbik érzése kerekedett felül.

- Megálljon! - rivallt rá, és maga ment a szoborhoz.

Torres előbb találgatva az okot, láthatta aztán, mit került el. Francis többször belesütötte pisztolyát a szobor szájába, mialatt a vén pap „szentségtörés”-ről lelkendezett. Aztán kabátját ökle köré csavarva, belenyúlt a szobor szájába, és farkánál fogva előrántotta a megsebzett viperát. Egyet kanyarított vele a levegőben, és odacsapta fejét a szobor oldalához.

Erre megint beburkolta öklét, és megint benyúlt, nincs-e benn még egy kígyó, de ezúttal egy aranyból kalapált holmit vett ki onnan, mely alakra és nagyságra egészen beillett Hzatzl isten fülébe.

- Akár egy gyermekkockajáték - jegyezte meg Francis, amint a kulcs eltűnt az istenség fülében. - Na most mi történt? Nézzük, vajon elapad-e nyomban a víz?

De az áramlat feltartóztatlan ömlött tovább az üregből. Ellenben Torres mutatott oda a falra, melynek egyik, látszólag szilárd része lassan emelkedett.

- A kiút - mondta Torres.

- A befelé való út, mint az öreg mondja - javította ki Francis. - Akármi, induljunk!

Mindnyájan elindultak a keskeny, magas nyíláson át, mikor az öreg maja: - Fiam! - kiáltással visszafordult, és elrohant.

A fal már visszaereszkedőben volt eredeti helyére, úgyhogy az öreg papnak már meghajolva kellett elmászni alatta. A másik pillanatban a fal a régi helyén volt. Oly pontosan zárult, hogy azonnal elrekesztette a vízárdatot, mely a bálványok kamrájából hatolt oda.

*

Kívül, a hegyoldalban, egy kis folyót kivéve, amely lefelé csörgedezett a szikla alján, más jel nem mutatta, mi kavarg a hegy belsejében. Henry és Ricardo, amint odaértek, észrevették a folyót, és Henry megjegyezte:

- Ez valami újság. Itt nem volt víz, mikor elmentem. De itt volt a barlang bejárata. Most pedig eltűnt. Vajon hol vannak a többiek?

Mintegy a hegy feleletül a folyó egy embert sodort ki belőle. Henry és Ricardo odaugrottak, kihúzták, és megismerték az öreg papot, Henry hasra fektette őt, és nekitérdelve, a vízbe-fülőknál szokásos elsősegélyben részesítette.

Nem egészen tíz percre rá a vénemberen az élet jele mutatkozott, újabb tíz perc múlva felnyitotta a szemét is, és vadul nézett körül.

- Hol vannak? - kérdezte tőle Henry.

Az öreg maja nyelven motyogott, míg Henry jobban eszméletre nem rázta.

- Elmentek... mind - akadozta spanyolul.

- Kik? - kérdezte Henry, és újra megrázta.

- Fiam... Chia megölte... Chia megölte a fiamat, miként megöli mindnyájukat.

- De hol vannak a többiek?

A sok rázásra, kérdésre végre elnyögte:

- Együtt vannak, a gazdag gringo, a fiam barátja, az ő ellenségük, akit Torresnek hívnak, és a Solanók fiatal lánya, aki minden baj oka. Én intettem őket. Ne hozzák a nőt! Nő csak átok a férfiak vállalkozásában. Chia is asszony, megharagította őt másik nő jelenléte. Chia nyelve vipera. Chia megszúrta nyelvvel az én fiamat, és elöntötte mindnyájukat a hegy gyomrából előáradó tenger. Chia megölte mindet. Jaj nekem! Magamra haragítottam az istenséget. Jaj nekem! És jaj mindazoknak, akik a szent kincset kutatják, hogy megfosszák tőle a maják lelkeit.

XVI. FEJEZET

Henry és Ricardo ott álltak heves vitatkozásban az előbugyorgó vízáradat és a sziklaomlás közt. Mellettük fetrengett a földön a maják utolsó papja nyögve és fohászkodva. Henry még alaposan megrázta néhányszor, hogy kiostálja belőle részletesen, mi történt a hegy gyomrában.

- Csak az ő fia esett bele a verembe - okoskodott reménykedve Henry.

- Igaz - helyeselt Ricardo. - A többiről csak annyit látott, hogy kénytelenek voltak fürdőt venni.

- Lehet, hogy valami föltebb fekvő üregbe húzódtak - folytatta Henry. - Nos, ha felmászhatunk a sziklafalra és megnyithatjuk a barlangot, akkor kieresztjük belőle a vizet. Ha élnek, napokig élhetnek odabenn, mert a szomj gyorsan öl, míg odabenn bizonyára több a víz, mint amennyit kívánnának. Sokáig kibírják eleség nélkül. De Torres hogyan került közéjük, azon bámulok?

- Csuda volna, ha nem ő volna a kozmás abban, hogy a carook megtámadtak bennünket - mondta Ricardo.

De Henry más tárgyra tért.

- Akárhogy is van - mondta -, most az a fontos, hogyan jussunk be a hegy belsejébe, feltéve, hogy még élnek. Ezen a hegyomláson egy hónap alatt sem hatolunk keresztül mi ketten. Ha vagy ötven embert segítségül kaphatnánk, akik éjjel-nappal lapátolnak, negyvennyolc óra alatt bejuthatnánk. Így a legelső dolgunk embereket szerezni. Ezt kell tennünk. Egy öszvérrel visszamegyek a carook tanyájára, és megígérem nekik, hogy Francis csekk-könyvéből egy lapot szereznek, ha eljönnek segíteni kiszabadítani őt. Ha nem akarnak, majd találok embereket San Antonióban. Időközben ön felhozhatja az öszvéreket, szolgálkat, élelmet és felszerelést. Azonkívül hallgatózzék a sziklafalnál, mert döngetéssel jeleket adhatnak belülről.

*

Henry behajtotta öszvérét a carook falujába, a carook nagy ámulatára, akik semmivé látták válni tekintélyüket, hogy valaki, akit ők vettek üldözőbe, most pusztá kézzel, egyedül mer behatolni közibük. Ott kuporogtak és sütkéreztek a napon kunyhóik előtt, ernyedtség alá rejtve meglepetésüket, amely bensejükben dolgozott, és itt-ott csaknem hogy talpra nem ugratta őket. Így történt ez mindig, hogy a fehér ember vakmerősége úrrá lett a vad vagy kevert vérű népségen, mint ahogy most is megbénította a carook erélyét. Nem tehettek ellene, tudomásul kellett venniük, hogy egy fölényes, nemes faj ivadéka, a lehetőségekre nézve uralkodóbb képzelettel bírván náluk, belegázol félelmetességükbe egy makrancos és meghajszolt öszvéren.

Zagyva spanyolsággal beszéltek, amit Henry úgy-ahogy megértett, viszont ők is megértették Henry spanyol beszédét. De amit a Szent Hegység-beli szerencsétlenségről tudatott velük, az nem rázta fel őket. Szenvtelen arccal, teljes közönnyel vontak vállat és hallgatták őt, míg a mentésről meg a busás jutalomról beszélt.

- Ha a hegy elnyelte a gringókat, ez Isten akarata. Kik vagyunk mi, hogy Isten és az ő akarata közé merészkedjünk? - felelték. - Szegény emberek vagyunk, de nem menthetünk meg olyan embereket, akikért Istennel kell háborúságba keverednünk. Úgy kell a gringóknak. Ez nem az ő országuk. Nincs joguk itten farsangolni a hegyeink közt. Hogy még az Isten haragját is kihívják? Van nekünk elég bajunk így is az Isten törvényeivel, hiszen a feleségeinkkel sem tettünk még hitet.

Jól elmúlt a szieszta ideje, mikor Henry makrancos öszvérén bekocogott az álmos San Antoniába. A főutcán, a börtön közelében, a kormánybiztossal és a kis kövér, öreg bíróval találkozott, kiknek sarkában egy csomó zsandár kísért egy csapat foglyot, a santosi ültetvényekről megszökött munkásokat. A kormánybiztos, mialatt Henry elbeszélését és segélykérését hallgatta, rákacsintott a bíróra, aki az ő bírója, az ő bábja volt, szőröstül-bőröstül.

- Persze hogy segítségül megyünk - mondta végül, egyet nyújtózva, a kormánybiztos.

- Mennyi idő alatt szerezhetünk embereket, hogy induljunk? - kérdezte Henry mohón.

- Ami azt illeti, nagyon el vagyunk foglalva, nemde, tisztelt bíró úr? - felelte a kormánybiztos renyhén.

- Nagyon el vagyunk foglalva - ásította a bíró Henry arcába.

- Nagyon, egy ideig - folytatta a kormánybiztos. - Sajnáljuk, de sem holnap, sem holnapután nem mehetünk megmenteni az ön gringóját. Egy kissé később...

- Mondjuk jövő karácsonykor - szólt a bíró.

- Igen - helyeselt hálás meghajlással a kormánybiztos. - Úgy a jövő karácsonykor elme gyünk és körülnézünk, hogy enyhült-e már kissé nyomasztó elfoglaltságunk. Akkor aztán lehetséges, hogy alkalmat találunk arra, hogy megbeszéljük valamiféle expedíció összeállítását, amiért ön hozzánk folyamodik. Jelenleg jó napot kívánunk önnek, señor Morgan.

- Ez a felelete? - kérdezte Henry dühös képpel.

- Ez a señor Morgan igazi arca. Ilyet vághatott akkor is, mikor orvul ledöfte señor Alfaro Solanót - dörmögte maróan a kormánybiztos.

De Henry nem törődött ez utóbbi sértéssel.

- Én megmondom önöknek, hogy kicsodák - lihegte indulattól elfúlva.

- Vigyázzon! - intette a bíró.

- Ráteszem még önökre a kezem - mondta Henry. - Nincs már hatalmuk felettem. Kegyelmet kaptam magától Panama köztársaság elnökétől. És tudják, mik önök? Hitvány félvérűek. Vegyes vérű disznók!

- Kérem, induljunk, señor - szólt a kormánybiztos nyájas gondtalanság alá rejtve halálos dühét.

- Sem a spanyolok, sem a karibok erényéből nincs önökben. Csak az aljasságukat örökölték mindkettőtől. Keverék disznók. Azok bizony, mind a ketten.

- Befejezte, señor? Egészen befejezte? - kérdezte szelíden a kormánybiztos.

Ugyanakkor jelt adott a csendőröknek, akik rárontottak Henryre, és lefegyverezték.

- Maga Panama köztársaság elnöke sem kegyelmezhet meg előre valami bűnért, amit csak most követtek el. Igazam van-e, bíró úr? - mondta a kormánybiztos.

- Ez új becsületsértés - jelentette ki mindjárt hivatalosan a bíró. - Ez a gringó kutya megbecstelenítette a törvényt.

- Tehát meg kell büntetni legitten. Nem csinálunk huzavonát azzal, hogy a törvényszékig fáradjunk. Kiszabjuk a büntetését, és ha ezt elintéztük, továbbmegyünk. Egy üveg kitűnő borom van...

- Nem iszom bort - tiltakozott menten a bíró. - Inkább csak a pálinkánál maradok. Most pedig, miután mi vagyunk egyszerre a sértettek is, a tanúk is, s nem lévén több bizonyítékra szükségem, vádlott általam bűnösnek találtatik. Van valami javaslata ez irányban, señor Mariano Vercara e Hijos?

- Huszonnégy órai hűvös ennek a gringónak, hadd hűtse le egy kissé a hevét - felelte a kormánybiztos.

- Az ítélet kész, s foganatosítása nyomban megkezdődhet - mondta a bíró. - Csendőrök, vigyék el a foglyot, és tegyék hűvösre.

*

A hajnal a hűvösön találta Henryt, s ott aludt el hanyatt a priccsen. De álma nyugtalan volt, mert bensőjében hegybe zárt társainak kísértetei háborgatták, kívülről pedig a számtalan moszkító csípései. Így történt, hogy forgolódva, csapkodva, burkolózva e szárnyas ragály elől, felébredt, elítéltetése teljes tudatára. Gyalázatosnak érezte ezt az igazságtalanságot. Elviselhetetlenül sajgott a bőre az ezeryi moszkítócsípéstől, úgyhogy akkora szitkozódást vitt véghez, hogy ez egy künn haladó egyén figyelmét is magára vonta, aki egy zsák szerszámot cipelt. Jókötésű, karvalyarcú fiatalember volt. Az Egyesült Államok katonai repülőosztágjának egyenruháját viselte. Útjában odakanyarodott a börtönablak alá, megállt és hallgatózott, csodálkozva és mosolyogva magában.

- Barátom - szólt, mikor Henry lélegzetet vett káromkodása közben. - Múlt éjjel, mikor szolgám megszökött a hajóról a poggyászsom felével, én is ejtettem néhány zokszót. De az nyomába sem léphetett az ön itteni fohászkozásának. Üdvözlöm önt, uram. Ön szitkozódása művészetével egy terepszemlét végző katonát tartóztatott fel fél mérföld úttól.

- Ki az ördög maga? - kérdezte Henry. - És mi az ördögöt csinál itt?

- Én nem gorombáskodtam önnel - vigyorgott a repülő. - De ilyen dagadt képpel jogot szerez rá, hogy goromba lehessen akárki. Ki verte meg önt? Az ördögök közt még nem ismerem a rangfokozatomat. De itt a világban Parsons hadnagynak tudnak. A pokolban nincs keresnivalóm jelenleg, ellenben itt, Panamában az a parancsom, hogy a mai nap repüljek át az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig. Szolgálatára lehetek valamivel, mielőtt indulnék?

- Hogyne! - bólintott Henry. - Vegye elő szerszámát, és feszítse ki ezt a rácsot. Reumát kapok itt a kőpadlón. Engem Morgannek hívnak, és nem ember püfölt el. Moszkítócsípéstől dagadt az arcom.

Parsons hadnagy egy vasrúddal kifeszegette a rozsdás vasrácsot, és kíségette Henryt az ablakon. Miközben Henry lábát és kézcsuklóit dörzsölgette, hogy a vérkeringést megindítsa bennük, sebtén elmesélte a katonai repülőnek Leoncia és Francis szerencsétlen helyzetét.

- Szeretem ezt a Francist - fejezte be. - Hasonmásom. Akár ikrek volnánk, és távolról rokonok is vagyunk. Ami a señoritát illeti, őt nemcsak szeretem, de a menyasszonyom. Hát segélyünkre lesz? Hol a gépe? Sok időbe telik, míg az ember gyalog vagy ösvérvhátton a maja hegységre kapaszkodik, míg az ön gépével alig időbe, hogy felrepüljünk avval a száz galuska dinamittal, amivel majd szétrobbantom a sziklaomlást és lecsapolom róluk az áradatot. Ön ezt megteheti nekem.

Parsons hadnagy habozott.

- Mondjon igent, mondjon hát - unszolta Henry.

*

Benn, a hegy gyomrában, abban a pillanatban, amint a bálványkamrát elrekesztő szikla a helyére ereszkedett, a három fogoly teljes sötétségben lelte magát. Francis és Leoncia kitapogatták egymást a sötétben és kézen fogták. A másik percben Francis karja a lány derekán volt már, és édes egymáshoz simulásuk félig-meddig megfosztotta a helyzetet szörnyűségétől. Mellettük hallatszott Torres szuszogása. Ezt makogta:

- Úristen! hiszen kelepcebe vagyunk zárva! Mit teszünk most?

- Még sok „mit teszünk” következik addig, míg kijutunk ebből a vadonból - biztosította őt Francis. - De már tehetünk is valamit, hogy kijussunk.

A tennivalók módjával hamar rendbe jöttek. Leoncia Francis háta mögött kabátja szélébe kapaszkodott, miközben Francis, bal kezével a falon tapogatózva, elindult. Jobb oldalt Torres tapogatózott így a falon. A hangjukkal tartottak fenn összeköttetést, megneszezve róla a folyosó szélességét, és óvakodva attól, hogy mellékfolyosóba térjenek. Szerencsére az alagút (mert tényleg nem volt más) sima padlójú volt, úgyhogy legalább ezen nem csetlettek-botlottak. Francis a gyufát végső esetre tartogatta, s vigyázott, nehogy valami aknába bukják bele, lassan húzva lábait egymás után, és mindig meggyőződve előbb, hogy szilárd-e az első alatt a talaj. Ennek eredményeképp lassan jutottak előre. Nem haladtak többet óránként fél mérföldnél.

Elágazásra csak egyszer bukkantak. Itt meggyújtott egy becses gyufát vízhatlan dobozából, és két teljesen egyforma tárnát állapított meg. Olyanok voltak, akár két orrlyuk.

- Előbb az egyiket kell megpróbálni - döntött Francis -, és ha eljuttat valameddig, visszatérni, és megpróbálni a másikat. Egy dolog bizonyos, hogy a maják nem fáradtak ok nélkül egyikkel sem.

Tíz perc múlva hirtelen megállt, és várakozást vezényelt. Az út folytatásául a lába nem lelt szilárd talajra többé. Még egy gyufát gyújtott, és egy természetes barlang mutatkozott előttük, aminek a gyenge világocska sem végét, sem hosszát nem érte. Ellenben egy durva, félig természetes, félig emberkéz javította durva lépcsőgádorra akadtak, amely elveszett lenn, a sötétben.

Egy órát mentek le rajta, akkor gyöngye világ derengett meg előttük, amely egyre erősödött közelgetésükkel. Mielőtt észrevették volna, már a nyitjánál voltak... és Francis minden tétovázást félretéve, kilépett a ragyogó délutáni napsütésre. Leoncia és Torres tüstént mellette voltak, s mindhárman egy sziklapadmalyról bámultak alá a völgybe. Ez csaknem kerek volt, teljes mérföld lehetett átmérőben, és úgy tetszett, meredek sziklafal veszi körös-körül.

- Az Elveszett Lelkek Völgye - nyilvánította ki ünnepélyesen Torres. - Hallottam már róla, de sohasem hittem a létezésében.

- Én is hallottam, és én sem hittem - hebegte Leoncia.

- Na és mi van vele? - kérdezte Francis. - Mi nem vagyunk elveszett lelkek, hanem hús és vér emberek. Mit nyavalyogjunk!?

- De hallgassa meg, Francis - mondta Leoncia. - Még mint kislány hallottam erről azt a regét, hogy elevenen nem jutott ki innen ember, aki idekerült.

- Feltéve, hogy ez igaz - Francis nem rejtette el a mosolyát -, hogyan jött ki innen a rege? Ha senki sem jött ki innét, hogyan van, hogy mégis mindenki tud erről odakünn?

- Nem tudom - felelt Leoncia. - Én csak azt mondom el, amit hallottam. Én sem hittem. De ez egészen megfelel a völgy leírásának.

- Senki sem tért innen vissza - erősítette meg Torres éppoly ünnepélyesen.

- De hogyan tudja akkor, hogy valaki idejutott? - erősködött Francis.

- Itt él minden elveszett lélek - hangzott a felelet. - Azért nem látni őket, mert sohasem jöhetnek ki. Mondom önnek, Mr. Francis Morgan, hogy én nem vagyok esztelen fráter. Gondosan neveltettek. Tanulmányúton voltam Európában, és kötöttem üzleteket New Yorkban. Ismerem a tudományt és filozófiát. Mégis tudom, hogy ez a völgy, amelyből még senki sem tért vissza.

- Nos, mi még nem vagyunk benne, nemde? - felelte Francis egy kis türelmetlenséggel. - És nincs keresnivalónk benne, nemde?... - Itt előremászott a padmaly széléig, amelynél törmelék-
kőomlás következett, és jobban körülnézett, mert valami a szemébe ötlött. - Ha az ott nem nádfedeles kis házikó...

Ebben a pillanatban a törmelék megindult vele. Ugyancsak az egész padmaly leszakadt, és mindnyájan lecsúsztak a meredek omláson.

A két férfi állt fel előbb a bokrok közt, amik elzárták útjukat. De akkorra már Leoncia is talpon volt, és kacagtak egyet.

- Éppen, mikor azt mondta: nincs keresnivalónk a völgyben - kuncogott Leoncia. - Nos, hisz-e már?

De Francist más foglalta el. Ismerős holmi görgött alá utánuk a fücsomókkal, ezt kapta fel. A Torres által a múmiák terméből elcsaklizott sisak volt. Torresnek nyújtotta.

- Lökje el - szólt Leoncia.

- De ez az egyetlen védelmem a nap ellen - felelt az, és amint megfordította, pillantása a sisak belsejébe esett. Rámutatott az ott lévő betűkre, és hangosan olvasta:

- *Da Vasco.*

- Hallottam róla - lihegte Leoncia.

- És helyesen hallotta - bólintott Torres. - *Da Vasco* egyenes őszám. Anyám *Da Vasco* lány volt, Cortezzel jött át őszám Spanyol-Amerikába.

- Martalóc volt - mondta el Leoncia a regét. - Atyám és Alfaro nagybácsim elmesélték. A maják kincsét kereste egy csapat társával. Ezek tengerparti karibok voltak, s asszonyaikkal együtt vagy százan indultak el rabolni. Mendoza, Cortez parancsára, üldözőbe fogta őket, és úgy hangzik jelentése, az okmányok szerint, miként Alfaro bácsi mesélte, hogy az Elveszett Lelkek Völgyébe szorították be őket, ahol nyomorultul el kellett veszniük.

- Nyilván megpróbált ezen az úton visszatérni, amerre jöttünk - folytatta Torres. - A maják aztán elfogták és kitömték múmiának... - Itt a fejébe húzta az ósdi sisakot, és hozzátette: - Akármilyen alacsonyan jár a délutáni nap, úgy égeti a képemet, mint a sav.

- Engem meg az éhség éget úgy, mint a sav - vallotta be Francis. - Vajon laknak a völgyben?

- Tudnám, señor - felelte Torres. - Mendoza jelentése megvan, de ez azt mondja, hogy *Da Vasco*t és társaságát itt nyomorultul veszni hagyták. Tudom, hogy sohasem látta őket többé ember.

- Nézzék csak, mintha egész jól megteremne ezen a helyen akármi - kezdte Francis. De félbehagyta, amint látta, hogy Leoncia bogyókat szed a bokrokról. - Hagyja ott, Leoncia! Éppen elég bajunk van, hogysen még egy megmérgezett bájos hölgyel is tetéződjék.

- De ez nagyon jó - mondta nyugodtan eszegetve a lány. - Láthatja, hogy a madarak is megcsipkedték a bokrokat és lakmároztak belőle.

- Ez esetben ezer bocsánat, és én is nekiesem - kiáltotta Francis, teletömve száját az édes bogyóval. - És ha a madarakat is megfogjuk, amelyek itt csipkednek, azokat is megesszük.

Lassanként lecsillapították legordítóbb éhüket, s a nap annyira leszállt, hogy Torres levehette Da Vasco sisakját.

- Egész jól meglehetünk itt éjjelre - mondta. - A cipőmet a múmiacsarnokban hagytam, Da Vasco öreg habdái meg lesodorta lábamról az áradat. A talpam szinte elrongyolódott már, itt elég száraz fű van, amiből egy pár sarut fonok magamnak.

Miközben Torres ezzel bajmólódott, Francis tüzet rakott és száraz fát hordott össze, mert a déli égő dacára, itt, a hegység hűvös éjjén szükségesnek látszott a tűz. Mielőtt befejezte volna a dolgát, Leoncia feldőlt ültő helyén, és karját feje alá téve, édesen elaludt. Francis, hogy a meleget ottrekessze nála, mögötte halmozta fel a száraz levél és rőzse tüzelőt.

XVII. FEJEZET

Pirkadott az Elveszett Lelkek Völgyében és az Elveszett Lelkek törzse falujának Nagy Házában. A Nagy Ház nyolcvan láb hosszú és negyven láb széles volt. Terméskőből épült és harminclábnyi magasra emelkedett hegyes nádfedelével. A házból előtötyögött a Nap Papja, egy öreg, totyakos, szandálos ember, durva, háziszóttos ruhában, akinek aszott indiánus arca az ősi honfoglalók vonásaira hajazott. Különös aranysüveget viselt, aranyszögek ragyogó sorával kiverve félkör alakban. Nyilvánvaló volt, hogy a felkelő napot és sugarait akarja ábrázolni a süveg.

Áttötyögött a téren, ahol egy nagy félüst lógott két cölöp közt, kiverve harci és temetési jelenetekkel. A keleti láthatárra pillantott, s miután meggyőződött róla, hogy már pirkad, botjával, melynek végén ragyogó gömb volt, rácsapott egy üstre. Akármilyen gyöngye volt ő maga és ütése, az üst úgy kongott-bongott meg rá, mint a távoli mennydörgés.

Mialatt lassan tovább ütötte az üstöt, a szalmafedeles kunyhókból, melyek a Nagy Ház előtti teret kerítették be, előjöttek az Elveszett Lelkek. Férfiak, asszonyok, öregek, ifjak, gyermekek, karon hordott csecsemők, mindnyájan előjöttek, és a Nap Papja köré gyülekeztek. A huszadik században nem akad már középkorias látvány. Kétségkívül indiánok voltak, de soknak arca emlékeztetett a spanyol fajra. Némelyek egészen spanyolosak voltak. Mások, ugyanúgy, egészen indiánusok. De a népség zöme a két fajta vegyülete volt. Sokkal bizarrabb volt öltözetük... az asszonyoké még hagyján, akik hosszú, szemérmes, háziszóttos ruhába voltak öltözve, de a férfiak annál feltűnőbbek voltak, szintén háziszóttos ruháikban, mely furcsán utánozta a Kolumbus első utazása idejéből való spanyol divatot. Együgyű és borongós külsejű volt nő és férfi, mint ahogy folyvást egymásba keveredő vérségnek megcsappan az életkedve. Ez igazolódott be itt ifjakon, lányokon, gyermekeken, még a karonülő csecsemőkön is, kivéve két lényt. Egyik tízéves gyermeklányka volt, kinek arcából tűz, szellem és értelem sugárzott. Mint valami színes virág virított ki az Elveszett Lelkek pufók és buta serege közül. Hozzája csak a vén Nap Papja képe hasonlított abban, hogy ravasz volt és értelmes.

Mialatt a pap tovább kongatta az üstöt, az egész törzs, arccal keletnek, félkört formált körülötte. Mikor a nap megjelent a láthatár peremén, a pap ósdi, középkori spanyol kiáltást hallatott feléje, és háromszori meghajlással üdvözölte, míg a nép földre borult. Mikor pedig a nap már teljes fényét szórta el a láthatár fölött, a pap jelére az egész nép felugrott, és ujjongó himnuszra zendített. A pap aztán elbocsátotta népét. És figyelmét egyszerre egy füstfelhőske ragadta meg, mely a völgy aljáról gomolygott az égre. Odamutatott, és egy csomó ifjút parancsolt oda:

- Ez a Félelemnek Tiltott Helyéről emelkedik, ahová nem szabad lábát tenni a törzsből senkinek. Valami ördögi kutatót küldtek ki ellenségeink, akik hiába keresték évszázadokon át rejtekünket. Nem szabad elmenekülnie, hogy hírt vigyen, mert elleneink hatalmasak, és megrontanak bennünket. Menjetek! Öljétek meg őt, hogy mi meg ne ölessünk!

*

Az éjszaka folyamán többször felszított tűz körül ott aludt Leoncia, Francis és Torres, újonnan font fűbocskorában és Da Vasco sisakjával, amit erősen fejébe húzott a harmat ellen. Leoncia ébredt fel előbb, és a látvány, amely előtte állt, oly különös volt, hogy ha újra lezárta szemét, akkor is maga előtt látta. Az Elveszett Lelkek három harcosa állt ott, nyilvánvalóan gyilkos szándékkal, felvont íjjal, amint egyszerre észrevették az alvó Torrest. Kétkedve bámultak aztán egymásra, majd visszaengedve az íj idegét, fejüket rázták, azt árulva el, hogy nem

kezdenek az öldöklésbe. Közelebb mentek Torreshez, lekuporodtak, hogy jobban megnézzék arcát és sisakját, mely főképpen felkeltette érdeklődésüket.

Leoncia onnan, ahol feküdt, titkon megrúghatta kissé Francis vállát, Francis nyugodtan ébredt fel és nyugodtan ült fel, magára vonva az idegenek figyelmét. Tüstént megadták a békejelt, letéve fegyverüket és feltartva üres tenyerüket.

- Jó reggelt, kedves idegenek - szólt hozzájuk Francis angolul, amire fejüket rázták, miközben felriadt Torres is.

- Ezeknek az Elveszett Lelkeknek kell lenniük - súgta Leoncia Francisnek.

- Vagy hagyatéki megbízottak Sir Henry kincséhez - nevetett Francis. - A völgy tehát lakott. Torres, kik ezek, az ön barátai? Mert úgy hasonlítanak önre, hogy rokonainak nézné őket bárki.

Az Elveszett Lelkek, nem törődve többé velük, félrevonultak és sepetélve vitatkoztak.

- Úgy hangzik a beszédük, mint valami fura spanyol beszéd - jegyezte meg Francis.

- Középkori spanyol - hagyta rá Leoncia.

- A honfoglalók spanyol beszéde, meglehetősen gyatra leszármazásban - nyilatkozott Torres is. - Látja, igazam volt. Az Elveszett Lelkek sohasem kerültek el innét.

- Mindenesetre megházasodtak - évődött Francis. - Másképp hogyan magyarázható ez a három suhanc?

Mostanáig a három suhanc is megállapodott már egymással, és integettek, hogy kövessék őket a völgyön át.

- Szelíd és barátságos fickók, utóvégre is, morcos képük ellenére - mondta Francis, amint utánuk kászálódtak. - Mert látott-e már ennél búsabb szerzeteket? Mintha tán a holdvilágon születtek volna.

- Épp olyanok, amilyeneknek az Elveszett Lelkeket képzelheti az ember - felelte Leoncia.

- Ha itt maradunk, azt hiszem, mi egy fokkal még búvalbéleltebbek leszünk ezeknél is - mondta Francis. - Akárhogy is, remélem, reggelizni visznek bennünket. Az a bogyó jobb volt, mint a semmi, de ez még nem jelent sokat.

Egy óra múlva, engedelmesen követve vezetőiket, arra a tisztásra érkeztek, ahol a Nagy Ház és a törzs kalibái álltak.

- Ezek Da Vascónak és karibjainak leszármazottjai - állapította meg Torres, amint körülnézett az összeseregletteken. - Ez vitán kívül áll.

- És a keresztény hitről visszatértek az ősi pogány valláshoz - tette hozzá Francis. - Nézzék azt az oltárt ottan! Ez köoltár és ami rajta süll, az, szagáról ítélve, báránypecsenye, úgy látszik, áldozat.

- Hála az égnek, hogy csak bárány - suttozta Leoncia. - Az ősi napimádás emberáldozatot követelt. És ez napimádás. Nézze azt az öregembert hosszú palástjában, aranszeggel kiveret süvegével. Ez a Nap Papja. Alfaro bácsi mindent elmondott nekem a napimádókról.

Az oltár mögött magasabban a nap nagy ércmása függött.

- Arany, csupa arany - suttozta Francis -, és ötvözetlen arany. Nézzen azokra a szegekre, mekkorák, és mégis fogadom, hogy egy gyermek is képes volna meghajlítani, sőt göbre kötni őket, olyan tiszta ércből valók.

- Irgalmas isten, ezt nézze - lelkendezett Leoncia egy durva kő mellszoborra mutatva, amely az oltár egyik oldalán állt, kissé alacsonyabban. - Ez a Torres arca. Ez annak a múmiának az arca, amely ott állt a barlangban.

- És felírás is van rajta - ment közelebb Francis, hogy megnézzé, de a pap szigorúan visszaparancsolta. - Da Vasco van ráírva. És nézze, ugyanoly sisakot visel, mint a Torresé. De nézze meg jobban ezt a papot! Ha ez nem olyan, mintha édestestvére volna Torresnek, akkor sohasem volt érzékem a hasonlóság iránt.

A pap mérges képpel és szigorú mozdulattal parancsolt hallgatást Francisre, és meghajolt a süstörgő áldozat felé. Szélroham lobbantotta fel a tűz lángját mintegy feleletül.

- A Napisten haragos - hirdette ki a pap nagy ünnepélyességgel és furcsa spanyolsággal, mely azonban érthető volt az újonnan érkezetteknek. - Idegenek jöttek közénk és nem ölettek meg. Ezért haragszik a Napisten. Szóljatok, ifjak, akik élve hoztátok oltárunkhoz az idegeneket. Nem kértelek-e titeket, holott általam mindig a Napisten szól, hogy öljétek meg az idegeket?

A három ifjú közül egyik remegve lépett elő, és Torres ábrázatára meg a kőszoboréra mutatott.

- Megismertük őt - hebegte -, és nem mertük megölni, mert eszünkbe jutott a jóslás, hogy valaha visszatér a mi nagy ősünk. Ez az idegen-e ő? Nem tudjuk. Nem tudjuk. Nem is merjük találgatni. Tiéd a tudomány, Nap Papja, te ítélnél meg ezt. Ő az?

A pap jobban megnézte Torrest, és összevissza kiabált. Egyszerre megfordult, és meggyújtotta a szent áldozati tüzet egy parázstartóból. De a tűz előbb fellángolva lesuvadt, és kialudt.

- A Napisten haragszik - ismételte a pap, mire az Elveszett Lelkek mellüket verve nyögtek és jajveszékáltak. - Nem fogadja el áldozatunkat, mert a tűz nem ég. Különös dolgok vannak elkövetkezőben. De e mélyebb rejtelmekről csak nekem szabad tudnom. Most nem áldozzuk fel az idegeneket. Előbb értesülnöm kell a Napisten akaratáról.

Távozást intett a népnek, félbehagyta a szertartást, és a három foglyot a Nagy Házba vezettette.

- Nem értem ezt a cécót - sűgta Francis Leonciának -, de mégis azt hiszem, itt az a hely, ahol valamit enni adnak.

- Nézze ezt a bájos lánykát - mondta Leoncia, arra a gyemeklánykára mutatva, kinek arcából tűz és szellem sugárzott.

- Torres már kikezdett vele - sűgta vissza Francis. - Észrevettem, amint intett neki. Ő sem érti ezt a hercehurcát, de nem mulasztja majd el, hogy barátokat ne szerezzen magának. Jó lesz, ha szemmel tartjuk, mert ez az álnok eb képes kiszolgáltatni bennünket bárkinek, hogy a bőrét megmentse.

A Nagy Házban durva fonású gyékényekre ültették őket, és hamarosan ennivalót hoztak számukra. Tiszta víz, egy jókora darab sült és főzelék volt az ebéd, amit furcsa, mázatlan cserépedényeken adtak eléjük. Azonkívül meleg földimogyorót kaptak, és valami indiánus tésztát, amely olyanféle volt, mint a torta.

Amikor a feltárló nők eltávoztak, az a kislány, akinek a parancsait teljesítették, ott maradt. Torres megint megpróbálta megkörménykezni, de a kislány inkább Leoncia kedvét kereste, aki, úgy látszott, megigézte őt.

- Afféle kis háziasszony - mondta Francis. - Tudja, Samoa szigetén az utazót, akár szegény, akár gazdag, csupa ilyen kislány szolgálja ki. A nagyfőnök választja ki erre a célra a legszebb és legügyesebb lánykakat. Erre emlékeztet ez a kislány is, kivéve, hogy túlon túl fiatal még.

A lányka Leonciához ment, akinek szépsége láthatólag elbűvölte, de viselkedésében sem szolgálaiasság, sem féltés nem volt.

- Mondja - szólt furcsa, régies spanyolsággal -, valóban Da Vasco kapitány ez az ember, aki visszatért régi honából?

Torres erre nyeglén mosolygott, meghajolt, és gőgösen mondta:

- Igen, én egy Da Vasco vagyok.

- Nem egy Da Vasco, hanem maga Da Vasco - oktatta ki Leoncia angolul.

- Ezt kell adnia - jegyezte meg Francis ugyancsak angolul. - Ez kiránt bennünket ebből a csávából. Nem nagyon ragadtat el ez a pap, pedig hát úgy látszik, ő a herkópatere ezeknek az Elveszett Lelkeknek.

- A napból jöttem vissza - mondta Torres a kislánynak.

A kislány hosszú, merő tekintetet szentelt neki, amelyből kiolvashatták gondolatát. Aztán kifejezéstelen arccal, tisztelettel meghajolt előtte, hogy alig sandítva Francisre, Leonciához forduljon, akire kedvesen, barátságosan rámosolygott.

- Nem tudtam, hogy az isten olyan szép nőket is teremtett, mint ön - mondta a kislány nyájasan, mielőtt távozott volna. Az ajtóban még megállt, hogy hozzátegye. - Az Álmodó Úrnő gyönyörű, de ő egész más, mint ön.

Alig ment ki, a Nap Papja lépett be, egy csomó ifjú kíséretében, nyilván azért, hogy eltakarítsák az ételmaradékokat. Miközben egyik-másik már le is hajolt a tálakért, a pap intésére egyszerre a három vendégre vetették magukat, és hátrakötötték kezüket, hogy a Napisten oltárához vezessék őket az odagyülekezett törzs elé. Itt egy három lábon álló olvasztóüstöt láttak izzó tűz fölött, őket pedig levert cölöpökhöz kötötték, és lábuk köré rőzsét halmoztak fel sebtén.

- Na most elő azzal a spanyol méltósággal! - förmedt Francis Torresre. - Ön Da Vasco maga! Századokkal ezelőtt járt már itt, ebben a völgyben, ennek a csöcseléknek elődjével.

- Meg kell halnotok - szólalt meg ekkor hozzájuk fordulva a Nap Papja, míg az Elveszett Lelkek lélektelen bólintottak. - Mert négyszáz év alatt, míg itt élünk e völgyben, megöltünk minden idegent. Ti nem ölettetek meg, és íme, lássátok a Napisten haragját: oltárán a tűz kihamvadt. Ezért tehát, hogy a Napisten kiengeszteltessék, meg kell halnotok.

Az Elveszett Lelkek nyögtek, üvöltöttek és mellüket verték.

- Megállj! - kiáltotta Torres, Francis és Leoncia suttogásától bátorítva. - Én vagyok Da Vasco. Most jöttem a Napból. Én vagyok az a Da Vasco, aki idevezettem őseiteket négyszáz évvel ezelőtt, és itthagytalak benneteket visszatérésemig.

A Nap Papja habozott.

- Nos, pap, nyisd ki a szádat, és felelj az isteni Da Vascónak - rivallt rá Francis.

- Honnan tudjam, hogy isteni? - kérdezte a néptől hirtelen a pap. - Nem hasonlítok-e rá én is? Isteni vagyok-e azért? Da Vasco vagyok-e? Da Vasco-e ő? Nincs tehát most Da Vasco ott a Napban? Mert azt tudom biztosan, hogy engem asszony szült hetvennyolc évvel ezelőtt és hogy nem vagyok Da Vasco.

- De nem Da Vascónak beszéltél! - förmedt rá Francis, aztán nagy alázattal hajolt meg Torres előtt, és angolul sziszegte feléje: - Legyen méltóságos, azt a kutya-fáját!

A pap kissé tétovázott, majd Torreshez fordult:

- Én a Nap hűséges papja vagyok. Nem könnyen adom fel hűségemet. Ha te vagy az isteni Da Vasco, akkor felelj nekem egy kérdésre.

Torres kegyesen bólintott.

- Szereted-e az aranyat?

- Aranyat szeretni! - fitymálkodott Torres. - Én hadvezér vagyok a Napban, és a Nap aranyból van. Arany? Olyan nekem, mint a föld, amire rátaposok, és a szikla, amiből hegyeitek vannak.

- Bravó - súgta helyeslően Leoncia.

- Akkor hát, ó, isteni Da Vasco - mondta alázattal a pap, bár nem titkolhatta hangjának némileg diadalmas zengzetét -, akkor hát kész vagy az ősi és szokásos próbára? Ha te megiszod az arany italát és aztán is mered még állítani, hogy te vagy Da Vasco, akkor leborulok előtted törzsemmel együtt, és imádni fogunk. Sokan jöttek már ide, e völgybe. Az arany szomszja hozta őket. De midőn kielégítettük szomszjukat, soha többé nem szomszjaztak aranyra, mert meghaltak.

Míg beszélt és míg az Elveszett Lelkek kíváncsian füleltek oda és míg az idegenek sem kevesebb aggodalommal néztek a történendők elé, a pap egy nagy bőrsákba mélyesztette kezét, és marokszám kezdte a zsákból kiszedett aranyrögöket behajigálni a tűzre helyezett üstbe. Olyan közel volt ez hozzájuk, hogy látták, amint az arany megolvad, forni kezd az üstben, mint az ital, aminek készült is.

A kislány az Elveszett Lelkek közt való kiváltságos helyzetében megkockáztatta, hogy a Nap Papja elé álljon és mindenki hallatára mondja:

- Ez itt Da Vasco, az isteni Da Vasco kapitány, aki réges-rég idevezette a mi őseinket.

A pap megpróbálta elhallgattatni őt egy szemöldökrándítással. De a kislány megismételte állítását, odamutatva a mellszoborra és aztán Torresre több ízben, mialatt a pap érezte, hogy a helyzet gyeplője kisiklik kezéből, és átkozta bensőjében azt a bűnös szerelmet, mely a kislány anyjához fűzte.

- Csitt! - kiáltott rá komolyan. - Ezek olyan dolgok, amiket nem értesz. Ha ő Da Vasco kapitány, akkor isteni lény és megissza az aranyitalt anélkül, hogy ez ártalmára lenne.

Az olvasztott aranyat durva, nyeles agyagcsészébe öntötte át, melyet előbb megforrosított az oltár tűzénél. Egy jelre több ifjú félretette dárdáját, és Leonciához közeledett, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy kitátassák vele száját.

- Megállj, pap! - ordította Francis. - Ő nem isteni lény, mint Da Vasco. Da Vascón próbáld ki az aranyitalt.

Torres dühöngő pillantást lövellt Francisre:

- Vegye fel legméltóságosabb képét - oktatta Francis. - Ne fogadja el az italt! Ellenben mutassa meg nekik a sisak belsejét.

- Nem iszom! - kiáltotta Torres valódi rémülettel, amint a pap feléje fordult.

- Inni fogsz! Ha az isteni Da Vasco kapitány vagy a Napból, ebből megtudjuk, és akkor leborulva imádunk téged.

Torres Francisre villant tanácsért, ami nem került el a pap keskeny vágású szemét.

- Úgy nézzen, mintha bátran megihatná - mondta neki Francis. - Mindenesetre tegye meg egy nőért, és haljon meg hős módjára.

Torres vad erőlködéssel kiszabadította egyik kezét a kötélgúzsából, lekapta sisakját, és a pap elé tartotta, hogy az a belsejébe pillanthatott:

- Nézd meg, mi van beledzve! - kiabált rá.

A pap úgy meghökölt a Da Vasco felírás láttán, hogy kiejtette kezéből a nyeles csészét. Az olvadt arany tovafröccsenve fellobbantotta a földön elszórt szemetet, mialatt az egyik harcos, akinek a lábára ömlött az olvadt érc, vad jajveszékkel táncolt. De a Nap Papja hamar összeszedte magát. Fogta a tüzes edényt, és meg akarta gyújtani vele a három fogoly lába köré halmozott rőzsét, mikor a kislány közbelépett:

- A Napisten nem hagyja, hogy a nagy kapitány megigya az italt - mondta. - A Napisten kiütötte a kezedből.

Az Elveszett Lelkek elkezdtek morogni, hogy több van a dologban, csak a pap nem akarja észrevenni, és a pap kénytelen volt engedni a közóhajnak. Mindazáltal el volt határozva, hogy végére jár a három jövevénynek. Így erélyesen fordult népéhez:

- Jelet kell kapnunk! Hozzatok olajat! Időt és módot hagyunk a Napistennek, hogy jelet adjon nekünk. Adjatok gyertyát!

Egy kanna olajat öntött a rőzsére, hogy gyúlékonyabbá tegye, és egy égő gyertyavéget helyezett a megöntözött rőzse tetejére, így szólva:

- Addig várunk a jelre, amíg a gyertya leég. Helyes, ó, népem?

Az Elveszett Lelkek azt mormogták:

- Helyes!

Torres Francisre nézett tanácsért, aki így szólt:

- A vén komisz, bizonyára lecsípett a gyertyából. Öt percbe sem telik legjobb esetben, de lehet, hogy három perc múlva már füstben állunk.

- Mit tehetünk? - kérdezte Torres elszántan, míg Leoncia bátran s a szerelem borús mosolyával nézett Francis szemébe.

- Imádkozzék esőért - felelte Francis. - Igaz, hogy az ég olyan tiszta, mint egy üvegharang. Hát jön a halál. Ne sivalkodjék legalább nagyon hangosan.

Ezzel újra Leonciára fordította tekintetét, melyben eddig sohasem merészelt kifejezés csillogott, szerelmének őszinte vallomása. Bár más-más karóhoz voltak kötve és így kényszer választotta el őket egymástól, sohasem voltak egymáshoz közelebb, és pillantásuk sugara volt az a kötelék, amely egyesítette őket.

Legelőször az égre bámészkodó kislányka látott meg valamit. Torres, aki csupán az egyre fogyó gyertyacsutkára meredt, a kislány sikolyára figyelt fel. Ugyanakkor, mint mindnyájan, ő is meghallotta, hogy mintha valami gigászi szitakötő szárnya surrogna meg a levegőben.

- Egy repülőgép - hebegte Francis. - Torres, nyilvánítsa azonnal égi jelnek.

De nem volt erre szükség. Felettük kóválygott vagy száz láb magasban az első aeroplán, amit az Elveszett Lelkek megpillantottak, miközben róla, mint valami égi szózat hallatszott le, az ismerős:

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!*

Mikor a repülőgép befejezte a körözést, felemelkedett újra ezer láb magasba, ahonnan valamit lepottyantott. Miután az a valami vagy háromszáz lábat úgy zuhant, mint egy ólomdarab, egyszerre ejtőernyővé vált, mely alatt, mint a pók a hálójából, csöngött alá egy emberalak, aki a föld közelébe érve újra kezdte az éneket:

*Árbocfának vetve hátunk,
Reszket tőlünk a hajó.*

Az események most már szörnyű gyorsasággal követték egymást. A gyertyavégből már csak egy pislogó kanóc maradt, mely belemerülve a körüle támadt folyékony kis faggyútócsába, lángra lobbantotta azt, attól pedig meggyulladt az olaj áztatta rőzse. Henry ugyanakkor az Elveszett Lelkek seregének kellős közepébe heppent ernyőjével, amely jó néhányat beborított körülötte, míg ő maga néhány ugrással társainál volt. Jobbra-balra rugdalta szét a lángra kapott pernyét, és csak egy pillanatra állt meg munkájában, amikor a Nap Papja közbelépett. Odasózott egyet az indián isten hű szolgájának állkapcsára, hogy az menten hanyatt esett, és mielőtt feltápáskodott volna, egykettőre elvagdosta Leoncia, Francis és Torres kötelékeit. Már kitérte karját, hogy megölelje Leonciát, de az ellökte magától, és ráivallt:

- Gyorsan! Nincs idő a magyarázatra! Boruljon térdre Torres előtt, és jelentse ki, hogy rabszolgája, és ne beszéljen spanyolul, hanem angolul.

Henry nem értette a dolgot, de míg Leoncia szemével is ugyanarra serkentette, amire szavaival, láthatta, hogy Francis már ott is térdel közös ellenségük lába előtt.

- Hú! - dörmögte Henry, amint Francis példáját követte. - Mi van itt? Akár patkánymérget ebédeltünk volna.

Leoncia is követte őket, és erre az Elveszett Lelkek egész serege leborult a Da Vasco kapitány előtt, aki egyenesen a Napból eresztett közibük hírnököt. Mind leborult, a papot kivéve, aki némileg megrendülve, éppen azon tanakodott, kövesse-e a többiek példáját, mikor Torrest a melodramák rossz szelleme arra készítette, hogy túllépje szerepét.

Olyan méltóságosan, amint Francis magyarázta, felemelte jobb lábát, és Henry nyakára tette.

Henry megvadulva szökött talpra:

- Az én fülemre ne taposson! - kiáltotta, és akárcsak a papnak, Torresnek is odakent egyet a jobb öklével.

- Na most felborult a sajtár! - mondta Francis megrökönyödve. - A Napisten-komédiának vége.

A pap, aki megneszelte a helyzetet, már intett is dárdásainak. De erre Henry nekitartotta a hasának ismétlőpisztolyát, és a pap, emlékezve azokra a legendákra, amelyeket a messziről halált hozó „puská”-ról hallott, bocsánatkérőleg mosolygott, és visszaparancsolta kopjásait.

- Ez túlhaladja bölcsességemet és hatalmamot - mondta népének, mialatt rebegő pillantása egyre visszatért Henry pisztolycsövéhez. - Az utolsó hatalomhoz kell folyamodnom. Küldjetez követet az Álmodó Úrnőhöz. Mondják meg neki, hogy idegenek érkeztek az égből, úgy lehet a Napból, ide, völgyünkbe. Az ő merész álmainak bölcsessége szükséges, hogy beelásson eme dologba, amelyet én magam sem értek.

XVIII. FEJEZET

Leonciát és társait a kopjások átkísérték a völgyön, amelyben kezdetlegesen, de mégiscsak megművelt, kedves szántóföldek köszöntötték őket. A földeket rohanó folyók szelték át s erdőcsíkok váltották fel, majd buja, térdmagasságnyi fűvel borított mezők, ahol aprófajta tehének legeltek, amelyek teljesen kifejlődve sem voltak nagyobbak egy kis borjúnál.

- Tehenek ezek, nem tévedés - mondta Henry. - És milyen kecses kis jószágok. De láttak-e már ily apróságokat. Egy ember nyakába veheti a legnagyobbat, és elfuthat vele.

- Ne higgye - szólt közbe Francis. - Nézze csak azt a feketét. Fogadok, hogy egy unciával sem kevesebb súlyú háromszáz fontnál.

- Mennyibe fogad? - állotta Henry.

- Nevezze meg az összeget!

- Hát száz font, hogy felkapom és tovaszaladok vele - mondta Henry.

- Tartom.

De a fogadás elmaradt, mert amikor Henry el akarta hagyni az ösvényt, egyik dárdás szegezte eléje fegyverét; folytatni kellett útjukat.

Az út egy számtalan repedés borította sziklameredély alatt vitt tova, melyen egy sereg kecskét láttak:

- Háziállatok - mondta Francis. - Nézzék, ott, a pásztorfiúkat.

- Biztos voltam benne, hogy kecskehúst ettünk azon az ebéden - bólintott Henry. - Mindig szerettem a kecskepecsenyét. Ha az Álmodó Úrnő, akárki legyen, leszereli a papot és megmenekedvén, itt töltjük hátralevő éveinket, az Elveszett Lelkek közt, akkor kérvényt nyújtok be, hogy tegyen meg kecskepászornak, aztán magának, Leoncia, egy csinos kis karámot építek, és maga lesz a királynő kegyelmes sajtnagymesternője.

De nem élcelődhetett tovább, mert e percben oly csodaszép tó bukkant eléjük, hogy Francis nagyot füttyentett ámulatában. Leoncia tapsolt, s Torres is mindenképpen tanúságot tett tetszéséről. Teljes mérföld volt hossza, fél mérföld a szélessége, és tökéletes tojásidomú volt! Lakóhely - egyetlen kivétellel - nem szakította meg az erdőkoszorút, a bambusz- és nádcsalítot a part körül, a sziklameredély alatt sem, ahol a bambusz különösen hatalmas volt. A tó nyugodt felszínén oly elevenen tükröződtek a körül fekvő hegyek, hogy alig lehetett megkülönböztetni, hol végződik a valóságos part s kezdődik a tükörkép.

Leoncia épp ezt a tökéletes visszatükröződést szemlélte, mikor egyszerre rosszkedvűen kiáltott fel, hogy a víz nem kristálytisza:

- Milyen kár, hogy ilyen mocskos!

- Mert a völgyfenék vastag televényét áztatja fel - magyarázta Henry. - Ez a televény sok száz láb vastag.

- Mert iszap - helyeselte Francis is. - Valaha az egész völgy ennek a tónak a feneké volt. Nézzenek körül a sziklameredélyen, mind ott vannak a víz apadásának vonalai. Vajon mi száríthatja ki?

- Földrengés, valószínűleg. Az nyithatott meg valami föld alatti kiutat, és abba szívódott le a tó mai felületéig... És szívódik most is tovább. Ez a sűrű csokoládészín a felszínére gyülemlő patakvíz, melynek nincs ideje leszűrődni. A tó a völgy minden erecskéjének a gyűjtőmedencéje.

- Nos, végre valami ház - mondta Leoncia öt perc múlva, midőn megkerültek egy sziklafokot, és látták, hogy a sziklaoldalból a víz fölé, egy alacsony tetejű, bungalószerű épület nyúlik ki.

A ház faváza természetes gerendákból állt, de falai bambuszból voltak, és szalmából a fedele. Olyannyira el volt különözve a száraztól, hogy csak csónakon lehetett megközelíteni, vagy egy húszlábnyi hídon, melyen két ember nem mehetett el egymás mellett. A híd mindkét végénél két ifjú bennszülött állt őrt fegyveresen. A Nap Papjának intésére félreálltak, és áteresztették a társaságot. A két Morgan észrevette, hogy az őket kísérő fegyveresek a hídon onnan maradtak.

A hídon átmenve, beléptek a házba, ahol egy tűrhető bútorzatú, nagy szobában találták magukat. A padló gyékényei a finom, gondos fonásnak, és az ablak bambusztámlái a türelmes kézi munkának remekei voltak. A szoba szemközti falán a kelő napnak olyanszerű ábrázolata volt, mint a Nagy Ház oltára előtt. Két lény volt a szobában, különös mozdulatlanságban. A kelő nap alatt félig trónszerű, magasra párnázott nyughely emelkedett. Ennek párnái közt egy hölgy aludt, akinek olyan különös, lágy csillámú anyagból volt a ruhája, amelyet még egyikük sem látott. Csak abból látszott, hogy él, hogy keble lassan emelkedett lélegzésénél. Nem volt az a karib és spanyol keverék, mint az Elveszett Lelkek. Homlokán vert arany, drágaköves diadémot viselt, akkorát, hogy koronának látszott.

Előtte két arany háromláb állt a padlón. Egyiken tűz pislogott, a másik, mely jóval nagyobb volt, egy jókora átmérőjű aranygömböt tartott. A két háromláb közt szfinxszerűen, kinyújtott lábbal, mozdulatlanul, egy nagy, fehér kutya feküdt, olyanféle fajtájú, mint az orosz farkaskutyák, amik a hódítókat kísérték.

- Olyan, mint egy királynő, és bizonyára királynői álmai is lehetnek - suttogetta Henry, amivel a Nap Papjának szemöldökrándítását vonta magára.

Leonciának elállt a lélegzete, míg Torres rebegetve vetett keresztet.

- Ezt sohasem hallottam az Elveszett Lelkek Völgyéről. Ez az alvó hölgy spanyol. Tiszta spanyol vérségű. Kastíliai. Oly biztos, mint hogy itt állok, hogy kék a szeme. Hozzá ez a sápadtság! - megint megremegett. - Ez túlvilági álom. Mintha valami szerrel kábították volna el és kábítanak már régóta...

- Ez lesz az igazság! - szólt közbe izgultan Francis. - Az Álmodó Úrnő, aki álomszertől álmodik. Úgy tarthatják itt kábulatban főpapnőjüknek vagy főjósónőjüknek. Helyes, vén pap - szólt most spanyolul az öreghez. - Mi lenne, ha felébresztenénk? Hozzá hoztak bennünket, és remélem, ébren beszél velünk.

A nő, mintha a suttogetás keresztülfurakodott volna mélységes álmán, megremegett. De először a kutya mozdult meg, úrnője felé fordítva fejét, úgyhogy annak keze becézően pihent meg a nyakán. A pap mogorván és erélyesen parancsolt csöndet. Így állottak teljes csöndben, és várták a jósnő ébredését.

Az lassan emelkedett fel. Várt, és közben a boldog farkaskutyát cirógatta, amely rettenetes állkapcsait kitátva, kéjeset ásított. Áhítatos jelenet volt, de még áhítatosabbá vált, mikor a nő kinyitotta a szemét és szemtől szembe fordult feléjük. Sohsem láttak még két ilyen szemet, melyekben az egész különös világ ragyogott. Leoncia keresztvetésre emelte a kezét, mire Torres saját magán végezte be Leoncia mozdulatát, megérintve homlokát, mellét és vállait, és lenyűgözött áhítatában hangtalan, mozgó ajkkal mormogott fohászt a Szűzhöz. Még Francis

és Henry sem bírták levenni tekintetüket arról a kék káprázatról, mely a hölgy hosszú, sötét szempillái alól sugárzott elő.

- Kék szemű, de szöghajú - próbált suttozni Francis.

De ily két szem! Inkább kerek voltak, mint hosszúkásak. De azért mégsem kerek alakúak. Szögletesek lettek volna, ha nem lettek volna kerekébbek, mint szögletesek. Olyan alakjuk volt, mintha a teremtő nagy művész hirtelen abbahagyta volna megmintázásukat és vázlatban maradtak volna, szögletekből összerakva. Hosszú, sötét pillák árnyékolták be őket, azt az illúziót keltve, hogy a szemek feketék. Sem meglepődés, sem megrettenés nem volt bennük a látogatók megpillantásakor, csak álmatag közöny, és mégis biztos tekintettel fordultak mindenfelé. S hogy még inkább ámulatba ejtse azokat, akikre fordította ezeket a szemeket, mintegy ellentmondóan, csupa elevenség sugárzott belőlük. Készen álltak a fájdalom borújára éppúgy, mint az érzelem rezdülésére, mely úgy jelentkezett bennük, akár a tenger messzi kékjét felhózi be a permeteg, vagy havasi reggelt a harmathullás. Fájdalom, örökös fájdalom lappangott mélyükön. Vakmerőség hunyó szikrája fenyegetett belőlük kilobbanással. De mindez valami zsibbadtság nehéz, sötét szövetére volt hímezve, mely mindig kész, hogy az álom jótékony feledését borítsa mindenre. Ám mindenem keresztülhatolt és mindent homályba kergetett bölcsességük kort nem ismerő éle. Ezt a bölcsességet hangsúlyozta ki belőlük könnyedén beesett arca, mely az önmegtartóztatók lelkére vallott. Pír égett rajta, a sorvadás lázától vagy a festékesdoboztól, nem lehetett tudni.

Mikor felállott, megmutatta termetét, mely oly karcsú volt és törékeny, mint egy tündéré. Gyöngye csontját kevés hús fődte, mégsem hatott soványnak. Ha Henry vagy Francis véleményt adhattak volna benyomásukról, azt mondják róla, hogy sohasem láttak telibb tagokat az övénel.

A Nap Papja egyre mélyebbre hajolt előtte, míg végül kiterjesztett karral a padlón hevert, a gyékényen nyugtatva aszott homlokát. A többiek állva maradtak, bár Torres térdhajlítgatása arra mutatott, hogy ő maga követné a pap példáját, ha társai jelét adnák ugyanily hajlandóságuknak. Így hát, miután néhányat harmonikázott térdeivel, végül Leoncia és a Morganek példájára büszkén megfeszítette lábát a padlón.

Az Úrnő először csupán Leonciát méltatta tekintetre, és miután gyöngéden végignézte, egyszerű fejbiccentéssel közelebb hívta magához. Leoncia homályosan érezte, hogy nem maradhat előnyben ily légiessé szőpességű vetélytárssal szemben, és érezte az önkéntelen ellenérzületet is, melynek közibük kell furakodnia. Így meg sem moccan, míg a Nap Papja nem morogta, hogy engedelmessédjék. Közeledni kezdett, nem törődve a hatalmas, hosszú szőrű ebbel, s csak az újabb biccentésre állt meg a nő előtt. Hosszú pillanatokig nézett farkasszemet a két nő, míg végre Leoncia illanó kis diadallal vette tudomásul, hogy a másik süti le a szemét. De a diadal korai volt, mert az Úrnő csak a ruháját vizsgálgatta roppant kíváncsisággal. Kinyújtotta keskeny, halvány kezét is, hogy megtapintsa a ruha szövetét, olyan cirógató fogdosással, ahogyan csak nők tudják ezt.

- Pap! - kiáltotta aztán erélyesen. - Ez a nap az, amelyről már rég mondtam valamit, nemde? Szólj!

A Nap Papja szolgamód hajbókolt, és így dadogta:

- Igen, hogy e napon különös dolgok történnek. Már meg is történtek. Ó, Királynő!

A Királynő már meg is feledkezett róla. Még mindig Leoncia ruháját cirógatta, s kíváncsian hajolt hozzá. Majd ugyanazzal a biccentéssel visszaparancsolta őt társai közé, miközben így szólt:

- Ön nagyon szerencsés. Nagyon szeretik önt a férfiak. Nem egészen világos még előttem, de úgy látszik máris, hogy túlságosan szeretik a férfiak.

Hangja lágy és mély volt, tiszta, mint az ezüstcsengőé, kellemes ritmusú, s olyan, mint tágas templomból hangzanék szomorú szívek vigasztalására.

- Én már láttam önt több ízben - folytatta a királynő.

- Soha! - kiáltotta Leoncia.

- Csitt! - hallgattatta el a Nap Papja.

- Itt! - mondta a Királynő, és a nagy arany félgömbre mutatott - Régebben és sokszor láttam önt ebben. És önt is... ugyanitt - fordult Henryhez. - És önt is - bólintott Francisnek, és hosszan-hosszan nézett rá tágra nyitott kék szemével, ami Leonciának szívébe olyan tört döfött, amilyen csak egy nő szívében a szebb nőre való féltékenysége lehet. - És kicsoda ön, idegen - villant a Királynő szeme Torresre -, hogy olyan különös a megjelenése? Hiszen lovagsüveg van a fején és rabszolgabocskor a lábán?

- Én Da Vasco vagyok - felelte Torres büszkén.

- Igen ősi csengése van ennek a névnek - mosolygott az Úrnő.

- Én az ősi Da Vasco vagyok - folytatta Torres kéréstlen, mialatt a Királynő mosolygott ezen a vakmerőségen. - Ezt a sisakot négyszáz évvel ezelőtt is viseltem, mikor az Elveszett Lelkek apáit eme völgybe vezéreltem.

A Királynő nagyon hitetlenül mosolygott, majd nyugodtan kérdezte:

- Akkor hát ön négyszáz évvel ezelőtt született?

- Igen, és nem is. Én sohasem születtem. Én vagyok Da Vasco. Mindig voltam. Az én hazám a Nap.

Az úrnő finoman rajzolt szemöldökei gunyorosan szaladtak fel, de nem jegyzett meg erre semmit. A díványról, maga mellől, egy aranyveretes dobozból valami porfélélt csípett csaknem átlátszó hüvelyk- és mutatóujja közé, és gyönyörű ajkát incselkedőre biggyesztette, mikor a nagy háromlábú felé hintette el a port. Füstfelhő gomolygott föl, és egy pillanat alatt el is tűnt.

- Nézzen oda! - parancsolta Torresnek.

Torres a nagy gömbhöz közeledett, és belenézett. A többi sosem tudta meg, hogy mit látott. A Királynő maga azonban előrehajolva Torresszel együtt nézett bele, és arca gyöngéd, sajnálkozó gúnyt árult el. Torres maga pedig egy születési jelenetet látott Bocas del Toróban azon háznak második emeletén, melyet örökölt. Szánalomra méltó volt, hogy így legelső életmegnyilvánulását közszemlére teszi, mint ahogy valóban a szánalom mosolya jelent meg a Királynő arcán.

- Többet is akar látni? - ingerkedett a Királynő. - Most megmutattam önnek a születését. Megnézheti még a végpercét is.

De Torrest a látottak már annyira lesújtották, hogy visszahökken a továbbiaktól.

- Bocsásson meg, gyönyörű Úrnőm - mondta. - Felejtsük el a dolgot.

- Rendben van - mondta a Királynő, hanyagul ellegyintve a gömb felett. - Csupán feledni nem tudok. Ez az emlék mindig megmarad bennem. Ön, ó, férfiú, ki oly fiatalon oly vén sisakot hord, megmutatkozott nekem már ezelőtt is a Világ Tükrében emitten. Viselt dolgaival sokszor felizgatott már engem. De nem volt mellékelve önhöz a sisak - mosolygott bölcs nyuga-

lommal az Úrnő. - Úgy tetszik nekem, elhunytak, rég elhunytak csarnokát látom, akik ott álltak, mint mozdulatlan örök, az idők végéig, olyan rejtelmek előtt, melyekhez sem hitüknek, sem fajuknak nincs köze. Ezek közt egyiket mintha az önéhez hasonló ősi sisakban látnám... Mondjam tovább?

- Ne, ne! - esengett Torres.

Az Úrnő bólintott, és hátraintette őt. Most Francisre fordult figyelme, s őt intette előre. Felállt féltrónján, hogy üdvözölje, majd, mintha zavarba hozná, hogy le kell néznie a férfira, lelépett a féltrónról a padlóra, hogy egészen a szemébe nézhessen, amikor kezét nyújtja neki. Francis téován vette kezébe a nőét, s nem tudta, mit tegyen. Mintha ezt a nő rögtön kiolvasta volna gondolataiból, így szólt:

- Tegye csak meg! Sohasem tették még velem. Mással se láttam, kivéve álmomban meg a Világ Tükrében.

Francis erre lehajolt, és csókot nyomott a nő kezére. És, minthogy a nő nem adott jelt rá, hogy visszavonja, tovább tartotta az övében a kezét, hogy érezze a nő vére gyöngé, de állandó lüktetését ujja hegye finom bőrén át. Így álltak ott, némán, Francis zavartan, a Királynő alélóan pihegve, mialatt Leoncia szívét majd szétszaggatta a gyűlölet. Henry szólalt meg végre angolul s szavaiból kicsapó ujjongással:

- Csókolja meg még egyszer Francis. Tetszik neki!

A Nap Papja lekussogta. De a Királynő előbb lányosan visszarántva kezét, aztán még mélyebben visszaeresztette Francis markába, Henryhez fordult:

- Ismerem ám azt a nyelvet, amin beszél - mondta figyelmeztetőleg. - De nem röstelkedem, sőt, aki sohasem ismertem még eddig férfit, hozzátehetem, hogy igenis, tetszett. Ez az első csók, ami a kezemet érte. Francis! Mert így szólította önt a barátja... Engedelmeskedjék hát neki! Tetszik nekem. Igenis tetszik. Csókoljon kezét még egyszer.

Francis engedelmeskedett, mialatt a nő, mintha valami gyönyörűséges gondolat tartaná fogva és feledtetne el vele minden mást, révedően bámult a szemébe, s ott várt, még mindig tartva kezét. Láthatóan erőszakkal szedte végre össze magát a Királynő, és hirtelen eleresztve Francis kezét, hátraintette őt társai közé. Azzal a paphoz fordult.

- Nos, pap - mondta, míg hangjának újra visszatért éles zengzete. - Idehoztad ezeket a foglyokat. Tudom, miért! De akarom hallani tőled is!

- Ó, Álmodó Úrnóm! Ne öljük-e hát meg e betolakodókat, mint ez ősi szokás? A nép félre van vezetve és nem bízik ítéletemben, hanem a te döntésedet kívánja.

- És te a megöletésük mellett vagy?

- Én amellet vagyok. Most már a te véleményedért folyamodom, hogy a tied és enyém egy legyen.

A Királynő végigpillantott foglyain. Torres számára csak szánakozó tekintete volt. Leonciára szemöldökét vontta össze, Henryre találgató volt arckifejezése. Francisen hosszan pihent a szeme, arcán gyöngédség tükröződött Leonciának egy bosszús megjegyzéséig.

- Egyikük sem házas? - kérdezte ekkor a Királynő. - Nem! - előzte meg feleletüket. - Tudtomra hozták, hogy egyikük sem házas - fordult azután Leonciához, és ezt kérdezte: - De helyes-e, hogy egy nőnek két férje legyen?

Henry és Francis nem bírták megállni mosolygás nélkül ezt a képtelen kapcsolattalan kérdést. De Leonciának sem képtelen, sem kapcsolattalan nem volt és arcát megint előtötte a bosszúság pírja. Hiszen a nő szólt itt, akivel fel kellett vennie a küzdelmet nő módjára.

- Nem helyes - felelt tiszta, csengő hangon.

- Különös - gondolkozott hangosan a Királynő. - Nagyon különös. Nem volna igazságos dolog. Mert amióta a világon egyenlő számú a férfi és a nő, nem jár egy nőnek két férfi. Ez azt jelentené, hogy más nőnek egy sem jut a férfiakból.

Újabb porcsipetet hintett a nagy gömbbe. A füst felgomolygott és tovatűnt, mint előbb:

- A Világ Tükre mondja meg nekem, mi legyen a foglyokkal, hallod-e, pap - szólt. De mielőtt a gömbbe nézett volna, más ötlet tartotta vissza. Karjai ölelő mozdulatával hívta meg a többi a gömbhöz. - Hadd lássuk mindnyájan - szólt. - Nem ígérem, hogy ugyanazon látvány jelenik meg önöknek. Sem nem tudhatom, mit fognak látni. Ki-ki magának lát. Pap, jöjj te is!

A hat láb átmérőjű gömb félig tele volt valami ismeretlen folyékony ércel.

- Lehet, hogy higany, de mégsem az - súgta Henry Francisnek. - Sohasem láttam még ehhez hasonló fémeket. Úgy csap meg, mint az izzó ércolvadmány.

- Nagyon hideg - javította ki észrevételét a Királynő angolul. - Mégis tűz. Érintse csak meg, Francis, a gömb külsejét.

Engedelmeskedett, tétovázás nélkül egész tenyerét hozzányomva a gomb külső, sárga felületéhez:

- Hidegebb, mint a szoba hőmérséklete - ítélte meg.

- De ide nézzenek! - kiáltotta a Királynő, több port szórva a gömb tartalmára. - Tűz ez, amely hideg marad.

- A por füstöl, és izzik önmagában - mondta Torres, s közben a zsebében kaparászott. A fenekéről aztán egy jó csipet dohány-, gyufaszáldarabot, posztópehely-morzsalékot húzott elő.

- Ez nem égne el benne - ingerkedett cáfolatra várva, midőn a kezét a csipetnyi zsebszeméttel a gömb felé tartotta, mintha bele akarná szórni.

A Királynő bólintott beleegyezése jeléül, és mindnyájan láthatták, amint a morzsalék a folyékony fém felszínére hull. A darabkák egy fikarcot sem sértették meg a folyadék felszínét. Csak felfénylő füstté alakultak át, mely tovatűnt. Hamu sem maradt utána.

- Mégis hideg - mondta Torres, Francist utánozva, s megérintve a gömb külsejét.

- Dugja bele az ujját a gömb tartalmába - nógatta Torrest a Királynő.

- Azt már nem - mondta.

- Igaza van - erősítette meg vonakodásában a Királynő. - Ha beledugta volna, most egy ujjal kevesebbet hordana a kezén, mint amennyivel született. De most figyeljen mindenki arra, ami külön a számára mutatkozik - mondta, több port szórva a gömbbe.

Megtették.

Leoncia, azt látta, hogy egy óceán választja el őt Francistól. Henry, Francis és a Királynő menyegzőjét látta, de a szertartás oly fura volt, hogy alig hitte az utolsó pillanatig, hogy ez esküvő. A Királynő egy nagy ház díszes nappali szobájában volt, melyet, ha Francisnek mutatkozik ez a látomány, ő az apja által épített palotának ismer meg. A Királynő Francist látta maga mellett, aki karját a derekára fonja. Francisnek csak egy látománya volt, ami

nagyon felkavarta: Leoncia arca, halotti mozdulatlanágban, két szeme közé haránt fényes, hegyes tűr szúrva. Vért mégsem látott a sebből csurogni. Torres a saját végét láthatta volna, de egyetlen volt, aki a társaságból visszahőkölt, mielőtt látománya befejeződött volna. A Nap Papja titkos bűnének látományát vette, az asszony arcát és alakját, aki eltántorította őt a Nap imádatától, és bűne gyümölcset, a Nagy Ház-beli bájos lánykát.

Mikor mindnyájan visszaléptek a gömbtől, mert a látomány tovatűnt, Leoncia villogó szemmel, akár egy nőtény tigris, rivallt a Királynőre:

- Hazudik a tükre! Hazudik!

Francis és Henry még mindig a saját látományuk bűvöletétől lenyűgözöttek, meghökkentek Leoncia kitörésén. De a Királynő szelíden válaszolt:

- Az én tükröm sohsem hazudott. Nem tudom, mit látott. De azt tudom, hogy bármi volt is, való volt.

- Ön szörnyeteg! - kiáltotta újra Leoncia. - Gonosz, hazug boszorka!

- Mi ketten nők vagyunk - korholta a Királynő kedvesen -, és így lévén, nem tanácsos megismerni magunkat. A férfiak döntsék el, vajon hazug boszorka vagyok-e, vagy nő, akinek szívében női szenvedély dobog. Minthogy pedig nők vagyunk és gyöngék mind a ketten, legyünk inkább kedvesek egymáshoz... Most pedig, Nap Papja, ítéletet halljak! Többet ismersz a régi törvényekből nálam. Saját magamról is többet tudsz, és arról, hogyan kerültem ide. Tudod, hogy mindig anyáról leányra száll itt a Rejtelmek Királynőjének, az Álmodó Úrnőnek a tiszte. Eljött az idő, hogy gondoskodnunk kell a jövőnk nemzedékéről. Eljöttek ezek az idegenek, akik mind házasság nélküli. A mai napnak az eljegyzés napjának kell lennie, ha a törzs jövőnk nemzedékének szüksége van Királynőre. Minden a legjobb rendben van. Én megálmodtam a döntést. Az pedig abban áll, hogy nekem feleségül kell mennem ezek közül az idegenek közül egyikhez, aki már a világ kezdetekor a páromul volt kiszemelve. Tehát a tétel így hangzik: ha egyik sem akarna elvenni engemet, haljanak meg, és meleg vérük áldoztassék fel általad a Napisten oltárán. De ha valamelyikük elvesz engemet, maradjon élve mind, és a jövőről majd gondoskodik az Idő.

A Nap Papja haragtól reszketve akart tiltakozni, de a Királynő rászólt:

- Csitt, pap! A népen csak általam uralkodol. Egy szavam a néphez, és te... nos, tudod. Senki sem hal meg szívesen - mondta, aztán a három férfihoz fordult: - Tehát melyiktek akar elvenni engem?

Mind a három zavartan és tétován bámult egymásra, de nem feleltek.

- Én nő vagyok - folytatta évődve a Királynő. - És nem volnék kívánatos férfiszemnek? Talán nem vagyok fiatal? - Tán, ami nőnél fontos, nem vagyok szép? Tán olyan különös a férfiak ízlése, hogy egyik sem akar karjába kapni és ajkamra szorítani ajkát, mint ahogy Francis a kezemre szorította? - Itt Leonciához fordult: - Bírálja el ön. Ön az a nő, akit nagyon szeretnek a férfiak. Nem vagyok én olyan nő, mint ön, és nem lehet szeretni engem?

- Ön mindig kedvesebb lesz a férfiakhoz, mint a nőkhöz - felelte Leoncia, amit a három férfi nem értett, de annál inkább a Királynő. - És mint nő - folytatta Leoncia -, különös szépségű, és oly ingerlő, hogy nagyon sok férfi van a világon, aki őrzöngeni tudna, ha a karjába vehetné. De vigyázzon, Királynő, mert a világon vannak ilyen, olyan és amolyan férfiak.

A Királynő meghallgatta ezt, de nem hederített rá, hanem hirtelen a paphoz fordult:

- Hallottad, pap!? Ma engem feleségül kell vegyen egy férfi. Ha nem, akkor mind a három feláldozódjék itt az oltárodon. Ugyanúgy ez a nő, aki szégyent hozott rám, mivelhogy különbnek látszott nálam - mondta még mindig a papnak, de már a többinek szólott, amivel folytatta: - Egyik a három közül, réges-rég, születésem előtt, számomra lett kiszemelve. Így hát vidd ezeket a foglyokat egy másik szobába, hadd döntsék el maguk közt, melyik közülük az a férfi.

- De ha rég el van végezve ez, minek kelljen nekik dönteniük? - tüzelt Leoncia. - Ön tudja, melyik az. Minek teszi kockára a dolgot? Mondja meg legitten, Királynő, melyik az?

- Csak úgy választhat ki az a férfi, ahogy javasoltam - felelte a Királynő, és egyidejűleg szórakozottan hintett a nagy üstbe egy kis port, hogy beletekintsen. - Most tehát távozzanak, és ejtsék meg a kikerülhetetlen választást.

Már indultak, mikor a Királynő kiáltása visszatértette őket:

- Várni! - parancsolta. - Jöjjön csak, Francis! Láttam valamit, ami önre vonatkozik. Jöjjön, nézzen bele a Világ Tükrébe!

Míg a többi ott várakozott. Francis belenézett a különös, folyékony érclapba. Ott látta magát New York-i házának könyvtárában, és mellette ült az Álmodó Úrnő, akit átölelve tartott. Aztán látta, hogy a nő milyen kíváncsi a táviróra. Magyarázni próbálta neki, de amint a szalagjára tekintett, oly rémes tudósítást olvasott rajta, hogy odaugrott a legközelebbi telefonkagylóhoz, és miközben a látomány már halványult, éppen ügynökével beszélt.

- Mit látott? - kérdezte Leoncia, mikor kimentek.

És Francis hazudott. Nem említette meg az Álmodó Úrnőt a könyvtárban, hanem így felelt.

- Táviratot kaptam, hogy a Wall Streeten pánik támadt egyik papírom miatt. Csakugyan kíváncsi vagyok, honnan tudnak itt a Wall Streetről és a táviróról.

XIX. FEJEZET

- Valakinek el kell venni ezt a tébolyult nőt - mondta a másik szobában Leoncia. - Nemcsak a mi életünket menti meg, hanem hősileg a magáét is. Nos señor Torres, az ön kedvétől függ, hogy életünk és élete megmentője legyen.

- Brrr! - borzadozott Torres. - Én nem veszem el tízmillióért! Túl okos nő. Rémes nő. Ez, ez, mint önök, észak-amerikaiak mondják, ez a cipő szorítaná a lábamat. Én bátor gyerek vagyok. De előtte az inamba száll a bátorság. Talán tízmillióért le bírnám küzdeni ezt a félelmet. Ellenben Francis vagy Henry bátrabbak nálam. Közülük vegye el valamelyik ezt a nőt.

- De én Leonciával vagyok eljegyezve - felelte Henry tüstént. - Így hát én nem vehetem el a Királynőt.

Szeme Francisre esett. De mielőtt megszólalhatott volna, Leoncia közbevágott:

- Nem a félelem teszi - mondta. - Egyszerűen egyiknek sem tetszik ez a nő. Tehát egyetlen mód, hogy elintézzük a dolgot, a sorshúzás - tette hozzá, és már ki is húzott három szalmaszál abból a gyékényből, amin ültek, és különböző nagyságúakra tépte őket. - Amelyik a legrövidebbet húzza, az lesz az áldozat. Ön húz először, señor Torres.

- Házasság hámja várja, akinek rövid a szalmája - vigyorgott Henry.

Torres keresztet vetett, megrázkódott, és húzott. Tisztességgel a leghosszabb szalmát húzta, úgyhogy tánclépésben állt félre.

Francis húzott ezután, s az övé is hosszú volt. Henryre már nem került húzás. A Leoncia kezében tartott szalma volt a végzetes. Tragikus arccal meredt Leonciára. A lány csupa szánalom volt iránta, miközben Francis, nagyon jól látva ezt a szánalmat, gyorsan határozott magában. Van egy kiút. Minden galiba megoldódik. Ha nagy volt a szerelme Leoncia iránt, nagyobb volt baráti hűsége Henryhez. Nem habozott. Vigan rácsapott Henry vállára, és így szólt:

- Nos, van közöttünk egy lefoglalatlan legény, aki nem reszket a házasságtól. Én elveszem ezt a lányt.

Henry úgy megkönnyebbült, akár az akasztófakötelet kanyarították volna ki a nyakából. Megszorították Francisszal egymás kezét, és úgy néztek egymás szemébe, ahogy csak két becsületes ember tud. Egyik sem vette észre Leoncia elkedvtelenedését váratlan kudarcán. Az Álmodó Királynőnek igaza volt. Leoncia hamis lelkű nő volt, mert kettőt szeretett, és meg akarta csalni a Királynőt a férjválasztásnál.

De a vitát megakadályozta a kislányka, aki szolgálónókkal lépett be, hogy feltalálják az ebédet. Torres éles szeme azonnal észrevette, micsoda metszett drágakő nyakláncra van a gyermeklánykának. Csupa rubin, és gyönyörű.

- Most kaptam éppen az Álmodó Királynőtől - mondta a kislány, aki örült, hogy tetszik másoknak az ajándéka.

- Sok ilyen van neki? - érdeklődött Torres.

- Természetesen - felelte a kislány. - Éppen most mutatott nekem telis-tele ilyennel egy nagy ládát. Van benne mindenféle, és sokkal nagyobbak is, de nincsenek felfűzve.

Míg a többiek ettek és beszélgettek, Torres idegesen cigarettázott. Ezután fölkel, és rosszul-létről panaszkodott, ami elvette az étvágyát.

- Hallgassanak ide - mondta azután. - Én jobban beszélek spanyolul, mint bármelyik önök közül, Morgan uraim. Azon kívül a spanyol nők lelkét is jobban ismerem. Hát hogy megmutassam, hogy helyén van a szívem, elmegyek én, és megbeszélem én a Királynővel azt a házasságot.

*

Egyik dárdás ór Torres útját állta, de miután igazolta jöttét, bejelentette őt. A Királynő a díványon elomolva kegyesen közelebb intette:

- Ön nem evett? - kérdezte aggódóan és mikor megtudta okát, hozzátette: - Akkor talán italt parancsol?

Torres szeme villogott. A legutóbbi sok viszontagság és az új kaland, nem tudta, hogyan, okvetlen szükségét érezte vele egy pár kortynak a siker érdekében. A Királynő tapsolt, és kiadta a megjelenő szolganőnek a parancsot, aztán így szólt:

- Ez ősrégi ital, meg fogja ismerni, Da Vasco, hiszen ön hozta magával ide négyszáz évvel ezelőtt.

Egy ember egy kis faberbencét hozott be. Nem lehetett kétség, hogy ez a berbence az óhazából való és tizenkét nemzedékkal ezelőtt hajókázott át egy óceánt. Torresnek úszott a nyála, hogy megízlelje a tartalmát. Az asszony hatalmas pohárral töltött Torresnek, aki belekóstolt, és meglepődött az ital cirógató édességén. De aztán az ital négyszáz évvel ezelőtt uralgott hangulatot is támasztott benne, és annak a kornak rémeit és babonáit költötte életre agyában.

A Királynő a dívány sarkát mutatta neki, hogy foglaljon ott helyet, mert ott jól megfigyelhette őt, aztán ezt kérdezte:

- Ön kéretlen jött ide. Mit akar közölni velem vagy kérdezni tőlem?

- Engem választottak ki férjjelöltnek - mondta Torres, gálánsul, kérőhöz illően sodorintva egyet bajszán.

- Fura - mondta a hölgy. - Én nem láttam az ön arcát a Világ Tükrében. Itt... valami tévedés van... hm!...

- Tévedés - ismerte be Torres készséggel, mert látta, hogy a Királynő úgyszólván tudja. - Az italra lehet fogni. Annak a bűvereje mondatta ki velem szívem titkos vágyát, hogy én szeretem önt.

A Királynő, kacagó szemmel, nem várta meg a kiszolgálónő segélyét, és maga töltötte meg Torres poharát.

- Talán a második félreértés is megoldódik, nemde? - ingerkedett, mikor Torres lehajtotta az italt.

- Nem, Királynőm - felelt Torres. - Most minden tisztázódik. Én meg bírom fékezni szerelmes szívemet. Francis Morgan, aki kezet csókolt önnek, ő van kiválasztva közülünk férjéül.

- Ez igaz - mondta komolyan a hölgy. - Az ő arcát láttam.

Így felbátorítva Torres, folytatta:

- Én jó barátja vagyok neki, a legjobb barátja. Ön, aki mindent tud, a házassági szokásokat is tudja. Ő azért küldött ide engem, hogy megkérdezzem és megnézzem, mi lesz a menyasszonyának a hozománya. Tudnia kell, hogy ő hazájának egyik leggazdagabb embere, ahol pedig igen gazdag emberek vannak.

A hölgy olyan hirtelen ugrott fel a díványról, hogy Torres úgy nyaklott össze ijedtében, mintha kést ütöttek volna a lapockái közé. De a Királynő gyorsan ahhoz az ajtóhoz ment, vagy inkább lebegett, amely a belső lakosztályába vitt:

- Jöjjön! - hívta Torrest.

Odabenn Torres rögtön látta, hogy ez a Királynő hálószobája. De nem tehetett részletes megfigyeléseket. A hölgy felnyitotta egy nehéz, pántos vasláda fedelét, és felszólította, hogy nézzen beléje. Torres a világ nyolcadik csodáján ámult el, amint belepillantott. A kislánynak igaza volt. A láda kiszámíthatatlan értékű drágasággal volt színültig tele, gyémántokkal, rubinokkal, smaragdokkal, zafirokkal, a legtisztább fényű és legnagyobb példányokkal.

- Dugja bele a kezét, akár a hónaljáig - mondta a hölgy -, és bizonyosodjék meg, hogy ez a dib-dáb holmi itt a kincsekről való valósággá vált álom. Vigyen hírt erről nagyon gazdag barátjának, aki el akar venni engem.

Torres ősi ital fűtötte agyában valóságos őrzöngés támadt, amely kilobogott a tekintetéből is:

- Ilyen ámulatot okoz önnek ez a csillogó semmiség? - kérdezte a hölgy. - Úgy rebeg a szeme, mintha valami nagy-nagy csodának lett volna tanúja.

- Nem is álmodtam, hogy a világon ilyen kincs lehet - motyogta Torres megrészegülten az italtól és a kincs látványától.

- Kiszámíthatatlan értékűek?

- Kiszámíthatatlan értékűek!

- Becslésen, szerelmen és becsületen felül van az értékük?

- Minden felül. Ott, ahol már csak az örültség jön!

- Meg lehet venni velük egy férfi vagy egy nő igaz szerelmét?

- Az egész világot meg lehet!

- Jöjjön - mondta a Királynő. - Ön férfi. Volt már karja közt nem egy nő. Lehet-e ezeken nőket vásárolni?

- Az idők kezdetétől fogva adtak-vettek kincsen nőket, és érettük a nők eladták önmagukat.

- Megvásárolhatom én ezeken magamnak jó barátjának, Francisnek szívét?

Torres most nézett először a hölgy szemébe, bólintott, és csak hebegett.

- Ennyire becsüli majd Francis is ezeket? - Torres némán biccentett újra.

- Mindenki ennyire becsülné?

Megint lelkendezően bólintott csupán.

A hölgy ezüst csengésű kacajban tört ki. Lehajolt, és találmra felmarkolt egy csomó megbecsülhetetlen drágakövet:

- Jöjjön - mondta. - Megmutatom, mennyire becsülöm én magam ezeket.

Keresztülvezette a szobán, egy teraszra, melynek három oldala a tóra szolgált, a negyedik a merőleges sziklafalra. A szikla lábánál örvénylett a víz, amely igazolta a Morganek ókumlálását, hogy a tónak valahol lefolyása van, ahogy ezt Torres is hallotta.

A Királynő újabb ezüstös kacajjal az örvénybe hajította a marok drágakövet.

- Ennyit érnek nekem - mondta.

Torres megrökönyödött, és majdnem kijózanodott ekkora tékozlás láttán.

- És onnan nem lehet kihalászni - nevetett a hölgy. - Soha semmi nem jön vissza onnan. Nézze!

Egy csomó virágot is utána szórt az örvénybe, melyeket az körülforgatott néhányszor, aztán mohón nyelte magába, mikor a közepébe értek.

- Hova lesznek, ha nem jönnek soha vissza? - kérdezte Torres búsan.

A Királynő vállat vont, pedig Torres tudta, hogy ismeri a tó titkát:

- Nem egy ember távozott már innen ezen az úton - mondta a nő álmatagon. - Soha egy sem tért vissza. Anyám is itt távozott, mikor meghalt. Kislány voltam akkor - mondta. De itt felrezzent méltóságából. - Hanem, sisakos barátom, most menjen. Vigyen hírt az urának, akarom mondani, barátjának. Mondja meg, mi a hozományom. Ha ő is úgy bolondul ez után az üvegszemét után, hamarosan a derekam köré fűzheti a karját. Én itt várom meg álmodozva, míg eljön. Elbűvöl mindig a víz keringelése.

Torres már belépett a hálószobába, onnan vetett vissza lopva egy pillantást a Királynőre, és látta, hogy lefekszik a teraszra, arcát kezébe támasztja, úgy bámul bele a vízforgóba. Gyorsan a ládához ugrott, felemelte a fedelét, és egy tele marok drágakövet csúsztatott a nadrágzsebébe. De mielőtt még egy marokkal vehetett volna ki, háta mögött megcsendült a Királynő gúnyos nevetése.

Az ijedtség és düh úgy erőt vett Torresen, hogy a Királynőnek ugrott, és már megragadta volna őt a teraszon, ahová menekült, ha a Királynő tört nem húz elő és meg nem fenyegeti vele:

- Tolvaj - mondta neki nyugodtan. - Becstelen! Pedig ebben a völgyben halállal büntetik a tolvajokat. Hívom testőreimet, akik belelökik majd ebbe az örvénybe.

A megszorultság ravasszá tette Torrest. Rettegve tekintett az örvénylő tóra, s oly borzalomkiáltás szaladt ki a száján, mintha csak most venné észre, azzal térdre omlott, és kezébe temette arcát, mintha nem bírna szembenézni a halállal. A Királynő szintén úgy nézett az örvény felé, mintha keresné, mi újat lát rajta Torres? Ez alkalmas pillanat volt. Torres úgy rohant rá, mint a tigris, és kicsavarta kezéből a tört, lefogta karjait.

Meg kellett törölni verejtékező arcát, és kissé kifújnia magát. Eközben a hölgy fürkészőleg és félelem nélkül nézett a szemébe.

- Az ördögök húga vagy! - hörögte az arcába Torres, még mindig remegve a dühtől. - Boszorka vagy, aki a sötétség és a pokol rémeivel szövetkeztél. De azért nő vagy, nő szült, és halandó vagy. A halandó nők gyöngesége van szívedben, hát most kettő közt választhatsz. Vagy bevetlek ebbe a vízforgóba és meghalsz... vagy...

- Vagy? - kérdezte a hölgy.

- Vagy... - várakozott szavával Torres, míg megnyalta száraz ajkait, és aztán kiböfögte: - Nem! A Szűzanyára, én nem félek semmitől! Vagy feleségül jössz hozzám még ma. Harmadik eset nincs.

- Önmagamért vesz el ön? Vagy a kincseimért?

- A kincseiért! - vallotta meg arcátlanul Torres.

- De az Élet Könyvében az van megírva, hogy engem Francis vesz feleségül - vetette ellen a hölgy.

- Akkor kijavítjuk ezt a lapot az Élet Könyvében.

- Ha lehetne! - kacagott a hölgy.

- Akkor kipróbálom a halhatatlanságát ebben az örvényben, mint ahogy ön a virágokat tüntette el benne.

E percek alatt Torres valóban rettenthetetlen volt, mert az ősi ital gyújtotta föl agyát-vérét, és mivel ura volt a helyzetnek. Azonkívül, mint hamisítatlan latin-amerikai, szerette az olyan jeleneteket, amelyekben verheti a mellét és handabandázhat.

De azért mégis megrebbentette, mikor a hölgy latin-amerikai szokás szerint szisszentett egyet, hogy szolgát hívjon. Torres gyanakvóan tartotta őt szemmel, majd a hálószoza ajtajára figyelt, aztán újra a Királynőhöz fordult.

Csak szeme sarkából vette észre, hogy az óriási eb, mint egy kísérteties árnyék sompolyog ki az ajtón. Torres megrezzenve lépett oldalt. De a lába a levegőbe lépett, amin nem vethette meg magát, és egyensúlyát veszítve zuhant le a terasz széléről a tóba. Estében, segélyordítása közben még egyszer megpillantotta a kutyát, amint az utánaugrott.

Akármilyen jól úszott, az örvénynek csak hitvány szalmaszál volt, és az Álmodó Úrnő, a terasz széléről bámulva alá, látta, hogy Torres és utána a kutya is eltűnik az örvény torkában, ahonnan nincs visszatérés.

XX. FEJEZET

Az Álmodó Úrnő soká bámulta a keringelő vizet. Végül nagyot sóhajtott. - Szegény kutyám!... Torres eltűnése nem hatotta meg különösen. Lányka korától hozzá volt szokva, hogy félvad, elkorcsosult népén magasabb hatalmak képviselőjében élet-halál úrnője legyen, s így az emberi élet nem volt szentség előtte. Ha jó és érdemes egy élet, akkor helyes, hogy azt az életet pártfogolni kell. De mikor egy élet gonosz, csúnya, veszélyes a másokéra, akkor hagyni kell elveszni, vagy el kell veszíteni azt. Így Torres is csak egy mozzanatocska volt számára... kellemetlen, de szerencsére rövid. Sokkal fájóbb volt a kutya esete.

Bement a szobájába, és miközben asszonyainak tapsolt, meggyőződött róla, hogy a drágaköves láda födele ki van nyitva. Valami parancsot adott a szolgálónak, aztán ő maga visszatért a teraszra, ahonnan észrevétlen megfigyelhette a szobát.

Néhány perc múlva az asszony Francist vezette be, és egyedül hagyta a szobában. Nem látszott valami boldognak. Nem talált örömet nemes cselekedetében, hogy feladta a küzdelmet Leonciáért. Sem az nem kecsegtette, hogy feleségül vegyen egy idegen hölgyet, aki az Elveszett Lelkek uralkodónője és egy tószögletben áll a rezidenciája. De nem támadt benne félelem vagy ellenérzés, mint Torresben. Ellenkezőleg, inkább gavalléros sajnálkozást érzett, hogy ilyen szép teremtségek oly kétségbeesetten kell veszködniük, hogy párt szerezzék magának.

Úgy nézett körül a helyiségben, mint jövendő násza helyén. De az ékszeresláda alig kapta meg figyelmét. A Királynő látta, hogy unalmában végre odamegy a ládához. Markába vett egy csomó drágakövet, de aztán egyiket a másik után közönyösen visszaeregette a ládába, akár a babszemeket, és azt a párducbőrt kezdte vizsgálgatni, amely a Királynő pamlagára volt terítve. Aztán ráült, és elfeledkezett a pamlagról is, a kincsről is. Mindez oly gyönyörrel töltötte el a Királynő szívét, hogy nem bírta tovább folytatni kémkedését. Belépett a szobába, és nevetve üdvözölte a férfit:

- Hazug ember volt ez a Torres?

- Vooolt? - kérdezte Francis, miközben felállt a Királynő előtt.

- Ő nincs többé - biztosította őt a Királynő. - Eltávozott, és soha vissza nem tér, de nagyon jól van ez. Mert ő hazug ember, nemde?

- Kétségtelen - válaszolta Francis. - Javíthatatlan csaló. De mit mondott önnek?

- Hogy ő volt kiszemelve az én férjemnek.

- Hazudott! - jelentette ki szárazon Francis.

- Aztán azt mondta, hogy ön a kiválasztott... ami újabb hazugság - mondta nyomatékkal a hölgy.

Francis erre fejét rázta.

A Királynő erre hallatott önkéntelen örömkialtása úgy megtöltötte szívét gyöngéd szána-lommal, hogy kis híja, karjába nem zárta őt. De a Királynő várta a feleletét.

- Én vállalkoztam magam a férjének - mondta Francis. - Ön csodaszép nő. Mikor kelünk egybe?

A nő arcán oly szertelen boldogság tükrözött, hogy Francis esküt tett magában, hogy soha bűnnek árnyékát nem engedi erre a ragyogó arcra. Nem látta benne az Elveszett Lelkek s a mérhetetlen kincsek úrnőjét, csak a magányos, naiv, szerelemvágyó lányt, akinek sejtelve sincs a szerelem csclfogásairól.

- Most elárulom, mit hazudott még nekem ez az állat, ez a Torres - fakadt ki a Királynő. - Azt mondta, hogy ön gazdag, és hogy mielőtt elvenne engem, tudni akarja, mi lesz a hozományom. Én tudom, hogy ez hazugság. Ezért vesz el ön engem? - mutatott megvetőleg az ékszeresládára.

Francis a fejét rázta.

- Önmagamért vesz el - sietett a diadalmas felkiáltással a lány.

- Önmagáért - hazudta Francis, minthogy nem tehetett egyebet.

S ekkor bájos dolog történt. A Királynő, ez a vérbeli nemes hölgy, aki csak rendelkezett, aki halálba küldte Torrest egy puszta üzenetért, aki királyi férjét úgy választotta magának, hogy meg sem kérdezte a saját szándékáról... Egyszerre csak elpirult. Pír futotta be arcát, homlokát, és lányos szendesség lepte el egész lényét. Zavara átragadt Francisre is. Nem tudta, mit tegyen; érezte, hogy az ő barna arcát is piros hullám önti el. Nem hitte, hogy valaha is lett volna férfi és nő között hasonló állapot. Ez az egyikükről a másikra kergetőző elfogultság, úgy tetszett, úgy a szájára teszi ujját, hogy akkor sem bírna egy ígét kiejteni, ha az életét mentené meg vele. Így a Királynő szólalt meg először:

- És most - mondta egyre vérpirosabban - szerelemmel kell körülvennie engem.

Francis meg akart szólalni, de oly száraz volt az ajka, hogy csak azt nyalogatta, és összefüggéstelenül dadogott.

- Engem sohasem szerettek még - folytatta nyíltan a Királynő. - Amivel népem vesz körül, az nem szeretet. Ezek körülöttem oktalan állatok. De ön és én emberek vagyunk. Becézni fogjuk egymást, és enyelegni fogunk mindig, ahogy a Világ Tükre mutatta meg nekem. De én ügyetlen vagyok. Nem tudom, hogyan kell. Önnek, a nagyvilágból jött férfinak bizonyára tudnia kell. Én várom. Szeretnie kell engem.

Elomlott a díványon, maga mellé vonta Francist, és szavához hüen várt. De a férfit tehetlenné tette annak a tudata, hogy parancsra kezdjen el szerelmeskedni.

- Hát nem vagyok én gyönyörű? - kérdezte a Királynő újabb szünet múlva. - Nem oly sóvár a két karja, hogy körém fonódjék, mint amily sóvár én vagyok rá, hogy körém fonódjék? Sohasem érte még férfi ajka az ajkamat. Milyen a csók... Úgy értem, az ajkra? Mikor kezemet csókolta meg, elragadó volt. Nemcsak a kezemet, a lelkemet is megcsókolta akkor. De szívem dobogása tiltakozott ellene! Nem érezte mindezt?

*

- Úgy bizony - mondta a Királynő egy fél óra múlva, amint kéz a kézben egymás mellett ültek a díványon. - Elmondtam önnek azt a keveset, amit magamról tudok. A múltból csak annyit tudok, amennyit már hallott tőlem. A jelent tisztán látom a Világ Tükrében. A jövőt is, de az már sokkal bizonytalanabb, és nem értek meg mindent, amit látok. Én itt születtem. Éppúgy anyám és az ő édesanyja. Hogyan történt, hogy mindenik életébe megérkezett szerelmesük? Néha, mint ön, helybe jött. Nagyanyám, azt mesélték nekem, elhagyta a völgyet, hogy megtalálja szerelmesét, és évekig távol volt. Épp így ment el anyám is. Én is tudom a titkos kijárást, ahol a rég porladó honfoglalók őrzik a maják titkát, és ahol maga Da Vasco is őrt állt, míg ez a Torres, ez az állat, el nem rabolta tőle orcátlanul a sisakját, magáénak hazudva. Ha

ön nem jött volna ide, nekem kellett volna megkeresnem önt, mint aki páromul van kiszemelve.

Egy asszony lépett be, egy testőr követte nyomon, és Francis alig értett meg valamit abból az ősi spanyol nyelvből, amelyen beszéltek. A Királynő bosszúsan is meg örömmel is tolmácsolta beszédüket aztán.

- A Nagy Házba kell mennünk az esküvőnkre. A Nap Papja nagyon ostoba, legfeljebb abban volt okos, hogy elállott attól, hogy mindnyájuk vérért feláldozza az oltáron. De nagyon vérszomjas. Most már újra azon van, hogy egybekelésünk ellen lázítsa a népet, a vén kutya! Ezt veszem most hírül - tette hozzá, és ökölbe szorítva kezét, királynői arca haragtól lángolt: - Azért is össze kell adnia bennünket, ősi szokás szerint a Nagy Házban, a Nap oltára előtt.

*

- Még nem késő, Francis, hogy megváltoztassa szándékát - nógatta Henry. - Mert nem becsületes ügy ez. A rövid szalmát én húztam. Nincs igazam, Leoncia?

Leoncia nem tudott felelni. Ott állottak csoportban az összegyűlt Elveszett Lelkek élén, az oltár előtt. A Királynő és a Nap Papja benn voltak a Nagy Házban.

- Szeretné-e, ha Henry venné el őt, ugye nem, Leoncia? - faggatta Francis.

- Önt sem - felelte Leoncia. - Torres lett volna az egyetlen, akit szerettem volna a nyakába sózni. Én utálok ezt a Királynőt. Nem óhajtanám egy barátomat sem férjének.

- Maga féltékeny - állapította meg Henry. - Pedig Francis nem látszik olyan nagyon lesújtottnak, hogy ilyen sors érte.

- Ez a nő egyáltalán nem rossz - vágott vissza Francis. - Elviselhetem a sorsomat, akár mert méltó, akár mert nem érdekel. De hogy egyebet mondjak, ha már ezt a húrt pengetjük, ha meg is kérné őt Henry, nem fogadná el őt férjéül.

- Ó, én nem tudom - kezdte Henry.

- Hát kérje meg - hangzott az évődés. - Épp itt jön. Nézzék a szemét. Itt valamit forralnak. A pap sötét, mint a vihar. Tegye meg most ajánlatát, hadd lássuk, mi lesz az eredménye!

- Meg is teszem, nem azért, hogy megmutassam, milyen nőhódító vagyok, hanem a tiszta munka kedvéért. Akkor nem elegyedtem a játékba, mikor ön feláldozta magát, de most beleegyedem.

Mielőtt megakadályozhatták volna, odapöckölte magát a Királynő útjába, és félretolva a papot, komolyan beszélni kezdett. A Királynő, miután meghallgatta, nevetni kezdett. De ez nem Henrynek szólt. Leoncia felé nevette diadalmát.

Pár pillanat sem kellett hozzá, hogy Henry nemet kapjon kérésére, és akkor a Királynő Francishez és Leonciához csatlakozott, akiknek a pap kullancskodott a sarkában. Úgy követte őket lassabban Henry, akinek titkolnia kellett örömét azon, hogy kosarat kapott.

- Mit gondol!? - fordult a Királynő egyenesen Leonciához. - A jó Henry most kérte meg a kezemet, hogy már a negyedik legyen ma. Hát nem szeretnek engem? Volt önnek valaha négy kérője épp az esküvője napján?

- Négy?! - kiáltotta Francis.

A Királynő gyöngéden fordult hozzá:

- Ön és Henry, akit épp most kosaroztam ki. Kettejüket megelőzte ez a galád Torres, és most itt, a Nagy Házban ez a pap - mondta, miközben szeme haragosan kezdett villogni még az emlékére is. - Ez a Nap Papja, aki már réges-rég megszegte fogadalmát, ez az ember, aki csak félember már, félig csontváz, és mégis el akar engem venni! A vén kutya! A vén majom! És van képe azt mondani nekem, hogy kosarazzam ki önt. Jöjjön! Én megmutatom önnek, kicsoda ez.

Odaszólított két testőrt, és intett nekik, hogy fogják közre a papot. Ennek láttára a tömegben mormogás támadt.

- Előre, pap! - rivallt rá a Királynő. - Máskülönben embereim megölnék.

A pap körülnézett, mintegy a néphez akarva folyamodni, de az ajkára tóduló szavak nem mertek kiröppenni, mikor a testőrök mellének tartották dárdájukat. Meghajolt a kikerülhetetlen sors előtt, és odament az oltárhoz, mely elé Francis és a Királynő is odaállt, úgy azonban, hogy a pap az oltár emelvényéről eltekinthetett a fejük fölött, az Elveszett Lelkek gyülekezetére.

- Én vagyok a Nap Papja - kezdte. - Esküöm szent. Mint felesküdt pap, össze kell esketnem ezt a nőt, az Álmodó Úrnőt, ezzel az idegennel és betolakodóval, akinek vére már beszennyezte oltárunkat. Esküöm szent. Én nem alakoskodhatom előttük. Én szemtől szembe megtagadom azt, hogy összeadjam ezt a nőt és férfit. A Napisten nevében megtagadom ennek a szertartásnak elvégzését...

- Halj meg hát akkor itt rögtön - sziszegte feléje a Királynő, intve testőreinek, hogy szegezzék neki a dárdájukat, intve a többi testőrnek, hogy álljanak a tömeg elé, mely kissé felgerjedten morgott.

Sokatmondó csönd következett. Majdnem egy percig egy szó ki nem ejtődött és egy moccanás sem történt, amely elárulja a szándékokat. Mint a szobrok, úgy álltak, és mind a papra bámultak, akinek szíve felé a dárdák mérgezett hegye szegeződött.

Az mozdult meg először, akinek élete kockán forgott. A pap engedett. Nyugodtan hátat fordított a fenyegető dárdahegyeknek, és letérdelve, ősi spanyol nyelven a termékenységért való imát mondta el a Naphoz. Visszatérve aztán Francishez és a Királynőhöz, intett, hogy hajoljanak meg s térdeljenek le előtte. Mikor aztán megérintette ujjá hegyével mindkettő kezét, nem bírta visszatartani szemöldéit, hogy össze ne ránduljanak a gyűlölettől.

Mikor a pár felkelt, kettétörve egy kis búzakenyeret, szétosztotta köztük.

Aztán egy vékony tört vett fel a pap az oltárról, meg egy aranysziklét, és a Királynőnek nyújtotta. Francisnek megmagyarázta, mit kell tennie, aki erre feltúrte kabátujját, és odatartotta könyökig meztelen karját. De a Királynő, mielőtt Francis húsába szúrt volna, tépelődni kezdett, végül is a tör hegyét nyelvéhez érintette.

Dühroham következett. Alig érintette nyelvéhez a tört, már el is dobta magától, odaugrott a paphoz, de ugyanakkor a testőröknek is intett, hogy szúrják keresztül. Minden porcikája remegett az önuralmáért való küzdelemben. Utánanézett a gyiloknak, hogy mérgezett hegye nem tehet-e kárt valakiben, aztán kebléből egy másik tört vont elő. Ezt is nyelvéhez érintette előbb, csak aztán szúrt bele vele Francis karjába, hogy az előbuggyanó vércsöppeket a kis aranysziklébe fogja fel. Francis ugyanezt ismételte meg a Királynő karján, mire a pap, a Királynő villogó tekintetének nyüge alatt felajánlotta az oltáron az összekevert vért.

Szünet következett. A Királynő összevonta szemöldeit:

- Ha vérnek kell máma megáztatnia a Napisten oltárát... - kezdte fenyegetően.

Erre a pap, bármily utálkozva tette is, a néphez fordult, és ünnepélyesen kihirdette, hogy a pár férj és feleség. A Királynő forróan, hívólag tárta ki Francis felé két karját. Miközben Francis megölelte és mohó ajkára nyomta a magáét, Leoncia fulladozott és gyöngült, úgyhogy Henryre kellett támaszkodnia. Francis figyelmét ez nem kerülte el. De mikor a Királynő fordította diadalmas arcát vetélytársnője felé, akkor az már büszke közönnyel állt ott.

XXI. FEJEZET

Torres agyában két gondolat kóválygott, miközben az örvény a gyomrába szívta. Az első a nagy kutya, amelyik utánaugrott. A másik, hogy a Világ Tükre hazudott. Biztos volt, hogy most itt éri a vég, pedig a tükör, mikor belepillantott, nem ilyen halált jelölt meg számára.

Jó úszó lévén, tudta, hogy amint ez a gyors, vaksötét ár rohan vele, könnyen szétloccsanthatja kobakját a föld alatti patak valamelyik szikláján. De a patak szeszélye folytán egyetlen porcikáját sem sértette meg. Legfőljebb olyan víztorlatoknak vitte neki az ár, amik falnak vagy sziklatömbnek tetszettek, és ilyenkor Torres úgy összekucorodott, akár kagylóvá akarna válni, amely a cápák elől az iszapba fúrja magát.

Lélegzete visszafojtásából számította ki, a víz már csaknem egy perce ragadja tova, mikor a sodrat lassult, és ő felvethette fejét a vízből, hogy tüdejét tiszta levegővel frissítse fel, amiből nagyokat szítt be. Úszás helyett átengedte magát egészen az árnak, és azon tépelődött, mi lett a kutyával, és micsoda új izgalmaknak lesz majd kitéve itt a föld alatt.

Csakhamar világosságra lett figyelmes, homályos, de félreismerhetetlen napvilágra. Ahogy a meder tágulni kezdett, hátrapillantott, de amit ekkor látott, attól hanyatt-homlok látott újból úszáshoz. A kutyát pillantotta meg amint utánaúszik, s kitátott szájában rémítő fogai megmegcsillannak az egyre erősödő napvilágon. Annál a nyílásnál, ahonnan a világosság ömlött be, egy sziklagátat vett észre, amelyre kimászott. Első gondolata az volt, hogy megnézi zsebében a Királynőtől csent drágaköveket. De alig fogott hozzá, a kutyának itt, a barlangban mennydörgésként visszhangzó ugatása rettentette meg. Így drágakövek helyett a Királynő törét rántotta elő.

Megint kétféle lehetőség állt előtte. Próbálja-e megölni a kutyát addig, amíg a vízben evickél? Vagy vonuljon vissza a sziklán, mert hátha a víz tovaviszi a kutyát? Utóbbinál maradt, és felmenekült a keskeny gáton. Ám a kutya is kiugrott és olyan gyorsan szaladt nyomában, hogy rögtön utolérte. Torres visszafordult, leguggolt és a törrel kezében várta az állat támadását.

De az eb nem ugrott rá. Ehelyett vinnyogva ült le és pacsira nyújtotta mellső lábát. Torres, miközben elfogadta és megrázta ezt a békejobbot, csaknem elájult az örömtől. Úgy nevetett, mint a bolond, míg a kutya barátságosan vigyorgott vissza rá.

A kutya továbbra is Torres nyomában tartott szaglálódva, s egy keskeny gyalogútra akadt, mely párhuzamosan haladt a folyóval. Torres részint megrémült attól, amit látott, részint reménnyel telt meg. A folyó volt az, amitől megrémült. Mert egyenesen nekicsapódva a sziklafalnak, rémesen kavargó hullámtorlattá változott. De ugyanakkor nyílást vett észre a sziklafalban, amelyen át beömlött a napvilág. Körülbelül tizenöt láb átmérőjű volt ez a nyílás, de akkora pókháló feszült egész széltében rajta, amelyet csak egy örült agya képzelhet. Legiszonyúbb pedig az alatta heverő csonthalmaz volt. A pókháló fonalai ezüstből voltak és olyan vastagok, mint egy zsebkés pengéje. Megborzadt, amint megérintett egy ilyen fonalat. Úgy hozzáragadt a bőréhez, mint az enyv, és kezét csak erőlködve tudta elrántani, miközben az egész hálót végigrezentette. Kabátján meg a kutya szőrén dörzsölte le a ragacsos anyagot kezéről.

Észrevette, hogy az óriási háló legalsó fonala alatt elég térség van, hogy kimászhasson a napvilágra, de mielőtt ezt megpróbálta volna, óvatosságból a kutyát tuszkolta át rajta. A fehér eb alábújt és eltűnt szem elől. Már-már Torres is követte példáját. De ekkor a kutya oly ijedten és gyorsan nyomult vissza, hogy Torrest majd leverte lábáról. Megkapaszkodott egy sziklában, miközben a kutya fejvesztett menekülésében a kavargó folyóba zuhant. Torres utána kapott, de a kutyát az örvény akkorra már a sziklafal alá sodorta. Torres sokáig tusakodott magában. Rémes volt elgondolnia, hogy másodszor is belevesse magát ebbe a föld alatti

áradatba. Idefenn a napvilág hatolt be hozzá, amelyre úgy vágyott, mint a méh a virágra. De hát mitől rohant úgy vissza a kutya? Miközben ezen töprengett, észrevette, hogy a lába valami gömbölyű tárgyon pihen. Felkapta, és egy halálfő orratlan, vigyorgó képébe tekintett. Ez visszariasztotta a nyílástól, de nem jobban, mint a sustorgó örvény. Mégiscsak a nyíláson át akart menekülni.

Elővette a Királynő törét, és végtelenül óvatosan a háló alá csúszott. De mikor ő is meglátta azt, amit a kutya, ugyanolyan rémülten torpant vissza. Csak éppen teleszívta tüdejét levegővel, s azzal belevetette magát a fortyogó vízbe, amely alásodorta...

*

Eközben a Királynő házában nem kevésbé különös események mentek végbe, nem kisebb gyorsasággal. Amikor visszatértek az esküvőről és lakomához ültek, a bambuszfal egyik hasadékan nyílve sző röpült be a Királynő és Francis közé, és hátuk mögött a falban rezegve állott meg. Henry és Francis az ablakhoz szaladtak, a keskeny hídra pillantva észrevették a helyzet komolyságát. Akkor menekült vissza a hídról a Királynő testőre. A híd közepén azonban annak a nyílve szőnek a párjával a hátában zuhant a vízbe, amely a szoba falában rezgett. A hídon túl, a parton, a papot az Elveszett Lelkek tömege állta körül. Az égre meredezett dárdáik teméntelen hegye. Mögöttük asszonyaik és gyermekeik.

Ekkor a Királynő egyik testőre támolgott be a házba. Szája már csak hangtalan mozgott és haldokolva esett arcra, miközben hátából a sündisznó tüskéihez hasonlóan meredtek ki a nyilak. Henry az ajtóhoz ugrott. Megtisztította a hidat ismétlőpisztolyával az Elveszett Lelkek tolongó tömegétől, akik csak egyenként tudtak volna átjönni, s akik egyenként estek össze golyóitól találva.

A ház ostroma rövid volt. Bár Francis és Henry pisztolyuk fedezete mellett szétrombolta a hidat, azt nem akadályozhatták meg, hogy a ház szalmafedele lángra ne kapjon a gyújtó nyilaktól, amiket a bennszülöttek a Nap Papjának parancsára lőttek rá.

- Csak egy út van a menekésre - lihegte a Királynő, a teraszról az örvénybe nézve, Francis karját megragadva, mintha mellére akarná vetni magát. - Ez a forogtag kivisz a világba - mutatott az örvény szívébe - soha senki nem tért vissza belőle. Tükrömben láttam, hogy itt halva ért ki mindenki a világba. Torrest kivéve, sohasem láttam élő embert távozni ezen az úton. Csak holtakat, akik sosem tértek vissza. Torres sem tért vissza.

A rettentő egérút láttán egymás szemébe néztek.

- Nincs más út? - kérdezte Henry, magához szorítva Leonciát.

A Királynő fejét rázta. Körülöttük már egyre-másra zuhantak le az égő ház gerendái, majdnem megsiketültek az Elveszett Lelkek vérszomjas diadalordítózásától a parton.

A Királynő láthatólag azzal a szándékkal engedte el most Francis karját, hogy hálósobájába szaladjon. De aztán őt is magával húzta. Francis ott állt mellette, míg a Királynő rácsapta az ékszeresládára a fedelét és lelakatolta. Majd félrerúgta a gyékényszőnyeget és kinyitott egy csapóajtót, mely a vízre szolgált. Utasítására Francis idehúzta a drágaköves ládát és bedobta.

- Maga a Nap Papja sem ismeri ezt a rejtekhelyet - suttozta a Királynő, miközben kézen fogva visszaszaladtak a többiekhez a teraszra. - Itt az ideje, hogy elhagyjuk ezt a helyet - mondta. - Végy karodba, édes férjem, és ugorj le velem. Hadd vezessünk mi! - rendelkezett a Királynő.

Leugrottak. A tető már-már beomlott a dühösen pattogó tűzben. Henry is magához kapta Leonciát és ők is leugrottak az örvénybe, amelyben Francis eltűnt a Királynővel.

*

Mint ahogy Torrest, őket sem sértették meg a sziklák a föld alatti folyóban, és oda érkeztek, ahol az óriási pókháló alatt a napvilágra szolgáló nyílás tátongott. Henrynek könnyebb dolga volt, mert Leoncia tudott úszni. De Francis ereje keményen próbára volt téve, hogy maga mellett a Királynőt is fenntartsa. Az szó nélkül engedelmeskedett, úgy vitette magát a vízzel, mint egy darab fa. A sziklagátnál mind a négyen kimásztak a vízből és megpihentek. A két nő kifacsarta haját, amely szabadon úszott utánuk a sodorban.

- Nem első eset, hogy együtt vagyok kettejükkel a hegy gyomrában - nevetett Leoncia a Morganekre, bár inkább a Királynőnek szóltak ezek a szavak.

- Az én életemben első eset, hogy a hegy gyomrában vagyok együtt a férjemmel - nevetett vissza a Királynő. Szavának fullánkja mélyre hatolt Leoncia szívébe.

- Úgy látom, Francis, hogy az ön felesége és az én menyasszonyom nem a legjobban férnek meg egymással - mondta Henry.

Szavaira csak nagyobb lett a zavar és kínos hallgatás támadt. De a két nő majdnem jól érezte magát a jelenetben. Francis hiába gyötörte agyát valami enyhítő ötletért, míg Henry kétségbeesésében felfedezőútra indult. A Királynőt hívta magával. Francis és Leoncia sokáig konokul hallgattak. Francis törte meg végül a csendet.

- Mindent megadnék érte, ha megpaskolhatnám magát, Leoncia.

- Mit vétettem?

- Mintha nem tudná. Kiállhatatlanul viselkedik.

- Ön viselkedik kiállhatatlanul - felelte a lány, félig már zokogva, pedig nem akarta elárulni nőies gyöngeségét. - Ki kérte rá, hogy elvegye őt? Nem maga húzta a rövidebb szalmát, de önkéntesen vállalkozott olyasmire, amitől még egy angyal is visszariadt volna. Én kértem rá? Csaknem megállt a szívverésem, mikor hallottam, hogy el akarja venni. Azt hittem elájulok. Meg se kérdezett engem, pedig nem szégyenlem bevallani, hogy én meg akartam menteni tőle, magamnak. Henry nem szeret úgy engem, mint amennyire maga hitette el velem, hogy szeret. Én sosem szerettem úgy Henryt, mint magát. És szeretem még most is, Isten bocsássa meg.

Francis magánkívül volt. Elkapta a lányt, és magához szorította.

- És éppen a menyegzője napján - pihegte a lány, a legforróbb ölelés alatt.

- És ezt csak most mondja, Leoncia? - dörmögte szomorúan Francis, és karjának ölelése elernyed.

- Miért ne? - tüzelt a lány. - Maga szeretett engem. Meg is mondta nekem, és mégis elvette mohón és boldogan az első fehér bőrű nőt, aki útjába botlott.

- Maga féltékeny - mondta a férfi, és a lány bólintására örömrádót vert a szíve. - Örülök, hogy féltékeny. De amit tettem, sem mohón, sem boldogan nem tettem. Önért tettem, meg magamért, vagy inkább Henryért. Hála istennek, megőriztem férfijellememet.

- A férfias jellem nem mindig elégít ki egy nőt - felelt a lány.

- Jobban szeretné, ha jellemtelen volnék? - kerekedett felül nyomban a férfi.

- Én csak szerelmes nő vagyok.

- Fullánkös női darázs ön és igaztalan - jött méregbe a férfi.

- Van olyan szerelmes nő, aki igazságos? - mondta a lány. - Férfiak élhetnek a becsületért, de nők csak szerelmükben élnek és én alázattal bevallom nő voltomat.

Henry és a Királynő hívása vetett véget a társalgásnak. Leoncia Francisszal csatlakozott a másik kettőhöz, hogy megbámulják a nagy pókhálót.

- Láttak már ilyen roppant pókhálót? - kiáltott fel Leoncia.

- Én inkább azt a szörnyeteget szeretném látni, amely fonta - szólt Henry.

- Szerencse, hogy nem itt kell kimennünk - mondta a Királynő.

Mindnyájan kérdőleg tekintettek rá, ő pedig a folyamra mutatott.

- Ott kell folytatni az utat - mondta. - Én tudom, mert gyakran láttam a Világ Tükrében. Mikor anyám meghalt és az örvény lett sírja, én követtem a tükörben tetemét és láttam, hogy továbbvitte a víz erről a helyről.

- De hát ő halott volt - vetette ellene Leoncia.

S máris fellángolt köztük az egyenetlenkedés.

- Egyik testőröm - mondta nyugodtan a Királynő - aki, sajnos, csinos fiú volt, szemet vetett rám. Merészségéért élve dobták ide, őt is követtem a tükörben. E helyütt kimászott. Láttam, hogy a háló alá mászik és láttam, hogy visszahátrál a napvilágról és a folyóba veti magát. Egy darabig nem láthattam a sötétben, végül egy nagy folyó közepén bukkant fel, amelyből kiúszott a partra... Jól emlékszem, bal oldalon tűnt el a nagy fák közt, amilyenek nem nőnek az Elveszett Lelkek völgyében.

De a többi, akárcsak Torres, visszariadt attól, hogy a fortyogó folyón át meneküljön tovább.

- Itt vannak azoknak az embereknek és állatoknak csontjai, akik a vízi út helyett ezen a nyíláson akartak kijutni a napvilágra.

- Mindegy - mondta Francis -, egyszerre olyan vágy támadt bennem, hogy a nappal szembenézzek. Maradjanak itt, én kémszemlére megyek.

Elővette ismétlőpisztolyát és a háló alá mászott. Abban a pillanatban, amint eltűnt a háló alatt, lövöldözni kezdett. Aztán visszahátrált, még mindig lövöldözve. Mire egy akkora pók zuhant le utána, hogy egyik fekete, szőrös lába hegyétől a másikig másfél méter lehetett. Át meg átlöve is, még mindig vonaglott. Maga a teste akkora volt, mint egy papírkosár. Nagyot nyekkent a Francis hátán, ahonnan aztán legurult az örvénylő vízbe és ott eltűnt.

- Ahol egy volt, ott kettő is akad - mondta Henry, aggódóan tekintgetve a nyílásra.

- Csak egy út van - mondta a Királynő. - Jöjj, édes férjem, egymás karjában áthatolunk a sötétségen a napfényes szabad világra. Gondold meg, hogy én még sosem láttam, és veled együtt látom meg először a napvilágot - nemsokára.

Francis nem tudott ellenállni hívó karjának.

- Vagy ezer láb mély harántnyílás van itt a sziklafalban - magyarázta Francis a többieknek, hogy mit látott a háló alatt. Aztán karjába kapta a Királynőt és a vízbe ugrott vele.

Henry is megölelte Leonciát és már ugrani akart, mikor a lány megállította:

- Miért fogadta el maga Francis áldozatát? - kérdezte.

- Mert... - itt elakadt és csodálkozóan nézett a lányra, majd így fejezte be: - Mert szeretem. Mert én már el vagyok jegyezve magával, míg Francis szabad. Amellett nem nagyon tévedek abban, hogy Francis meg van elégedve párjával.

- Nem - rázta a fejét a lány -, ő gavallér jellemű és csupán nem akarja megsérteni egy nő hiúságát.

- Hát nem tudom. De emlékezzék, hogy az oltár előtt a Nagy Házban, mikor meg akartam kérni én is a Királynő kezét, kérkedett, hogy az nem jön hozzám. Nos, nyilvánvaló, hogy ő magának akarta. És miért ne? Ő férfiember és a Királynő nagyon csinos.

De Leoncia alig hallotta. Hirtelen hátrahajolt Henry karjában, úgyhogy egyenest a férfi szemébe nézhetett és úgy kérdezte:

- Mennyire szeret engem? - Szeret-e örülten?

- Természetes! - hangzott a csöndes felelet. - De ilyenformán sosem gondolok rá. Inkább úgy mondanám, hogy maga az egyetlen nő számomra, akit mélyen, nagyon állhatatosan szeretek. És ez annyira áthat, mintha mindig így lett volna. És így van, mióta először láttam.

- A Királynő utálatos - vágott közbe Leoncia. - Gyűlölöm, mióta először láttam.

- Ej, hogy tüzel! Nem is szeretek rá gondolni, hogy mennyire gyűlölné őt akkor, ha Francis helyett én vettem volna el.

- Inkább menjünk már utánuk! - vetett véget a lány a vitának.

Henry elgondolkodva szorította őt magához, s azzal a fehérén tajtékzó vízbe ugrott.

*

A Gualaca-folyó partján két indián lány horgászott. Éppen mögöttük, folyó ellenében emelkedett a hatalmas hegységnek egyik sziklaóriása. A folyó csokoládészínűre áradt, de közvetlen alattuk, ahol horgásztak, csöndes forgó volt. Éppily csöndesen ment a horgászás is. Semmi sem pedzette a zsinégüket. Egyikük, Nikoya ásított, megevett egy banánt, megint ásított és a héjat ott lengette a kezében.

- Nagyon csöndesen megy ez Concordia - jegyezte meg társának. - Nem fogtunk semmit. Nahát, most loccsantok egyet a vízen. Amióta megmondatott, hogy ami felment, annak le kell jönnie, miért ne jöhetne fel valami, ami lement? Én megpróbálom. Itt van!

Bedobta a banánhéjat a vízbe, és lustán elnézte a helyet, ahová esett.

- Ha feljönne valami, remélem nagy lesz - dörmögte Concordia, ugyanolyan lustán.

Egyszerre bámuló szemük előtt egy nagy fehér kutya bukkant fel a vízből. Kirántották horgukat, és partra lökve, egymásba kapaszkodva bámulták, hogyan úszik ki a kutya a partra, hogyan rázza le magáról a vizet és tűnik el aztán a fák közt.

Nikoya és Concordia kacagtak.

- Próbáld meg még egyszer! - nógatta Concordia a társát.

- Nem. Most te! Nézzük, mi jön fel neked.

Concordia hihetetlenkedően hajított a vízbe egy rögöt. Azon nyomban egy sisakos fej jelent meg a folyó színén. Megint szorosan átölelték egymást, úgy figyelték, hogy úszik ki és hogyan tűnik el az ember is a kutya után az erdőben.

Megint kacagtak. De ezúttal akármennyire is készttette őket a vágy, egyik sem mert semmit a vízbe dobni.

Kissé később, mikor még mindig mulattak a történetek furcsaságán, két indián legény talált rájuk, akik víz ellen eveztek arra a folyón.

- Min nevettek? - kérdezte az egyik.
- Különös dolgokat láttunk - felelte kacagva Nikoya.
- Akkor pálinkát ittatok - jegyezte meg rá a legény.

A lányok fejüket rázták és Concordia szólt:

- Nem kellett innunk, hogy lássuk azokat a dolgokat. Először, amint Nikoya banánhéjat dobott a vízbe, egy kutya bukkant ki belőle, egy fehér kutya, akkora, mint egy párduc, a hegységből...
- És mikor Concordia göröngyöt hajított be, egy vasfejű ember jött fel a vízből. Ez varázslat. Concordia és én tudunk varázsolni a vízből - vette át a szót a másik lány.
- José, ez megér egy kortyot - fordult társához a legény.

Erre egy üveg holland gint vettek elő. Fönntartották a vízen egymás csónakát, amíg ittak.

- Azt már nem! - mondta a lányoknak José, mikor ők is kértek egy kortyot. - Ha isztok, akkor még több kutyát fogtok látni, akkorákat, mint egy tigris, és embereket, vasfejűeket.
- Rendben van - fogadta el a visszautasítást Nikoya. - Akkor dobd bele csak te azt a pálinkásüveget a vízbe és meglátod, mi lesz. Nekünk egy kutya meg egy ember bukkant fel. Neked az ördög fog megjelenni.
- Szeretném látni az ördögöt! - mondta José, újra meghúzva az üveget. - A pálinka bátorságot ad, nagyon igaz. Mert szörnyen kíváncsi vagyok az ördögre.

Átadta társának az üveget, intve hozzá, hogy igya ki egészen, aztán rászólt:

- Na, most hajítsd a vízbe!

Az üres üveg hatalmasat loccsant, és a kihívásnak azonnal foganatja lett. Ugyanazon a helyen felmerült az óriás póknak teteme. Ez már több volt, mint amit a közönséges indián gyomor elviselhetett. A két legény úgy meghőkölt, hogy kifordultak mindketten a csónakból. Mikor felbukkantak a vízből, azon módon nekivágtak a víz sodrának, amely aztán lassan utánuk szállította felborult csónakjukat is.

Nikoya és Concordia is jobban megrémültek, semhogy kacagni tudnának. Összeölelkeztek és úgy bámulták a bűvös folyót, fél szemmel pedig a legényeket figyelték, akik elfogták a csónakjukat, partra húzták, majd elrejtették a parthajlásban.

A nap már alacsonyan járt, mikor a lányok újra nekibátorodtak, hogy kipróbálják a varázslatos vizet. Sok vita után határozták el, hogy most egyszerre dobnak bele egy-egy rögöt. És rögtön megjelent egy nő meg egy férfi, Francis és a Királynő. A lányok hanyatt estek a cserjés közé, és onnan figyelték aztán észrevétlen, hogyan úszik ki Francis a Királynővel.

- Ez is úgy történt, minden úgy történik, ahogyan beledobunk valamit a vízbe - súgta Nikoya Concludiának.
- De ha egy valamit dobunk bele, akkor egy jön fel, ha kettőt, akkor kettő.
- Úgy van - mondta Nikoya. - Próbáljuk ki még egyszer. Hajítsunk ketten. Ha semmi sem jön fel, akkor még sincs varázshatalmunk.

Együtt hajítottak be újra egy-egy rögöt, mire megint megjelent két ember. Ezek, Henry és Leoncia, tudtak úszni, és egymás mellett értek partot, hogy aztán mint az előbbiek, ők is eltűnjenek a fák közt.

A két indián lány soká tanakodott. Megállapodtak benne, hogy íme, mióta nem dobnak bele a vízbe semmit, nem is jön fel semmi, az meg már ki volt próbálva, hogy mihelyt behajítanak valamit a vízbe, rögtön jön is fel valami. Tehát a varázshatalmuk igaz. Egész estig ott ültek a víz mellett, aztán visszamentek a falujukba azzal a szent meggyőződéssel, hogy az Istenség varázsvesszővel áldotta meg őket.

XXII. FEJEZET

Torres csak egy nap múlva érkezett San Antoniába, azután hogy megmenekült a föld alatti folyón. Gyalog, fáradtan, sárosan érkezett meg, egy kis indián fiú loholt a sarkában, aki Da Vasco sisakját vitte. Mert Torres meg akarta mutatni a kormánybiztosnak meg a bírónak a sisakot, különös kalandjának tanújelül, melynek elmondása felett előre mulatott magában.

A főutcán mindjárt találkozott a kormánybiztossal.

- Ön az valóban, señor Torres? - vetett keresztet ünnepélyesen a kormánybiztos, mielőtt kezét fogtak.

Torres szó szerinti kézzelfoghatósága, hozzászámítva még a rászáradt mocskot is, meggyőzhették a kormánybiztost barátja való létéről. Azután dühösen kiáltott fel:

- És itt már holtnak tartottuk! - mondta. - Ez a caroo kutya, ez a José Mancheno, azt mondta, hogy meghalt, és ott fekszik a Maya-hegység gyomrában, az ítélet harsonájára várva.

- Ő bolond, én pedig alkalmasint Panama leggazdagabb embere vagyok - felelte Torres méltósággal. - Mert mint az ősi és hősi honfoglalók, minden veszéllyel dacolva eljutottam a kincshez. Láttam. Hát...

Torres zsebébe nyúlt, hogy előhúzza a Királynőtől csent drágaköveket, de üresen vont a vissza kezét. Egy sereg kíváncsi szem bámulta már őket az utcán, akiknek feltűnt elnyűtt külseje.

- Sok mondanivalóm van önnek - mondta a kormánybiztosnak - úgyhogy itt nem beszélhetünk nyugodtan. Én négyszáz éves halottak társaságából jövök, akik azonban nem váltak porrá, hanem én kellett, hogy tanúja legyek második haláluknak. Keresztülmentem hegyeken, lenn jártam a gyomrukban, egy tálból ettem az „elveszett lelkekkel” és belenézttem a „Világ Tükrébe”. Csak azt mondhatom önnek, drága barátom, és önnek, tisztelt bíró úr, hogy magammal együtt önöket is gazdaggá teszem.

- Talán egy kissé az üveg fenekére nézett - csipkelődött hitetlenül a kormánybiztos.

- Egyebet víznél nem is láttam, mióta elhagytam San Antoniót - hangzott a felelet. - Most aztán hazamegyek és iszom egy nagyot, aztán lehántom ezeket a condrákat magamról, megfürdök és tisztességes ruhát veszek.

Mikor Torres elindult, háza előtt egy rongyos kis fickó szaladt hozzá és egy borítékot nyújtott át neki, aminek külsejéről már tudta, hogy Regantól való távirat.

Jól intézte. Még három hétig tartsa távol New Yorktól a társaságot. Ötvenezer, ha sikerül.

Torres ceruzát kért a fiútól és a boríték hátára írta a választ.

Küldje a pénzt. A társaság sose tér vissza a hegységből, ahol elveszett.

Még két esemény halasztotta el Torres hazaérkezését. Mikor belépett az öreg Rodriguez Fernandez ékszerüzletébe, a vén maja papba botlott bele. Úgy hökkent vissza, akár valami kísértettől. Hiszen biztos volt benne, hogy a vénember megfűlt a Bálványok Termében.

- Minden jó lélek dicséri az Urat! Távozz, vén pap! Ez csak a lelked, amit látok, és én utálom a kísérteteket.

De a kísértet megragadta a karját, annyira, hogy le se rázhatta.

- Pénzt - dadogta a vénember. - Adj pénzt, én visszafizetem. Én, aki ismerem a maják kincseinek titkát. Fiam odaveszett a hegy gyomrában, a gringók is odavesztek. Segíts megmentenem a fiamat. Nekem csak ő kell. A kincs legyen a tiétek. De emberek kellene és a fehér embereknek hatalmas pora, ami szétvesse a barlangot elzáró sziklákat, úgy, hogy a víz lefolyjon. A fiam nem fúlt meg. Csak ott tartja fogva a víz, abban a csarnokban, amelyben a rubinszemű Chia és Hzatzl állnak. Csak az ő szemük árán megvehetni a világ minden puskaporát. Adj hát pénzt, hadd vegyem meg a port.

De Torres különös lelki berendezésű ember volt. Ritka ellenszenvet érzett minden pénzkidás iránt. És minél több pénze volt, annál jobban erősödött ez az ellenszenv.

- Pénzt? - förmedt az öregre, és félrelökte a bolt ajtajából. - Hát van nekem pénzem? Hiszen olyan toprongyos vagyok, mint egy koldus. Még a magam számára sincs pénzem, nemhogy neked, vén pap. Amellett te vezetted a fiadat a maják hegyei közé, nem én. A te lelkesen szárad, nem az enyémen, hogy a fiad belepottyant a Chia lábai alatt megnyílt verembe, amit nem az én, hanem a te őseid ástak.

De az öreg pap tovább kunyorált, úgyhogy Torres végül olyat rúgott belé, hogy az öreg elvágódott a kövezeten.

Rodriguez Fernandez boltja kicsike volt és szurtos. Portékája is kevés volt és éppoly szurtos, egy kicsiny és szurtos üvegszekrénybe zárva az áruasztalán. A bolt szutykát, szemetét nemzedékeken át senki sem takarította el. Százlábúak és svábbogarak egész nyájjal tanyáztak a fal körül. A pókok befontak háromszorosan minden szögletet, és amint egyik éppen átmászott a mennyezeten, Torres félreugrott alóla. Volt vagy héthüvelyknyi rovar, s nem örült volna, ha történetesen a nyaka és inge közé esik, csupasz bőrére. Különben maga Fernandez is úgy mászott elő boltja mélyéből, mint egy zsákmányra leső óriáspók, mint egy Shylock, legfeljebb piszkosabb még az eredetinel is.

Az ékszerész csupa nyájasság volt Torreshez, majdnem boltja szemetét túrta fel az orrával, annyira hajlongott előtte. Torres csak úgy találomra kivett vagy egy tucat követ zsebéből, kiválasztotta közülük a legkisebbet és a többi visszacsúsztatva szó nélkül az ékszerész elé tette.

- Szegény ember vagyok én - nyöszörögte az ékszerész, miközben Torres figyelmét nem kerülte el, mily élesen vizsgálja a gemmát.

De aztán úgy lökte félre az asztalon, mint aminek értéke nagyon csekély, és kérdően nézett a kő tulajdonosára. Torres némán várt, tudta, hogy evvel csak jobban felszítja a vénember kapzsiságát és bőbeszédűségét.

- Azt értsem ebből, hogy tisztelt senor tanácsomat kéri, mennyit ér ez a kő? - makogta végül az ékszerész.

Torres csak biccentett.

- Ez ásatag kő. És kicsike. Mint ön is láthatja, nem is arányos. Tehát sok elvész belőle a csiszolás alatt.

- Mennyit ér? - kérdezte türelmetlenül Torres.

- Szegény ember vagyok én - ismételte a boltos.

- Nem kértem rá, hogy megvegye, vén bolond. De ha már felveti a kérdést, hát mennyit adna érte?

- Mint mondtam, tisztelt señor, én nagyon szegény ember vagyok. Van olyan napom, hogy nem adhatok ki tíz centavót füstölt halra. Van olyan nap, mikor nem ihatok egy korty vörösbort, ami felüdítse a szervezetemet, pedig ezt már inaskoromban megszoktam, nem Barcelonában, hanem messze attól, Itáliában, mert ott inaskodtam. Olyan szegény vagyok, hogy nem bírok drága ékköveket megvásárolni...

- Ha haszonnal adhatja is el? - vágott közbe Torres.

- Ha biztos volnék a haszonról - mekegte a vén ember. - Igen, akkor megvenném, de szegény ember lévén, csak keveset fizethetek.

Közben a követ újra felvette és gondosan megvizsgálta...

- Adnék - kezdte tétován - adnék... de hát kérem tisztelt señor, tudja, hogy nagyon szegény ember vagyok. Ma is még csak egy kanálka hagymamártást ettem egy kis kenyérréjjel...

- Az istenit! Vén bolond, mennyit ad érte, azt mondja! - ordított rá Torres.

- Ötszáz dollárt... pedig így is kétlem, hogy valamicske hasznom marad rajta.

Dacára Torres örömeinek, hogy ilyen kis kőért ekkora összeget kapna, tettetett türelmetlenséggel nyúlt a kő után. De az öreg elhárította kezét, megrökönyödve, hogy a jó üzlet esetleg fuccsba megy.

- Mi régi barátok vagyunk - mekegte. - Még akkoriból emlékszem önre, mikor mint fiú jött át San Antoniába Bocas del Toróból. Hát ilyen öreg barátok közt legyen kikerekítve az összeg hatszázra.

Torres eközben a Királynő kincseinek mérhetetlen értékéről gondolkozott az Elveszett Lelkek Völgyében.

- Nagyon jól van - szólt gyorsan és gavalléros mozdulattal elkapva és zsebre rakva a követ. - Ez egy barátomé. Kölcsönt akar venni rá tőlem. Tehát ötszáz dollárig adhatok rá neki. Köszönöm a felvilágosítást. Majd úgy fogom viszonzni, hogy adott alkalommal, ha összejövünk a pulqueriában, annyi vörösbort fizetek önnek, amennyit el sem visz a lábán.

Ezzel Torres kiment az üzletből. Semmiképp sem titkolta csúfondáros diadalmát, hogy rá tudta szedni ezt a vén spanyol rókát, hiszen tudta, hogy az ő becslése még mindig csak fél ára a drágakövének.

*

Eközben Leoncia, a Királynő és a két Morgan is leereszkedtek egy sajkán a Gualaca-folyón a tengerpartra. Megérkezésük előtt azonban különös dolog történt a Solano-haciendán. A kanyargó kerti úton egy vén boszorka, akinek aszott arcából sorvasztó tűz sugárzott, melyet alig rejtett el a fején átvetett fekete sál, és egy oly különös látogató baktatott a haciendába, amelyet az még sosem látott.

Kínai volt, javakorú, kövér ember, holdvilág képe jóságosan és kedélyesen ragyogott, mint ez nem ritka kövér egyéneknél. Yi Poonnak hívták, ami azt jelentette, hogy Almábfőtt Habja, és viselkedése tényleg ilyen édes és simánci volt. A vén boszorkánnyal szemben, akit félig ő támogatót, a gyöngédségnek és nyájasságnak valóságos kivonataként viselkedett. Ahányszor a vénasszony megtántorodott a gyöngeségtől és talán el is esett volna, ott tartotta karjában, míg új erőhöz és lélegzethez jutott. A haciendáig háromszor történt ez meg, s ilyenkor egy csavaros fejű üvegből egy nagy kanál francia brandyvel is megitta a vén nőt.

A vén szipirtyót aztán leültette egy árnyékos zugba a ház teraszán, míg ő maga bátran bekopogtatott a főajtón. Az ő szokott üzleti útja a hátsó ajtó volt, de időközben azt is megtanulta, mikor kell a főajtón kopogni.

Egy indián szolgáló nyitott ajtót, s ez vitte a látogató hírét Enrico Solanóhoz, aki vigasztalan volt, fiaival együtt, azóta, hogy Ricardo elmesélte, hogyan veszett el Leoncia a Maya-hegység gyomrában. Az indián szobalány visszatért a kínaihoz, és azt mondta, hogy az uraság rosszul érzi magát és senkit sem fogad, egy kínait éppenséggel nem.

- Húhh! - mondta erre Yi Poon, aki eléggé bízott benne, hogy a második üzenete hatékonyabb lesz. - Én nem vagyok kuli. Én kínai polgár vagyok. Művelt ember vagyok. Beszélék spanyolul. Beszélék angolul, írok angolul is, spanyolul is. Nézzed csak, írok senor Solanónak spanyolul. Te nem tudod elolvasni. Azt írtam ide, hogy én Yi Poon vagyok Colónból. Nagy üzletről van szó. Azért jöttem senor Solanóhoz. Nagyon fontos és titkos üzlet. Ide írtam. Persze te így sem tudod elolvasni.

Azt nem mondta, hogy azt írta a papirosra, hogy:

Señorita Solano. Nagy titkot tudok.

Alessandro, Solano természetes fiai közül a legidősebb kaphatta meg az újabb üzenetet, mert ez jött az ajtóhoz, megelőzve a cselédet.

- Közölje velem azt az üzletet! - rivallt rá a kövér kínaira. - Mi az? Gyorsan.

- Nagyszerű üzlet - hangzott Yi Poon felelete, aki elégedetten szemlélte a másik felindultságát. - Én nagy pénzeket forgatok meg. Én titkokat vásárolok. Én eladok titkokat. Nagyszerű üzlet.

- Mit tud señorita Solanóról? - kiáltott rá Alessandro vállán ragadva őt.

- Mindent. Nagyon fontos titkokat...

De Alessandro nem bírta tovább türtőztetni magát. Csaknem berántotta a kínait a szobába és a vállánál taszigálta be a nappaliba Enrico elé.

- Hírt hoz Leonciáról? - kiáltotta Alessandro.

- Hol van ő? - kérdezték kórusban.

- Ohó! - gondolta Yi Poon. Ekkora izgalom, ha össze is vágott az üzletével, mégis megdöbbsentette. Enrico pedig félelemnek véelve ezt a döbbenetet, fiait csendre intette és nyugodtan kérdezte a kínaitól:

- Hol van ő?

- Ohó! - gondolta Yi Poon. - A señorita elveszett. Ez új titok. Még hasznot húzhat belőle valamikor. Egy csinos lánynak az elveszése olyan előkelő és gazdag családból, mint a Solanók, Latin-Amerikában nem értéktelen értesülés. Ha majd férjhez megy, mint ahogy már hallotta rebesgetni ezt Colónban, és aztán összekoccan a férjével, vagy fordítva, akár ő, akár a férje, nagyon szívesen fizet valami titokért, akár mert elhallgatja, akár mert közreadja.

- Ez a señorita Leoncia - mondta végül - nem az önök lánya. Más papája és mamája volt.

Ám Enrico jelen fájdalma túl nagy volt a lány elvesztésén, semhogy megrebbentette volna őt egy ilyen régi titok bolygatása.

- Úgy van - bólintott. - Bár ezt nem tudják családom körén kívül, én mint csecsemőt fogadtam közénk. Fura, hogy önnek tudomása van erről. De nem érdekelhet engem olyasvalami, amit már rég tudok. Azt szeretném tudni, hogy most hol van ő.

Yi Poon komolyan és részvétellel rázta fejét.

- Ez más titok - magyarázta. - Lehet, hogy nyitjára jövök. Akkor eladom önnek. De nekem a régi titok van birtokomban. Ön nem tudja señořita Leoncia papájának és mamájának a nevét. Én tudom.

Enrico Solano nem tudta elrejtteni érdeklődését erre a kísértésre.

- Beszéljen - mondta. - Mondja meg a neveket, és én megfizetem.

- Nem - rázta a fejét Yi Poon. - Nagyon rossz üzlet volna. Így nem köthetjük meg. Fizessen először, aztán megmondom. Az én titkaim jó titkok. Ha ötszáz pezót fizet és megtéríti Colónból ide és vissza az útiköltségemet, akkor megmondom a señořita Leoncia papája és mamája nevét.

Az öreg Enrico beleegyezőleg bólintott, és éppen küldeni akarta Alessandrot a pénzért, mikor az indián lány rontott a szobába. Sosem látták még ennyire magából kikelve. Kezét tördelte és zokogott, de látták, hogy örömeiben.

- A señořita! - sipította végül, és a teraszra intett ragyogó szemmel. - A señořita!

Yi Poont és titkát elfeledték. Enrico és fiai kiözönlöttek a széles teraszra, ahol Leoncia, a Királynő és a két Morgan éppen most ugrottak le a poros öszvérekről, melyek a Gualaca-folyó torkolatától hozták őket. Ugyanakkor pedig két indián szolga elutasította a kövér kínait és vén boszorka társát.

- Jöjjenek máskor - mondta nekik. - Most nagyon el lesz foglalva señoř Solano.

- Biztos, hogy eljövök még - biztosította Yi Poon udvariasan, szemrehányás és kedvetlenség nélkül, hogy éppen akkor szakítódik félbe az üzlete, mikor már a pénzt számlálnák le a markába.

De nehéz szívvel távozott. A terep nagyon alkalmas volt üzletei számára. Ha nincs ott a két féltékeny indián szolga, bizonyára megkerüli a haciendát, hogy kihallgassa az újonnan érkezettek beszélgetését. Lefelé menet aztán dupla adag brandyt adott a vénasszonynak, hogy erőt öntsön tagjaiba, ne tehénkedjék rá egész úton.

Enrico Leonciát lekapta az öszvérről, és szenvedélyesen karjába szorította. Néhány percig egyéb sem volt, mint zajos latinos vetélkedés, hogy melyik fivére szorítsa hamarabb karjába Leonciát. Francis közben szintén lesegítette a Királynőt nyergéből, és vártak egymás mellett kéz a kézben, míg fogadtatásukra került a sor!

- Ő a feleségem - mondta Francis Enricónak. - Kincs után mentem a Kordillerákba, és íme, mit találtam. Mi ennél nagyobb szerencse?

- És feláldozott egy nagy kincset ő is - mondta nagylelkűen Leoncia.

- Királynője volt egy kis országnak - tette hozzá Francis, hálás és bámuló pillantást cserélve Leonciával, aki folytatta:

- Megmentette mindnyájunk életét, és feláldozta királyságát ezért.

És Leoncia nagylelkűségi rohamában megölelte a Királynőt, elvonta Francistól, és ő vezette be a haciendába.

XXIII. FEJEZET

A középkori spanyolság és az újvilág minden pompáját egyesítette Torres ruházata abban, hogy Panama egyik nagy hacienderójának hasson, amint a Solanók hajléka felé lovagolt a tengerparton. Mellette szaladt a nagy fehér kutya, mellyel együtt érkezett meg a föld alatti folyóból, és amelynek irama azt mutatta, hogy Torres legjobb ménje sem bírna vele versenyezni. Amint Torres befordult a haciendához vezető ösvényre, elhaladt Yi Poon mellett, aki éppen a vén banyát pihentette. Persze az a méltóság, amelyet magára öltött, megtiltotta, hogy tüzetesebben érdeklődjék olyan közönséges halandók iránt, mint a kínai és egy banya. Csak éppen átfutott rajtuk pillantása.

De Yi Poon keleti szemét nem kerülte el egyetlen mozzanat sem. Yi Poon azt gondolta: ez itt nagyon gazdag embernek látszik. A Solanók barátja. Odalovagol most. Lehet, hogy éppen Leoncia vőlegénye. Vagy a vőlegényének dühös vetélytársa. Mindenesetre becses lesz neki Leoncia születésének titka, és gazdagnak, igen gazdagnak látszik.

Benn, a hacienda nappalijában mindnyájan együtt voltak. A Királynő elbeszélése közben megemlítette Torrest is, és villogó szemmel nevezte tolvajnak, aki a drágaköveiből ellopott; majd éppen azt mesélte, ahogy kutyájával együtt a forgóba zuhant, mikor Henry és Leoncia, akik az ablaknál álltak, egyszerre felkiáltottak:

- Farkast emlegetünk! - mondta Henry. - És Torres maga itt jön a kerten át.

- Én beszélek vele legegyszerűbben! - szökött Francis, jelentősen lengetve karját.

- Ne-ne-ne! - csitította őket Leoncia. - Torres nagyszerű hazudozó. Ezt már mind tapasztaltuk. Tréfáljuk meg! Most szállt le nyergéből. Mi négyen eltűnünk. Apuskám! - intett Enricónak és fiainak. - Üljenek le és búslakodjanak az elvesztemen. Ha belép ez a csirkefogó, rettentő kíváncsiságot mutassanak. Senki sem képzelet, micsoda hazugságot fog kiszelni felőlünk. Mi négyen bújjunk ide a függöny mögé. Gyerünk! Mind helyünkre!

Torres tehát egy gyászoló társaságra talált, amelynek valódi érzése még olyan közel volt, hogy nem volt nehéz színleg megismételni. Enrico, miután felkelt a vendég üdvözlétére, visszarozkodt székébe. Torres két kézzel szorongatta az övét, és olyan mélységes részvétellel volt, hogy megszólalni sem bírt.

- Haj bizony! - rebesgette végül. - Odavannak. Meghalt csodaszép Leonciájuk is. Vele a két gringo, a Morganek. Mint Ricardo is tudhatja, ott veszték el a Maya-hegység gyomrában. Az ott valósággal a rejtelmek hona - folytatta, miután időt hagyott Enrico fájdalomkitörésének. - Mellettük voltam haláluk percében. Ha tanácsomat követik, most is élnek. De ők a két gringóra hallgattak. Hihetetlen veszedelmeket álltam ki, míg áthatoltam a hegy belsején, lenéztem az Elveszett Lelkek Völgyébe, majd visszatértem, a hegy gyomrába, ahol már holtakra találtam...

Itt a fehér kutya rontott a szobába egy indián szolgát hurcolva magával pórázán, és remegve, nyüszítve, amint a szoba sok-sok szaga közül megismerte régi úrnőjét. De mielőtt odaszaladt volna a függöny mögé, amely a Királynőt rejtette, Torres elkapta a nyakláncát és átadta az indián szolgáknak.

- Majd mesélek aztán erről az ebről is - folytatta Torres. - De előbb ezt nézzék meg! - vett ki egy marék drágakövet a zsebéből. - Én meglettem a maják kincsét, íme. Én vagyok Panama leggazdagabb embere, a leggazdagabb egész Amerikában. Hatalmas leszek...

- Ott volt a lányom mellett, mikor meghalt? - szakította félbe zokogva Enrico. - Nem volt egy szava sem rólam?

- De igen - zokogta vissza Torres az elképzelt haláljelenet fölötti meghatottságában. - Az ön nevével ajkán halt meg. Utolsó szavai...

De ekkor szeme kidülledt és nem tudta befejezni mondatát, mert Henryt és Leonciát pillantotta meg, akik a világ legtermészetesebb módján mentek végig a szobán, nyugodtan beszélgetve. Észre sem vették Torrest, úgy lépkedtek nagy beszélgetésben az egyik ablakhoz.

- Azt mondta, hogy a lányom utolsó szava... - faggatta Enrico.

- Én... én hazudtam - dadogta Torres, miközben igyekezett összeszedni magát, hogy kimene-küljön a csávából. - Én azt hittem, hogy biztos a haláluk és sohasem jönnek vissza a világba. És azt gondoltam, enyhítem a csapást, hogyha azt mondom, hogy önről szóltak utolsó szavai. Aztán itt van ez a Francis, akit kegyébe fogadott. Azt gondoltam, jobb, ha holtnak hiszi, mintsem megtudja, micsoda gazember.

Eközben a kutya szüntelenül ugatott a függöny felé, s nagy dolgot adott a két indián szolgának, hogy visszatartsa. De Torres, anélkül, hogy gyanút fogna, továbbment végzete útján.

- A völgyben van egy féleszű teremtés, aki azt hiszi, varázslattal olvas a jövőben. Vissza-taszító, vérszomjas némbor. Engem nem vesztegetett meg a szépsége. Mert szép, akár egy varangy is szép azoknak, akik a varangyokban szépséget látnak. Láthatja, mi történt, ő valami titkos úton elküldte Henryt és Leonciát a völgyből, míg Francist otmarasztotta magánál bűnös viszonyban... Mert bűnös a viszonyuk, minthogy a völgyben nem kelhetnek össze törvé-nyesen. Ó, nem ebbe a szörnyű teremtésbe gabalyodott bele Francis, hanem nyomorú kincseibe. És ez a gringo Francis, akit keblére fogadott és aki magára Leonciára is kivetette aljas hálóját, ó, tudom, miről beszélek. Én láttam...

Örömteli ugatásba fúltak szavai: ezúttal Francis meg a Királynő lépkedtek végig beszélgetésbe merülve a szobán. A Királynő megcirógatta a kutyát, amely két lábra állott és mellső lábait a vállára tette, úgyhogy egy fejjel túlmagaslotta őt.

Torres megrökönyödésében csak kiszáradt ajkait nyaldosta, és hiába gyötörte agyát valami mentő ötletért, ami kirántsa ebből a kalamajkából.

Az öreg Enrico kacagása robbantotta szét a feszültséget legelőször. Fiai vele kacagtak, úgyhogy a könnyük is kicsordult.

- Én is elvehettem volna őt. Hiszen térden csúszva kért rá - mondta Torres maró gúnnyal.

- Na, most én megkímélem mindnyájukat egy piszkos munkától, azzal, hogy ezt az embert kilököm innen - mondta Francis. De Henry hirtelen közbelépett.

- Nekem is tetszik ez a piszkos munka.

A két Morgan már Torres felé törtetett, mikor a Királynő felemelte a kezét.

- Először hadd végezzek vele én, mert ott van övében az a tör, amit tőlem lopott. Adja vissza!

- Ej! - mondta Enrico, mikor ez megtörtént. - Vajon nem kellene, drága asszonyom, az ékköveket is elvenni tőle, amiket öntől lopott?

Torres nem habozott. Zsebébe nyúlt, s egy marék drágakövet tett az asztalra. Enrico a Királynőre nézett, aki várakozóan állt.

- A többit is - mondta Enrico.

És Torres még háromszor annyi gyönyörű ásatag ékkövet tett a többi mellé. Aztán, mikor még mindig gyanakodva nézték, kifordította mindkét üres nadrágzsebét, és méltatlankodva szólt:

- Melyikük akar megmotozni, mint egy közönséges zsebmetszőt?

- Én - mondta Francis.

- Én is ragaszkodom hozzá - mondta Henry.

- Hát akkor ketten - egyezett bele Francis -, aztán segíthetünk neki lefelé a lépcsőn.

Egy emberként fogták Torrest galléron és hajították ki az ajtón.

Ezután a Királynő felmarkolta a drágaköveket az asztalról, és Leonciához vitte:

- Fogadja el tőlem és Francistól nászajándék gyanánt, Henrynek és magának.

*

Yi Poon otthagya a banyát a parton, visszaoldalgott, hogy a bokrokból figyelje a házat. Örömeiben vihogott, mikor látta, hogy a gazdag caballero olyan gyorsan érkezik le a lépcsőn, hogy nem tud megállni a lábán. De Yi Poon sokkal okosabb volt, semhogy megmutassa, amit látott. Torres lován már a domb közepén járt, mikor Yi Poon elébe került. A mennyei birodalom fia alázatosan szólította meg. Torres vad dühében mégis a lovaglóstorát emelte rá. De Yi Poon nem csüggedt el.

- Señorita Leonciáról tudok egy nagy titkot - mondta gyorsan, miközben kikerülte a csapást, s aztán, miközben Torres fenyegetőleg újra magasra emelte korbácsát, hozzátette: - Tetszenék-e önnek, ha más kaparintaná meg ezt a szép seniorita Leonciát?

Torres erre leeresztette ostorát.

- Halljam! Mi az a titok? - mondta nyersen.

- Nem szeretné, ha más venné el Leonciát?

- Mondjuk, hogy nem?!

- Akkor, mondjuk, hogy van egy titka, amivel megakadályozhatná ezt.

- Nos, mi az? Bökje ki!

- De előbb hatszáz dollárt fizessen nekem. Akkor megtudja a titkot.

- Megfizetem - mondta készségesen Torres, bár esze ágában sem volt, hogy megtartsa a szavát. - Előbb mondja meg! Akkor, ha nem hazugság, megfizetem. Nos!?

Yi Poon a mellső zsebéből egy papírgöngyöleget vett elő, azzal nagy nehezen rávette magát, hogy odavezesse Torrest a partra a banyához.

- Ez az öregasszony nem hazudik - kezdte a kínai. - Ő beteg, nemsokára meghal, ő félt és meggyónt a papnak Colónban. A pap azt mondta, hogy meg kell vallani a titkot, vagy pokolba jut. Így hát ő nem hazudik.

- Nos, hátha nem hazudik, mi az, amit el kell mondania?

- De fizet?

- Persze. Hatszázat.

- Nos, ez a vénasszony Cadízban született, az óhazában. Cseléd volt ottan és dajka. Egyszer egy angol családhoz szegődött el, amely szülővárosába jött lakni. Sokáig volt ennél a családnál. Velük ment vissza aztán Angliába. Tudja, hogy a spanyol vér nagyon forró. Ő is meg-

szédült. A családnak volt egy kis lánycsecsemője. Ellopta ezt, kicserélte a magáéval, és Panamába szökött. Ezt a kis lánycsecsemőt fogadta lányává senor Solano, mert csak fiai voltak, lánya nem. De a vénasszony nem közölte a kislány családjának nevét. Ez a család nagyon előkelő, nagyon gazdag. Angliában mindenki ismeri. Morgan a neve. Hallotta már ezt a nevet? Colónba híret hozták San Antonióból, hogy senor Solano lányát egy angol gringo veszi el, akit Morgannek hívnak. Nahát, ez a gringo Morgan Leoncia fivére.

- Ah! - kiáltott fel Torres kaján örömmel.

- Hát most fizesse meg a hatszáz dollárt - mondta Yi Poon.

- Örüljön, hogy él, bolond! - mondta Torres csúfondárosan. - Talán majd jobban megtanulja a titkokkal való kereskedést. A titok nem cipő vagy mahagónifa. A titok csak egy kis kavarodás a levegőben. Jött és eltűnt. Csak egy kísértet. Ki látta? Ön követelheti a cipő vagy mahagónifa árát, de sohasem egy titokét, amit már elmondott.

- Akkor mi kísértetéről beszéltünk, és a kísértetek eltűntek - mondta nyugodtan Yi Poon. - Én semmiféle titkot nem mondtam el. Ön álmodott. Ha elmondja valakinek, az megkérdi, hogy ki mondta önnek. Erre ön azt mondja: Yi Poon. De Yi Poon azt feleli: én nem. És akkor önnek azt fogják mondani, kísértetet látott, és kinevetik. Igaza van, hogy a rossz titok csak kísértet, de az enyém jó titok, szolid titok. Ön kézzel foghatja azt a papírt, amire rá van írva és a törvény pecsétjével ellátva. Van olyan bizonyítékom is, amibe beletörne a foga, ha beleharapna. Mert az én titkom ilyen. Vagy megfizeti a hatszáz dollárt, vagy kinevetik.

- Rendben van - adta meg magát Torres. - Mutassa hát a bizonyítékait, amibe beletörhet a fogam.

- Fizesse meg a hatszáz dollárt!

- Ha megmutatta a bizonyítékot.

- Csak akkor, ha kezembe van a hatszáz dollár. Mert az ön ígérete kísértet. Én nem kötök kísértetekre üzletet. Pénzt akarok látni, amibe beletörjék a fogam, ha beleharapok.

És Torres, miután megfizette az összeget, teljesen meg volt elégedve a bizonyítékkal, mely régi levelekből, egy medálból és egy csecsemőjátékszerből állott. Aztán nemcsak biztosította Yi Poont megelégedéséről, hanem még ráfizetett száz dollárt az összegre, hogy újabb megbízással lássa el Yi Poont.

*

Időközben a hálósobájukkal szomszédos öltözőjükben tiszta fehéreneműt váltva és megborotválkozva, Francis és Henry együtt énekelték:

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!
Árbocfának vetve hátunk,
Reszket tőlünk a hajó.*

Leoncia lakosztályában egy csomó indián szobalánytól körülvéve, félig vidáman, félig szomorúan, de bájos és teljes nagylelkűséggel vezette be a Királynőt a civilizált nők öltözködésének titkaiba. A Királynő, mint igazi nő, el volt ragadtatva a gyönyörűségtől, amint Leoncia öltözőszobájában ruháinak szabását, kelméjét és díszzeit szemlélte. Aztán itt egy fodrot kellett feltenni, ott szűkíteni kellett valamicskét, másutt bővíteni Leoncia ruháján, hogy jó legyen.

- Nem! - mondta Leoncia. - Önnek nem kell fűző. Ön az az egy nő száz közül, akinek sohasincs rá szüksége. A legkarcsúbb nő, akit valaha láttam. Ön gyönyörű menyasszony, és Francis csak büszke lehet önre.

A fürdőszobában Francis abbahagyta az éneket, mert kopogtak, és Fernando, a legifjabb Solano egy sürgönyt adott át neki. Ez így szólt:

Fontos azonnali visszautazása. Minden papírja ingadozik, kivéve a Tampico Petroleumot, amely szilárdabb, mint valaha. Táviratozzon, mikorra várhatom. Megérkezétem tartatom a kötések!

Bascom

A nappaliban Enrico és fiai borosüvegeket dugaszoltak ki.

- Visszakaptam a lányomat csak azért, hogy megint elveszítsem őt. De így könnyebb elveszítenem őt, Henry. Holnap megtartjuk az eljegyzést. Hamarabb nem lehet. Biztos, hogy Torres, ez a gazfickó, telesuttogja egész San Antoniót Leonciának legutóbbi kalandjairól Francisszel.

Mielőtt Henry háláját nyilvánította volna, a Királynő és Leoncia lépett be. Erre felemelte poharát, és így szólt:

- A menyasszonyra!

Leoncia semmit sem értve a dologból, felvette a poharat és a Királynőre nézett.

- Nem-nem! - mondta Henry, és elvéve tőle a poharat, a Királynőnek akarta adni.

- Nem-nem! - mondta Enrico. - Egyik sem, amíg nem jogos a köszöntő. Majd csak én:

- A jegyespárra!

- Henry és te egybekeltek holnap, Leoncia! - magyarázta Alessandro Leonciának.

Bár az újság váratlan és keserves volt Leonciának, összeszedte magát. Vidámságot erőltetve Francis felé, s így kiáltott:

- A házastársakra!

Nem kerülte el eközben a figyelmét, hogy Francisnek is mekkora küzdelmébe kerül önuralmát megőrizni a hírre. Fájdalmába titkos öröm vegyült, és csaknem diadalmaskodva látta, hogy Francis az első alkalmat megragadja, hogy otthagyja a szobát.

Odakünn megmutatta a sürgönyt Fernandónak, és elmondva, hogy vagyona forog kockán, kérte, adjon rendelkezésére egy lovas küldöncöt, aki elviszi válaszát a San Antoniói dróttalan távíróba.

Leoncia nemsoká késett, hogy kövesse Francist. A könyvtárban lelte meg, az íróasztalnál ült, előtte egy üres sürgönylap, s egy nagy fényképre bámult, melyet a falról akasztott le. A lánynak ez túl sok volt. Önkéntelen zokogásban tört ki, mire a férfi térdén kúszott hozzá, hogy aztán karjába vegye. És mielőtt észrevették volna ajkuk forrón összetapadt.

Leoncia azonban kifejtette magát Francis karjából, és rémülten tekintett rá:

- Ennek véget kell szakítani, Francis - mondta. - Többet mondok, nem szabad itt maradnia eljegyzésem alatt sem. Ha itt lesz, nem állok jól magamért. Éppen most van indulóban egy gőzhajó Colónba. El kell utaznia a feleségével. Én szeretem, tudja.

- A Királynővel nem vagyunk törvényes házastársak! - mondta Francis. - Az a pogány szertartás a Nap Oltára előtt nem volt esküvő. Biztosítom, Leoncia, még nem késő...

- Házasság vagy nem házasság - felelte a lány -, el kell utaznia ma este, vele együtt. Másként megőrülök. Én tudom, hogy nem bírom el, hogy itt legyen és én Henryhez menjek. Ne értsen félre. Én szeretem Henryt. De nem úgy, mint magát.

Elkapta Francis kezét, és szívéhez szorította.

- Ez volt az utolsó! Most menjen!

De Francis karja már dereka köré kulcsolódott, és nem bírta tőle megtagadni ajkát. Mikor végre kiszakította magát öleléséből, ezúttal el is szaladt tőle. Francis lehajtotta a fejét, megadóan, ahogy a lány döntött, majd felkapta a képet:

- Ezt meg akarom tartani - szólt.

- Nem szabad - vetett még egy utolsó gyöngéd mosolyt rá a lány, majd hozzátette: - Különbön legyen!...

Azzal távozott.

*

Yi Poonnak volt egy megbízása, amire Torrestől száz dollár előleget kapott. Másnap reggel, abban az órában, mikor Francis és a Királynő Colónba utaztak, Yi Poon megjelent a Solano-haciendában. Enrico, aki a verandán szivarozgatva nagyon meg volt elégedve magával és a világ menetével, megismerte előző napi látogatóját, és szívesen fogadta. Mielőtt még szót váltottak volna, Enrico elküldte Alessandrot az ötszáz pezóért, amiben megegyeztek. És Yi Poon nem zárkózott el tőle, hogy másodszor is el ne adja titkát. Mégis annyiban megtartotta Torresnek adott szavát, hogy csak Leoncia és Henry jelenlétében akarta elmondani a titkot, másként nem.

- Ezt a madzagot - szabadkozott Yi Poon, miközben elővette a papírgöngyöleget. - Ezt a madzagot, amely a titok bizonyítékai köré csavarodik señorita Leonciának szabad csupán legelőször felbontani, aztán annak a férfiúnak, akihez feleségül akar menni. Ha ez megtörtént, akkor mindenki megtudhatja.

- Ez rendjén is van, minthogy ők mindnyájunk közül legjobban vannak érdekelve - egyezett bele Enrico, de, bár közönyösnek igyekezett látszani, mohó türelmetlenséggel várta, hogy Leoncia és Henry félrevonulva meg szemléljék a göngyöleg tartalmát.

Nagyobb bámulatára, Leoncia egyszerre csak elhajította az okmányyszerű papírtekercset, amit Henryvel átolvastak, és túl boldogan vetette magát a nyakába, hogy összevissza csókolja őt. Majd Enrico azt látta, hogy Henry lesújtottan lép hátra, és így szól:

- Édes istenem, Leoncia! Hát vége mindennek! Sohasem lehetünk férj és feleség.

- Mi az? - horkant fel Enrico. - Mikor minden készen áll már? Mit gondol, uram! Ez sértés! El kell vennie őt, és még ma!

Henry csaknem meglágyulva nézett Leonciára, hogy beszéljen helyette:

- Az minden isteni és emberi törvény ellen történné - mondta a lány. - Senki sem veheti el a nővérét. Most már megértem Henry iránt való különös vonzalmamat. Ő a bátyám. Édes-testvérek vagyunk, ha ezek a bizonyítékok nem hazudnak.

Yi Poon ezzel már hírt vihetett Torresnek, hogy a házasság megghiúsult.

XXIV. FEJEZET

Colónban elcsípték az United Fruit Companynek egy hajóját, és jó csatlakozást kaptak New York felé. Megérkezve New Yorkba, Bascom fogadta őket, és Francis autóján száguldottak a palota felé, mely ékes épületet még Francis apja emeltette sok milliójából.

Voltaképp a Királynő alig ismert még eddig többet a nagyvilágból, mint akkor tudott felőle, mikor otthagyta a völgyet, a föld alatti úton át. Ha alacsonyabb rangú személyiség, megdöbbenett volna a civilizáció pazarsága. Így azonban az egészet úgy fogadta, mintha minden ajándék volna számára királyi férjétől. Mert Francis királyi volt, akit rabszolgák szolgáltak ki. Nem vette-e észre a gőzhajón, vasúton? És itt is. A sofőr kinyitotta a limuzin ajtaját. Más szolgák a poggyászt vitték. Francis semmihez sem nyúlt, csak neki nyújtotta a karját. Még Bascom is csak Francis kiszolgálására volt ott, pedig látta, hogy ő nem szolgál. Ő egy elrejtett völgy királynője volt, s egy csomó vademberen uralkodott. Itt, oly sok hatalmas király birodalmában férje mégis egyik király volt. Boldogan vette észre, hogy királynői méltósága nem szenvedett csorbát azzal, hogy Francis felesége lett. Az épület berendezése gyermekesen örömmel töltötte el. Elfeledkezett a szolgákról, akárcsak otthon, a fölötti lakában, összecsapta kezét a nagy előcsarnok és a szobrok láttára, és bekandikált a legközelebbi lakosztályba. Ez a könyvtár volt, amelyet már látott a Világ Tükrében, azon a napon, amikor Francis odaérkezett. És a kép megvalósult most, ahogy Francisszal belépett ide és a karja az ő derekán volt. Így látta akkor az olvadt érc tükrében. Emlékezett a telefonra, a házi távíróra is, és, ahogyan a képen történt, tényleg kíváncsian odament, hogy megszemlélje, miközben Francis karja még mindig a derekán nyugodott.

- Ez épp olyan varázslat, mint a Világ Tükre - mondta Francisnek, félig állítón, félig kérdőn. - Tudom, hogy ez titkokat mond el neked, itt benn, a szobában a külső világból, mint az én aranyömböm. Hírül hozza a bajokat. Nagyon egyszerű. De ugyan mi bajt hozhat neked a világból, aki egy hatalmas királya vagy?

Eközben ámulva szemlélte tovább a nagy vasútvonalak térképeit, bányavidékek, béklyóba vert vízesések, szédítő meredélyek felett átvezetett vasutak fényképeit, és mindazt a sok csudát, amelyet a huszadik század gépcivilizációja teremtett.

- De ha bajaid is támadnának - folytatta a Királynő -, már nem segíthetnék rajtad. Nincs meg többé az aranyömböm, nem látom többé a világot benne, és nem vagyok a jövő úrnője. Csak nő vagyok, aki oly gyámoltalan ebben az óriás világban, ahová elhoztál. Csak a feleséged vagyok, Francis, de büszke vagyok rá.

Francis csaknem szerelmes volt bele most, és forrón szorította magához. Édes teremtés, gondolta. Nincs benne sem bűn, sem ármány, nem más, csak szerető és szeretetre méltó nő. Sajnos, Leoncia mindig kettőnk közé fog állni.

A Királynő újabb csodát látott most, amint Francis a telefonon Bascom irodáját kérte, és azt mondta:

- Mr. Bascom okvetlen visszaérkezik fél óra múlva. Itt Francis Morgan beszél. Öt perccel ezelőtt ment el innen Mr. Bascom. Ha megérkezik, mondja meg neki, hogy utánaindultam. Nagyon fontos. Köszönöm. Isten vele!

Természetesen a ház minden csodájánál jobban megrettentette a Királynőt, amikor Francis kijelentette, hogy most rögtön el kell távozni egy Wall Street nevű helyre.

- Mi az? - kérdezte kedvetlenül a Királynő. - Elhurcolhat valaki mellőlem téged, mint egy rabszolgát?

- Ez nagyon fontos üzlet - felelte neki Francis mosollyal és csókkal.

- Hát mi az az Üzlet, hogy az uralkodik rajtad, király létedre? Az Üzlet talán annak az istenségnek a neve, amit úgy imádtok, mint az én népem a Napistent?

Francis megmosolyogta meghatározásának teljes szabatosságát, s így felelt:

- Igen, ez a nagy Amerikai Isten. Rettenetes, mert a csapása kivédhetetlen és borzalmas.

- Talán kegyvesztett lettél nála?

- Olyanformán. Bár nem tudom az okát. El kell mennem a Wall Streetre.

- Ez az oltára?

- Ez az oltára. Itt kell megpróbálnom valami áldozattal kiengesztelni őt.

Francis megölelte és megcsókolta, míg ő szerencsét kívánt neki áldozatához, távozásakor.

Sok megbámulnivalója akadt még a következő órák alatt a házban. Többek közt azon a spanyolul beszélő francia hölgyön is csodálkozott, aki hét más nővel együtt szolgálatára volt rendelve, holott maguk is királynőknek látszottak. Végül újra lejött a könyvtárba, ahol a sejtelmes telefon és távíró állt.

Emlékezve, hogyan hallgatta Francis a telefont, ő is füléhez emelte a kagylót. Női hang ütötte meg a fülét, oly közéről, hogy meglepetésében leejtette a kagylót és hátrahőkölt. E pillanatban Parker, Francis régi komornyikja lépett a szobába. Nem vette őt észre előbb, de oly elegáns volt a ruhája és méltóságos a magaviselete, hogy Francis barátjának nézte, nem pedig szolgájának, akárcsak Bascomot.

Parker ünnepélyes képe zavart nevetésre indította, és kérdőleg mutatott a telefonra. Parker beleszólt a kagylóba: „Tévedés!”, és visszaakasztotta. Eközben nagy forrongásban voltak a Királynő gondolatai. Hiszen nem istenség vagy szellem szólalt meg a varázsszerszámból, hanem egy női hang.

- Hol van ez a nő? - kérdezte.

Parker merevre húzta magát. Ünnepélyes feleletet adott, és meghajolt.

- Hát egy nő rejtőzködik itt? - kérdezte a Királynő. - Női hang szólt abból, talán innen, a szomszéd szobából.

- A központ volt - mondta Parker.

- Bánom is én, akármi a neve - mondta a Királynő. - Nem tűnök más nőt itt. Mondja neki, hogy takarodjék innen. Én nagyon haragszom.

Parker erre még merevebb és még ünnepélyesebb lett. A Királynő megijedt, hogy talán valami hatalmasabb király, mintsem gondolta, és ő nagyon kicsinylőleg bánik vele. Megragadta a kezét, és ellenkezése dacára maga mellé húzta a kerevetre. Majd, hogy nagyobb legyen Parker kényelmetlensége, belemarkolt egy cukorkásdobozba, és csokoládét tömött a szájába, valahányszor Parker tiltakozásra nyitotta fel.

- Mondja csak - kérdezte, miután már csaknem megfullasztotta. - Többnejűek a férfiak ebben az országban?

Parker meg volt rökönnyödve ekkora bizalomtól.

- De hiszen nincs itt önön kívül, asszonyom, más nő a házban, kivéve a személyzetet - próbálta magyarázni. - Az a hang, amit hallott, innen mérföldekre levő nőnek a hangja, aki önt szolgálja, vagy bárkit, aki igénybe kívánja venni a telefont.

- Tehát ennek a varázsszerszámnak a rabszolganője? - kérdezte a Királynő, akinek derengeni kezdett agyában az eszköz micsodasága.

- Igen - felelte a férje szolgálja. - Az a nő a telefon rabszolganője. Jöjjön, asszonyom, megmutatom önnek - tette hozzá, mert szabadulni akart ebből a lehetetlen helyzetből, amilyent nem pipált egész inasi gyakorlata alatt. - Ez a rabnő éjjel-nappal rendelkezésére áll... Ha kívánja, összeköti önt a férjével, és beszélhet vele...

- Igen?

Parker odavezette a telefonhoz, és aztán magyarázni kezdte:

- Először a rabnővel beszél. Amint füléhez veszi a kagylót, mindig ezt mondja: melyik számot? Néha nagyon ideges. De ha ön azt mondja: Eddystone 1292, akkor ő megismétli: Eddystone 1292, és aztán hozzáteszi: tessék! És akkor ön megmondja, hogy Mrs. Morgan, és szeretne beszélni Mr. Morgannel, mire egy kis várakozás után valószínűleg Mr. Morgan fog megszólalni a kagylóban.

- Sok-sok mérföldről ide?

- Igen, asszonyom, akár a szomszéd szobában volna. Mikor pedig végeztek, újra felakasztja a kagylót, mint látta.

És tényleg, mindaz, amit Parker elmondott, beteljesedett. A rabszolganők engedelmeskedtek, és ő beszélgethetett és nevetgélhetett férjével, aki bocsánatát kérte, hogy nem jöhet korábban haza, mint délután ötre.

*

Francis egész napja ugyancsak elfoglalt és zaklatott volt.

- Micsoda titkos ellensége van önnek? - kérdezte ismételten Bascom, mialatt Francis kicsinylőleg rázta a fejét. - Mert lássa, az ön kötésein kívül, egészen rendesek az üzletek, csak az ön papírjai esnek folyvást. A Frisco Consolidated éppúgy a Montana Lode, Death Valley Cooper, North Western Electric stb. Vegyük az Alaske Trodwellt, amely olyan szolid volt, mint a szikla, csak tegnap kezdődött ellene a hajsza, ma már nyolc pontot esett. És mindenik, amelyekben ön érdekelve van. Más érdekeltségek nincsenek belekeverve. Az egész piac szilárd.

- Így tehát Tampico Petroleum is szilárd. Pedig abban vagyok a legjobban érdekelve mind közt.

Bascom csüggedten vont vállat.

- Azt mondja meg, nem gondol-e valakire, aki ilyen ellensége lehet!

- Nem, Bascom, az életemre mondom. Egy lélekről sem tudok. Én nem szereztem magamnak ellenségeket, hiszen mióta atyám meghalt, nem vettem részt üzletekben. Tampico Petroleum az egyetlen, amellyel foglalkoztam, és az rendben is van. Tessék - ment a távíróhoz. - Fél pontot emelkedett, ötszáz osztalék.

Bascom a fejét rázta:

- Itt van a mexikói forradalom és a mi gyatra adminisztráciánk. Ha Tampico Petroleum megrázkódtatást szenved, akkor önnek vége van, tönkrement. Egyetlen mentséget látok, ha valami fedezetem volna, amivel kibírjam.

- Mennyi kellene? - kérdezte Francis.

- Egymillió, a mai zárlat előtt. Aztán legkevesebb húszmillió a következő három hétre, ha a világbéke így marad és ha a nagyobb piacok csak a legutóbbi hat hónap változásait szenvedik.

Francis a kalapjáért nyúlt.

- Megyek, a milliót megszerzem a mai zárlat előtt. És reményem van, hogy a többit is, Colintól.

- Gondolja meg - jegyezte meg Bascom, miközben kezét rázták -, hogy éppen ennek a rabló-támadásnak a következetessége a fenyegető. És ez nem afféle lidércnyomásos veszedelem. Akárki csinálja, nagyszabású dolog.

*

Aznap délután és este még többször felhívta a Királynő a rabnőt, hogy beszélhessen a férjével. Nagy öröme az ágya mellett, hálószobájában is talált telefont, s mikor innen felhívta Colin irodáját, jó éjt kívánhatott Francisnek. Csókot is váltottak, úgyhogy a levegőbe csattantották el egymás számára.

Nem tudta, mennyit aludt, mikor felrezzent. Nem mozdult meg, csak úgy félig nyitott pillái alól látta, hogy Francis kandikál az ajtón. Mikor csöndben visszahúzódott, a Királynő kiugrott az ágyból és az ajtóba szaladva látta, amint férje lefelé tart a lépcsőn.

Nagy baj lehet az Üzletistennel, gondolta a Királynő. Aztán megfigyelte, hogy férje a csodás könyvtárterembe tartott, bizonyára, hogy felolvassa a rettenetes Üzletisten üzeneteit, furán kattogó varázsszerszámán. Erre gyorsan rendbe szedte szétborzolt haját a tükör előtt, és ajkán szerelmes mosollyal felöltötte egyik pongyoláját a sok közül, amelyek Francis figyelméből mind készen vártak.

A könyvtár küszöbén tétovázni kezdett, mert valami más hangot is hallott, nemcsak Francisét. Először azt gondolta, a telefonból jön, de aztán belátta, hogy ehhez túl hangos. Bekandikált, és akkor egymással szemben, két karosszékben, Francist és egy másik férfit látott. Francis arca petyhüdt volt az egész napi fáradozástól, s még mindig utcai ruhájában volt, míg társa már estélyi öltözetben. Hallotta, hogy egyszerűen Francisnek szólítja a férjét, aki őt viszont Johnynek. Ez a bizalmas érintkezés arra vallott, hogy benső barátok.

- Azt már ne mondd nekem, Francis, hogy anélkül kódorogtál keresztül-kasul Panamán, hogy ott ne hagyd néhány señoritánál a szívedet.

- Csak egynél - felelte Francis, majd egy kis szünet után hozzátette. - Annál valóban ottmaradt a szívem, de az eszemet nem vesztettem el vele együtt. Johnny, Johnny, te nagy nőcsábász vagy, de mondhatom, leckét vehetnél ez esetben tőlem. Mondhatom, hogy Panamában a világ legcsodálatosabb nőjére találtam. Olyan nőre, akiért, tudom, érdemes élni, de meg tudnék halni is éppúgy, érte. Édes, tüzes, nemes teremtés, aki valóságos eszménye a nemének.

A Királynő, férje elragadtatott arcát látva és áradozó szavait hallva, mélységes boldogsággal és önbizalommal töltötte el. Hiszen nagyobb szerelmet el sem képzelhetett.

- No és a hölgy... hát... izé... viszonzta? - kockáztatta meg Johnny Pathmore.

A Királynő látta, hogy Francis ünnepélyesen bólint, mikor így felelt:

- Úgy szeret ő is, mint én őt... Föltétlen biztos vagyok erről. Várj! - állt fel hirtelen. - Megmutatom őt neked.

Miközben az ajtónak tartott, a Királynő a hallottakon dévaj örömmel tele, hirtelen elrejtőzött egy nagy ajtó mélyedésében, mely azé a szobáé volt, amit a szobalány társalgónak nevezett. Huncutul elképzelve Francis ámulatát, aki nem találja őt a hálószobában, utána lesett, amint felszaladt a lépcsőn. Majd nyomába sietett. Egy kis megrezzenéssel állapította meg aztán, hogy Francis nem is látszott olyan megdöbbennek, hogy nem találta meg őt. Kezében valami összegöngyölt, fehér kartonlapot hoz. Nem néz se jobbra, se balra, hanem egyenest a könyvtárszobába tart.

Mikor bekukkantott utána, látta, hogy kigöngyölíti a lapot Johnny Pathmore szeme elé tartja, és így szól:

- Ítéld meg magad. Ez ő!

- De minek beszélsz oly gyászosan felőle, öregem? - kérdezte Johnny, miután alaposan megszemlélte a fotográfiát.

- Mert már későn találkoztunk. Én kénytelen voltam más nőt elvenni. És őt elhagytam örökre, hogy néhány óra múlva hozzámenjen valakihez, akivel való házassága el volt végezve, mielőtt találkoztunk volna. Az a nő pedig, akit elvettem, tudd meg, kérlek, hogy jószágos, szépséges, nagyszerű nő. Örökké bírni fogja minden hódolatomat. Sajnos, szívemet soha.

Ez a kendőzetlen igazság szörnyű hatással volt a Királynőre. Szívéhez kapott görcsösen, és közel volt az ájuláshoz. Bár a könyvtárban tovább beszéltek, egy szót sem értett többé belőle, míg azon küszködött, hogy megőrizze erejét. Végül, mintha az imént boldogságtól ragyogó nőnek és asszonynak kísértetivé válna, megroskadva támolygott fel a lépcsőn. A hálószobában vége volt önuralmának. Lehúzta Francis jegygyűrűjét, és rátaposott. Önkívületben reszketve vetette magát az ágyra, és hogy Francis, miközben szobájába menet benézett hozzá, teljesen mozdulatlanak látta őt, az tette, hogy talán nem is volt eszméleténél.

Egy óra múlva azonban, melyből minden perc egy századdal ért föl, azt gondolta, már elaludhatott a férje. Ekkor felkelt, vette azt a nyers drágakövekkel kirakott nyelű tört, amelyet még az Elveszett Lelkek Völgyéből mondhatott magáénak, és lábujjhegyen férje szobájába ment. Ott állt az öltözőasztalán Leoncia nagy fényképe. Egy ideig tétovázott férje és Leoncia között, úgyhogy tusakodásában megvérezte tenyerét a tör érdes markolatján. Végre az ágy mellett szúrásra emelte a tört. De szemén könnyzuhatag tolt ki, s nem látott többé, a tör kiesett a kezéből, és hangosan felzokogott.

Aztán újra erőt merített, és az öltözőasztalhoz ment. Ceruzát és egy noteszt lelt rajta. Két szót írt egy lapra, s kitépve a noteszből, Leoncia arcképeire illesztette.

A fénykép kartonja fényezett fakeretbe illeszkedett bele. A Királynő felkapta a tört, és azzal döfte oda a noteszlapot a képre, úgy hogy a tör hegye éppen Leoncia szemöldei közé fúródott, és a tör nyele még rezgett egy darabig a fában.

XXV. FEJEZET

Időközben odalenn, Panamában, a kis öreg bíró, aki egészen a kormánybiztos eszköze volt, ott szunyókált a San Antoni6-beli törvényszéken. Szinte álomban motyogott és bólogatott csak időnként az ügyre, amely pedig elég fontos volt, lévén az húszévi kényszermunkára szóló ítélet San Oranba, ahol tíz évnél többet a legerősebb s kénye-kedve szerint élő gyarmatos sem bír ki. De a bírónak nem volt szüksége latolgatni az ügyet és előadni érveit az ítélethez, mert az ítéletet már készen kapta érvestül, mindenestül a kormánybiztostól. A vádlott védője befejezte a beszédét, a porkoláb tüsszentett és a bíró felébredt. Bambán nézett maga körül és így szólt:

- Bűnösnek találtatik.

Senki sem lepődött meg, maga a fogoly sem.

- Holnap reggel az ítélet kihirdettetik... Következő per!

Így rendelkezett a bíró, és már elhelyezkedett, hogy a következő szundítását megkezdje, mikor Torrest és a kormánybiztost látta a terembe lépni. A kormánybiztos kacsintására rögtön feloszlatta aznapra az ítélszéket.

- Voltam Rodriguez Fernandeznél - magyarázta aztán a kormánybiztos, mikor kiüresedett a terem. - Azt mondta, nyers ékkő volt, amely sokat veszene súlyából a csiszolással, mindazonáltal adna érte ötszáz dollárt. Mutassa meg csak senor Torres a bíró úrnak a többit is, a nagyobbakat, egész marokkal.

Erre Torres hazudni kezdett. Hazudnia kellett, hiszen nem vallhatta be, hogy a drágaköveket hogyan vették el tőle a Solanók és Morganek, mielőtt kidobták a haciendából. Oly meggyőzőleg hazudott, hogy maga a kormánybiztos is hitt neki, míg a bíró, kivéve a brandy- és likőrügyet, nem érdeklődött más iránt, mert mindent elhitt, amit a kormánybiztos elrendelt számára hinnivalóul. Elég az hozzá, hogy Torres előadta, hogy az ékszerész értékükön alul becsülte a drágaköveket és elküldte azokat Colónba ügynökével, hogy onnan majd New Yorkba Tipperyhez irányítsák, akivel már érdemes lesz üzletet kötni.

Amint kijöttek a törvényteremből és lehaladtak a lépcsőn, melynek oszlopai szeplősek voltak a sok golyónyomtól, amiket a különböző forradalmak hagytak bennük, a kormánybiztos így szólt:

- A drágakövek után való vállalkozásunknak a törvény égisze alatt kell végbemennie. Mindketten szeretjük kitűnő barátunkat, a bíró urat, tehát bizonyos szerény osztalékot is kilátásba helyezünk a számára, bárhogy sikerüljön a kalandunk. Ő helyettesít addig minket San Antoni6ban, míg odaleszünk, s ha kell, támogat majd a törvény hatalmával.

Egyik oszlop mögöl történetesen Yi Poon hallgatta őket. Nem pusztá véletlenből volt itt. Rég tudta, hogy különösen a törvényszékek körül burjánzanak azok az ügyek, melyeknek titkait hasznosítani lehet alkalomadtán. Sohasem tudni.

Ezen a reggelen csak egyetlen biztató személyiséget csípett fel, és ez egy rongyos, vén munkás volt, aki részegnek látszott, mégis meg akart halni, ha gyorsan nem jut egy korty italhoz. Csipás volt és kétségbeesett elhatározás tükrözött kiaszott vonásaiból. Mikor a törvénykezésnek vége szakadt, Yi Poon akkor állott fel leshelyén az oszlop mögött.

- Mi lehet ez? - kérdezte Yi Poon magától. Benn San Antoni6nak három korifeusa. Vajon mi összeköttetésük lehet ezzel a részeg munkással, aki úgy reszketett azért a korty pálinkáért? Yi Poon nem tudta, miért, de érdemesnek találta a várakozást a rettenetesen izzó napsugarak

ellenére, melyek elől az oszlop mögé menekült. Az öreg munkás feltámolygott a lépcsőn, és sikerült neki Torrest elválasztani társaitól. Nem kerülte el Yi Poon figyelmét egy szemvillanás vagy egy fintor sem a kettőjük beszélgetéséből, nemhogy a szavaik.

- Mit akarsz? - kérdezte nyersen Torres.

- Pénzt, egy kis pénzt, az isten szerelmére señor, egy kis pénzt - nyöszörögte a vén munkás.

- Megkaptad a pénzed - förmedt rá Torres. - Mikor elutaztam, kétszer annyit kaptál, mint amennyiben megegyeztünk. Két hétig egy centavóhoz sincs jogod.

- Adós vagyok - siránkozott a vénember, miközben úgy reszketett a delíriumtól, mintha a hideg lelné. - Nem kapok egypohárnyi hitelt sem többet, és ezer kínt szenvedek a kis pálinkám nélkül.

- Undok disznó vagy.

Az öreget erre, úgy tetszett, különös méltóságérzés fogja el, amely kihúzatja vele megroggyant tagjait és remegését is megszünteti, miközben komolyan így szól:

- Öreg vagyok, nincsen már erő az inaimban, és elég vér a szívemben. Dolgozni sem bírok megrokkant tagjaimmal, pedig tudom, hogy a munka megkönnyebbülés és feledés. A táplálék utálat a számnak, és gyötri a gyomromat. A nők? Akár a pestist, annyira kívánom őket. A gyermekeimet eltemettem. Az isten se néz rám. A halál rémülettel tölt el, ahányszor lepihenek. Jóistenem! Csak a pulque az egyetlen, ami egy kis életet olt belém. Csak a pálinka. Hogy miért iszom sokat? Mert sok felejtenivalóm van és kevés időm, amíg itt lézengek a nap alatt, aztán a sötétség ráborul szemeimre örökre.

Torrest nem indította meg az öregember siránkozása. Türelmetlenül megfenyegette, és menni akart.

- Néhány pezót, csak egy marok pezót - könyörgött a vén munkás.

- Egy centavót sem - végzett vele Torres.

- Jól van - mondta az öreg épp ilyen hangon.

- Mit értsek ebből? - rivallt rá Torres, gyanút fogva.

- Elfeledted? - hangzott a válasz olyan jelentősen, hogy Yi Poon tudta, hogy ez az, amiért a munkás pénzt kap Torrestől.

- Megfizetlek, hogy felejsél, ahogy megegyeztünk - mondta Torres.

- Sosem fogom elfeledni, amit öreg szemem látott, hogyan szúrtad le hátulról señor Alfaro Solanót - felelte a munkás.

Yi Poon kis híján elárulta jelenlétét az oszlop mögött. Hisz a Solanók neves és gazdag emberek. Hogy Torres meggyilkolta valamelyiküket, ez valóban pénzt érő titok volt.

- Te barom, te undok disznó - szorította dühösen ökölbe a kezét Torres. - A nagylelkűségemért fenyegetsz így? Egy mukkot szólsz, és már mégy San Juanba. Tudod, mit jelent az? Hogy se éjjel, se nappal nem hagy pihenni a rettegés a keselyűktől, akik végre is lakomát csapnak ronda tetemedén. San Juanban majd nem lesz pulque. Nos, hát ezt akarod, mi?... Ha meg nem várod a két hetet, sosem iszol több pálinkát, és keselyűk fognak lakmározni belőled.

Torres sarkon fordult, és elment. Yi Poon megvárta, amíg Torres távozik társaival együtt, akkor odament a pálinkáért nyögő és nyöszörgő munkáshoz, aki úgy vonaglott a földön, mintha máris keselyűk szagatnák a húsát. Yi Poon szó nélkül mellé ült. Arany- és ezüstpénzt húzott elő a zsebéből, és elkezdte számlálni, csengetve-pengetve tenyerén, ami úgy hangzott az elgyötört munkás fülének, akár valami bűvös pálinkaforrás csobogása.

- Mi okos emberek vagyunk - szólalt meg végre a kínai, kenetes spanyolsággal tovább csörgetve a pénzt, miközben a munkás is tovább vinnyogott néhány pálinkára való centavóért.
- Mi bölcs emberek vagyunk, és itt üldögélve elmeséljük egymásnak, amit asszonyokról, emberekről, szerelemről, bosszúról, hirtelen halálról, vöröslő dühről, hátulról öló gyilokról tudunk. Hát, ha te elmondasz nekem valamit, ami kedvemre való, akkor annyi pulquéet ihatsz, hogy a füled se látszik ki belőle, és akár bele is fülhatsz. Szereted-e a pálinkát? Szeretnél-e most mindjárt egy kis pálinkát?

Aznap éjszaka a kormánybiztos és Torres felszerelték expedíciójukat a sötétség leple alatt, s ugyanakkor a Solano-hacienda nagy mozgalomnak volt tanúja.

Vacsora után kávénál ült a család, cigarettaszó mellett, és Henry már mint családtag szerepelt a széles verandán. A holdvilágnál különös alakot vettek észre, felbaktatóban a lépcsőn.

- Mint egy kísértet - mondta Alvarado Solano.
- Kövér kísértet - jegyezte meg karcsú testvére, Martinez.
- Az a kínai, aki megmentett attól, hogy elvegyem Leonciát - mondta Henry Morgan.
- Mit kívánsz, kedves kínaim? - szól Alessandro ridegen, mint legidősebb testvér.
- Csinos kis új titok. Nagyon csinos, ha megadják az árát - motyogta Yi Poon büszkén.
- Nagyon költségesek a titkai - mondta kedvetlenül Enrico.
- Ez bizony nagyon költséges lesz - hagyta rá a kínai.
- Menjen a dolgára! - felelte Enrico. - Soká élhetek még, de már nem vagyok kíváncsi több titokra, halálom órájáig.

De Yi Poon biztos volt a dolga felől.

- Valamikor egy kedves fivére volt - kezdte. - De meghalt, gyilokkal a hátában. Nos, nem érdekes titok?

Enrico hirtelen felugrott.

- Tudja? - faggatta mohón.
- Mennyit fizet? - érdeklődött Yi Poon.
- Mindent, amim van - kiáltotta Enrico, és Alessandróhoz fordulva hozzátette:
- Alkudj meg velem, fiam. Fizesd meg becsületesen, ha szemtanút tud állítani.
- Tudok tanút - mondta Yi Poon. - Szemével látta, amit señor Alfaróba hátulról kést döfött. A neve...
- Nos, nos? - lihegett Enrico.
- A neve: ezer dollár.

Enrico elfeledte, hogy fiának engedte át az alkut.

- Ide a tanújával! - mondta.

Mire Yi Poon csöndesen leszólt a lépcsőn, és felébresztve a bokor alatt kapatosan szundikáló munkást, az valóban úgy támolgott fel a lépcsőn, mint egy kísértet.

*

Ugyanebben az időben a város végén húsz ember, köztük Rafael, Ignatio, Augustino és Vicente, a csendőrök, több, mint húsz felpakolt öszvért tereltek össze, és a kormánybiztos parancsát várták, hogy valami rejtélyes kalandra induljanak a Kordillerákba. Csak azt tudták, hogy a többi öszvér közt van egy hatalmas állat, amely kétszázötven font dinamitot visz. Azt is tudták, hogy Torres miatt késlekednek, aki a rettenetes caroo orgyilkossal José Manchénóval lovagolt el, akit csak a kormánybiztos kegye mentett meg a kötélről. Torres ott várt a parton, és az orgyilkos lovát tartotta, meg egy vezeték lovat. A caroo a Solanók haciendája felé lopózott a kanyargó ösvényen. Nemigen tudta Torres, hogy alig húsz lépésre tőle, a parti bokrok közt ott alszik a részeg munkás, és mellette a józan és éber kínai kucorog, aki éppen most tömött ezer dollárt a zsebébe. Yi Poonnak alig volt ideje ebbe a rejtekbe rántani be a munkást, míg Torres ellovagol, aki aztán majdnem mellettük állt meg.

A haciendában az egész család aludni tért. Leoncia éppen a haját bontotta le, mikor kavics koccant az ablakán. José Mancheno állt az ablak alatt, s hallgatást intve neki, egy kis cédulát adott át, és rejtelmesen így szólt:

- Ez az írás egy idegen kínaitól való, aki itt áll száz lépésre a bokrok közt.

A cédulán Torres elferdített kézírásával ez állt:

„Előbb Henry Morganról közöltem egy titkot, most Francis Morganról tudok egyet. Jöjjön, hadd mondjam el!”

Leoncia szíve nagyot dobbant Francis nevének hallatára, és miközben köpenyt vett és követte a caroót, esze ágában sem volt, hogy nem a kínai várakozik rá.

Yi Poon a parton Torresre leskelődve meglátta az orgyilkost a Solano senioritával, akit úgy hozott a vállán összekötözve, mint egy zsákot. Nem tanakodott rajta, mit kell tennie. Csak még azt nézte végig, amint Leonciát a vezeték ló nyergébe kötik, és elvágatnak vele a parton, egyik oldalon Torres, a másikon a caroo. A kínai otthagya a részeg munkást, hadd aludjék, és nagy potrohával elfulladva loholt fel a haciendához. Nem kopogott, hanem dörömbözött és rugdosta az ajtót, legföljebb különböző kínai istenségekhez folyamodott közben, hogy mielőtt meghallgatnák, bele ne lőjön bentről a hasába valamelyik pulykamérgű Solano.

- Menjen a pokolba - förmedt rá Alessandro, amint ajtót nyitva felismerte a sűrű látogatót.

- Nagy, nagy, nagy titok - lihegte Yi Poon. - Nagyon nagy titok.

- Holnap jöjjön a titkával, akkor megalkuszunk.

- Nem eladó titok - kapkodott lélegzetért Yi Poon. - Ajándékba hozom. A señořitát, a nővérét ellopták. Lóra kötötték, úgy nyargaltak el vele a parton.

Persze Alessandro, aki fél órája se volt, hogy jó éjszakát kívánt Leonciának, erre csak hangosan hahotázott. Ki akarta rúgni a vén, kövér titokbábát. Yi Poont ez kétségbe ejtette. Elővette az ezer dollárt és Alessandro kezébe tette.

- Nézze meg! Ha a señořita a házban van, megtarthatja ezt a pénzt. Ha nem leli, csak akkor adja vissza.

Így Alessandro meggyőződött a dologról. Fél perc múlva fel volt lármázva a ház. Kisvártatva a lovas szolgák, akiknek a szeme csaknem leragadt az álomtól, egyre-másra nyergelték a lovakat, öszvéreket, és hordták ki maguknak és a Solanóknak a fegyvereket.

*

A Solanók fel-alá nyargaltak a parttól a Kordillerákba vezető ösvényen vaktában, vaksötétben a nőrablók nyomában. Véletlenül harmadnap hajnalban Henry egyedül akadt rá a nyomra, úgyhogy ott érte a húsz emberből álló csapatot reggelizés közben Leonciával, ahol az öreg maja pap először pillantotta meg Chia szemét, vagyis az Isten Lába nyomában. Egynek húsz ellen nem lehet felvenni a harcot. Henry Morgan angolszász esze azonban kitalálta, hogy el lehet kötni a dinamittal terhelt öszvért. El is lopta.

Nem vitte messze. A bokrok oltalmában kibontotta az öszvér csomagját, és teletömte a zsebét dinamitgaluskákkal, gyutacsokkal és gyújtózsínórral. Fájdalmas pillantást vetett az ottmaradó dinamitsomagra, hogy nem robbanthatja fel, mert akkor Leonciát nem szöktethetné el.

Amint Francis csinálta az ezüstdollárokkal Juchitannál, éppúgy akarta most Henry fedezni a visszavonulásukat dinamitsomagokkal... és bizonyos távolságra elhelyezett egy-egy kupac dinamitot, amerre majd Leonciával szöknek.

*

Három órába került, míg az Isten Lába nyoma körül ólálkodva, Henry észre bírta vétetni magát Leonciával. Aztán újabb két drága órát vett igénybe, míg a lány alkalomra lelt, hogy megszökjék elrablójától Henryhez. Csakhogy szökését mindjárt fölfedezték, és a csendőrök Torreszel együtt gyorsan a nyomukba értek.

Mikor Henry egy szikla mögé toltá Leonciát, és maga harcra készült fegyverével, a lány tiltakozni kezdett.

- Nincs mentségünk, Henry! Nagyon sokan vannak. Ha harcolni kezdesz, megölnek. És akkor csakugyan mi lesz velem? Jobb, ha egyedül elmenekülsz és segítséget hozol, és engem visszaadsz nekik, mintha megölnek téged, és engem úgyis visszavisznek.

De Henry a fejét rázta:

- Dehogy fognak el, drága kis nővérem! Bizzál bennem, és figyelj ide! No már jönnek is. Ide figyelj!

Torres, a kormánybiztos és társaságuk láthatóvá vált, s ugyancsak siettek előre. Henry azonban nem őket vette célba, hanem előttük az első dinamitkupacot. Mikor meghúzta a ravaszt, egyszerre füstfelhő burkolta be az egész csapatot. Mikor ez lassan eloszlott, szerte-szét szaladt ember, állat, úgy megijedt a robbanástól.

Henry kézenfogta Leonciát, és tovamenekültek. Csak a második dinamitkupacon túl álltak meg, hogy kissé kifűjják magukat.

- Nem jönnek majd olyan gyorsan ezentúl - mondta diadalmasan. - És minél tovább követnek, annál lassabban jönnek majd.

Valóban a társaság nagyon óvatosan és lassan nyomult előre, mikor másodszor is felbukkant.

- El kellene pusztítanom őket - mormogta Henry. - De nincs szívem hozzá. Egy kissé azonban rájuk riasztok.

Megint belelőtt a felhalmozott dinamitba, és megint tovamenekültek. De ezúttal hozzájuk közelebb robbantotta fel.

Mikor a harmadik kupacot is felrobbantotta, felsegítette Leonciát ott várakozó lovára, maga pedig a kengyelébe kapaszkodott, hogy így nyargalva indulhassanak el.

XXVI. FEJEZET

Francis azt parancsolta Parkernek, hogy nyolc órakor költse fel, és Parker, mikor csöndesen belépett a hálószobájába, gazdája még aludt. Amint lábujjhegyen járva előkészített mindent számára, egyszerre csak észrevette a törrel átfúrt papírszeletet a fényképen. Egy darabig bámulta a különös jelenséget, aztán óvatosan kinyitotta Mrs. Morgan hálószobáját, és be-kandikált. Rá rögtön odalépett Francishez, és megrázta a vállát.

Francis álmóttasan nyitotta ki a szemét, de újra becsukta.

- Itt az ideje felkelni, uram - mondta a komornyik.

- Hagyjon még egy percet pihenni, Parker - ásított Francis.

De Parker újra megrázta.

- Fel kell kelnie azonnal, uram. Azt hiszem, valami történt Mrs. Morgannel. Nincs a szobájában, és egy furcsa üzenet van tőle, késsel odaszegezve egy fotográfiához. Nem tudom, uram...

Francis menten kiugrott az ágyból. Egy percig ő is nagyot bámult a fénykép előtt, aztán kihúzta a tört belőle, és elolvasta a papírlapot. Majd újra elolvasta, mintha nem bírná megérteni. Pedig igen egyszerű kis mondat volt:

- Adiós, örökre!

Különösen azért rázta meg a tör látványa Leoncia szemöltei közt, mert úgy emlékezett, már látta ezt éppen így a Királynő fölötti rezidenciájában abban a különös, olvadt fémtükörben.

- Igen!... - Fogta a tört és visszászúrta a fényképbe Leoncia homlokába, hogy így nézze el újra sokáig.

A dolog magyarázata egyszerű volt. A Királynő elejétől fogva kimutatta Leoncia iránti féltékenységét és itt, New Yorkban ott lelve vetélytársa képét férje hálószobájában, nem kellett találgatni, mit jelent ez. Erre következett a tördöfés... De hol van ő? Hova mehetett?... Hiszen olyan idegen volt ebben a nagyvárosban, aki varázseszköznek nevezte a telefont és templomnak a Wall Streetet és az üzletet istenségnek. Úgy élt itt, akár a Marsból csöppent volna le. Hova tűnhetett el? Egyáltalán életben van-e még?

A Morgue-ra gondolt, ismeretlen hullára, tengerből kivetett tetemre s efféle. Parker rezzentette fel.

- Miben lehetek szolgálatára, uram? Hívjuk fel a rendőrséget? Édesapja mindig...

- Igen, igen - szakította félbe hirtelen Francis. - De egy magándetektívet hívjon fel. Azt a fiatalembert... ha emlékszik a nevére?

- Birchman, uram - felelt azonnal Parker. - Ideküldetem őt nyomban.

Erre aztán Francis valóságos hajszát indított felesége után, melyben maga is részt vett. Nemcsak Birchmant, hanem egy csomó más detektívet is mozgósított, akik úgy átkutatták New Yorkot, akár valami sűrű fésű fogai a haját. Chicagót és Bostont is átkutatták hasonló módon.

Miközben egyfelől ismeretlen Wall Street-beli ellenfele támadásait kellett kivédenie, másfelől felesége nyomát kergetnie, Francis valósággal nomád életet élt. Elfeledte a rendes kelést, fekvést, hozzászokott, hogy felugrasszák asztala mellől, kirángassák ágyából különböző üzenetekkel, hol az üzlet érdekében, hol eltűnt felesége miatt. De ennek semmi nyomára nem leltek, sem vasúton, sem hajón, úgyhogy Birchman szerint a városban kellett lennie.

Francis erre az összes külvárost, összes szállót, összes kórházat és mentőállomást megfigyelte, és sikerült elfognia egy csomó öngyilkosjelöltet ez utóbbi helyeken, és másik csomó szerelmespárt a kisebb zugszállókban; de az elfogottakról végül kisült, hogy csak hasonlítanak eltűnt feleségére.

Éppígy folyt tovább az elkeseredett csata a tőzsdén, úgyhogy Francis és Bascom megállapította, hogy már-már válságossá válik a helyzetük.

- Hacsak elkerülhetnénk azt, hogy a Tampico Petroleumot is bele vessük ebbe az örvénybe - fohászzkodott Bascom.

- A Tampico Petroleum lesz a megmentőm - mondta Francis. - Olyan lesz, mint egy új hadsereg felvonulása a kifáradt hadakozók közé.

- De ha felteszem, hogy ellenfelünk elég hatalmas arra, hogy ezt az utolsó mentségünket is feleméssze, mi lesz akkor? - kérdezte Bascom.

Francis vállat vont.

- Akkor tönkrejütsz. Atyám is ment már tönkre vagy tízszer, mielőtt meggazdagodott. Mit törődöm ilyen semmiséggel?

*

Ezen idő alatt a Solano-haciendán lassan folytak az ügyek. Mi sem történt azóta, hogy Henry dinamittal megszabadította Leonciát elrablójától. Még Yi Poon sem jelentkezett többé új titokkal. Mindössze Leoncia változott közönyössé minden iránt, úgyhogy ebből az állapotból nem tudta senki felrázni az egész családban.

De Leoncia érzéketlensége nem gátolta meg a Solano fivéreket, apjukkal együtt, hogy folyvást ne ógjanak-mógjanak, vitázzanak egymás közt az Elveszett Lelkek Völgyének kincseiről. Csak egyről értesültek azóta. Ez az volt, hogy Torres expedíciója visszaküldte Vicentét és még egy társát San Antoniába, hogy még két öszvérrakomány dinamitot hozzanak.

Henry volt az, aki végre is Enricóval tanácskozva, engedelmet kapott tőle, hogy Leonciával beszéljen.

- Kedves nővérem - mondta neki -, mi felkerekedünk, hogy megnézzük, mit csinál az a lóköető Torres és a csapata. Tudjuk, hogy a dinamittal fel akarják robbantani az Elveszett Lelkek Völgyébe vezető út száját. De azt, hogy hová süllyesztette az Álmodó Úrnő a kincset, csak mi tudjuk, Torresék nem. Azt gondoltuk, hogy így több lehetőség kínálkozik nekünk, hogy mi hozzuk el a kincset az orruk elől. A legfontosabb azonban mindebből az, hogy tégedet is magunkkal akarunk vinni.

De Leoncia búskomoran rázta erre a fejét.

- Nem, nem akarom többé látni az Elveszett Lelkek Völgyét, sem hallani nem kívánok róla többé. Ott vette el tőlem Francist az a nő.

Könnyek gyöngyöztek végig az arcán, miközben elfordult. Aztán lemenve a veranda lépcsőjén, céltalanul elbolyongott a domboldalon, és szomorúan, édes álmodozással visszaidézte a Francisszal töltött órák emlékeit. Annyira el volt ebben merülve, hogy meg sem hallotta annak a bérkocsinak a zörgését, mely San Antoniából közeledett a part melletti országúton. Azt a hölgyet sem látta meg, akinek divatos öltözete New York valamelyik női szabójára vallott, és aki most a kocsiból kiszállva gyalog jött egyenest feléje. Ez a hölgy pedig nem volt más, mint a Királynő, Francis felesége.

Leoncia éppen egy kis fényképet húzott elő kebléből, és mindenről megfeledkezve mélézott el rajta. Akkor nézett csak fel, mikor már a Királynő mögéje érkezett és már rápillantott a Leoncia kezében tartott kis fényképre is. A Királynő kis tört szorongatott a kezében, és talán féltése dühében Leoncia szívébe dőfi, ha az csak egy csöppet megrezzen láttán és félelmet árul el. De Leoncia közönyösen fordult feléje, és hűvös udvariassággal üdvözölte Francis Morgan nejét. Ez lefegyverezte a Királynőt, úgyhogy csupán rárivallt Leonciára:

- Ön romlott teremtés! Romlott teremtés!

- Miért? - kérdezte tőle csodálkozva Leoncia. - Miért vagyok romlott teremtés?

- Mert tolvaj! - tüzelt a Királynő. - Mert férjes nő létére elveszi más férjét. Mert hűtlen férjéhez, ha mindjárt képzeletben is, mert nincs alkalma hozzá a valóságban.

- Nekem nincs férjem - felelte nyugodtan Leoncia.

- Henry Morgan! - kiáltott rá a Királynő. - Megesküdtek elutazásunk után.

- Nem - válaszolta Leoncia -, nem. Henry Morgan a fivérem. Apja apám, anyja anyám volt. Édestestvérek vagyunk.

- És Francis? Neki is nővére ön?

Leoncia a fejét rázta.

- És ön szereti őt! - kiáltotta a csalódás gyötrelmétől remegve a Királynő.

- Ő az öné - válaszolta Leoncia.

- Nem! Mert ön elvette őt tőlem!

Leoncia csöndesen és szomorúan ingatta a fejét, és eltűnődött a Chiriqui-lagúnák tündöklő tükre felett. Majd hosszú, mindkettőjüket elernyesztő hallgatás után lassan így szólt:

- Higgyen, amit akar!

- Én sejtettem mindent elejétől fogva! - kiáltott fel a Királynő. - Önnek különös hatalma van a férfiak fölött. Én sem vagyok csúnya nő. Én is sok férfiszemet figyeltem már meg, amely vágyóan tapadt rám. Még az Elveszett Lelkek korcs férfinépe is mind szerelmes volt belém. De ön különös hatalmával mégis megbabonázta Francist, úgyhogy még a karjaim közt is önre gondoljon. Én tudom! Tudom, hogy ott is önre gondolt!

Ezt már a szenvedélytől elkínzottan, megtörten sikoltotta. És a következő pillanatban megtámolyodott, a tör kiesett a kezéből, és a tör mellé, a földre roskadt. Kezét arcába temetve ott vonaglott a fájdalom görcseiben.

Leoncia érzéketlenségére azonban még ez is alig hatott. Csaknem szórakozottan és gépileg hajolt le hozzá, hogy gyöngéden feltámogassa. Sok időbe tellett, míg a Királynő megnyugodott, és aztán hirtelen elhatározással beszélni kezdett:

- Én abban a pillanatban otthagytam Francist, amelyben megtudtam, hogy önt szereti - mondta. - Beledőftem a törömet az ön fényképébe, melyet ő ott tartott hálósobájában, és azért jöttem ide, hogy ugyanazt tegyem a fénykép eredetijével. De hát nincs igazam! Ön nem tehet róla, sem Francis. Az én hibám, hogy nem nyertem meg a szívét. Nem önnek, nekem kell meghalnom. De előbb vissza kell térnem a völgybe, hogy elhozzam kincsemet. Abban a templomban, amit Wall Streetnek hívnak, nagy baj szakadt Francisre. Elveszik minden kincsét, ha nem jön segélyére más kincs. Nekem van kincsem, és nincs veszteni való idő. Akar támogatni ebben engem? Francisért történik.

XXVII. FEJEZET

Így történt, hogy az Elveszett Lelkek Völgyébe két kincskereső csoport hatolt be két oldalról. Egyik oldalon gyorsan haladtak a Solanók. Sokkal lassabban jutottak előre Torresék. Több dinamit kellett a barlang szájának kirobbantására, mint gondolták, aztán le kellett csapolniuk a vizet, úgyszintén eltakarítani a honfoglalók csonthalmazát. De Torres mindenesetre kiszedte közben Chia rubin- és Hzatzl smaragdszemét.

Időközben a másik csapat késlekedés nélkül odaérkezett, ahol a föld alatti folyó a Gualaca-folyóba ömlött. Itt nem lehetett csónakkal behatolni. De a Királynő annyit bámulta már a Világ Tükrében a völgybe vezető utat, hogy minden lépést ismert hozzá. Feljebb, a sziklák közt bokroktól eltakart kis barlang nyílt. Ide húztak fel néhány könnyű sajkát a magukkal hozott kötelekkel, és aztán vállukra vették őket. A barlang kanyargó útjai levezették a csapatot a föld alatti folyóhoz, ahol az kényelmesen hömpölygött széles medrében, és könnyen evezhettek felfelé rajta. Ahol forgókra, vízesésekre, szűkületekre akadtak a folyón, ott a Királynő mindig megmutatta nekik a leghelyesebb kiutat, amelyen tovavihették vagy tovahúzhatták a vízen csónakjukat.

- Itthagyjuk a csónakokat - mondta egy helyütt a Királynő, és erre fáklyafény mellett lehorgonyozták őket. - Nem messze van már a kijárat. Ez majd egy kis nyílás lesz egy magas sziklafalban, amely bokrokkal és burjánnal van beborítva, s ahonnan egyenesen a régi, tó fölötti házamra látni le. A kötelek szükségesek lesznek, de a meredély különben mindössze vagy ötvenlábnyi.

Henry zseblámpával a csapat élén haladt és a menetet Leoncia zárta be, ügyelve, nehogy valamelyik megrettent indián szolga visszafusson. Ám mikor a barlang szájához érkeztek, a barlangnak nem volt szája. Az utat szilárd, áthághatatlan sziklatörmelék zárta el.

- Ki tehette ezt? - kiáltotta haragosan a Királynő.

De Henry tüzetesebb vizsgálódás után felvilágosította:

- Hegycsuszamlás az egész - mondta. - Csak éppen a legfelsőbb réteg omlott le, úgyhogy nem lesz nehéz eltisztogatni utunkból. Szerencsére hoztunk magunkkal dinamitot, amivel robbantunk.

Egész délután és egész éjjel dolgoztak aztán. Túlságosan merészen nem lehetett robbantaniuk, mert Henry attól tartott, hogy újabb sziklaréteget indít meg kívül a hegyoldalon. Reggel nyolcra jutottak oda, hogy megpillanthatták egy kis résen át a napvilágot. Tíz óra felé felfedezték, hogy egy tíztonnás sziklatömb gördült a barlang szájába. A kezüket kidughatták mellette a forró napra, de a sziklát nem bírták tovahengeríteni, úgyhogy egy végső nagy robbantás mellett kellett döntenüik.

- Azt már úgyis tudják az eddigi dördülésekből, hogy látogatók érkeztek a nyakukra - nevetett Henry, miközben elkészítette a gyutacsot.

*

Tényleg, a völgy egész népessége figyelmes lett a dördülésekre, és most aggódóan gyülekezett össze a Nagy Házban a Napisten oltára előtt. Az előző látogatók oly sok zavart csináltak, még a Királynőjüket is megszóktették, úgyhogy most az Elveszett Lelkek arra kérték a Napistent, mentse meg őket minden látogatótól. A pap szenvedélyes beszédet tartott nekik, melynek

hatása alatt elhatározták, hogy minden tárgyalás nélkül, föltétlen lemészárolnak minden jövevényt, bárki legyen az.

- Magát Da Vascót is - kiáltotta a pap.

- Magát Da Vascót is - felelték az Elveszett Lelkek.

Kopját, buzogányt, íjat szorongattak valamennyien, és így könyörögtek az oltár előtt várakozva. Minden percben hírnökök érkeztek a tótól, és elmondták, hogy bár a hegy megmegrázkódik a dördülésektől, ember nem mutatkozik.

A kis tízéves lányka újságolt el legelőször különös dolgot. Ugyanis, míg minden szem a völgy tóparti meredélyére volt szögezve, senki sem várta, hogy a völgy ellenkező oldalán is megjelenhetnek vendégek. A kislány pedig innen szaladva kiáltotta:

- Da Vasco! Da Vasco!

Mindnyájan odanéztek, és ekkor alig száz lépésre Torrest és a kormánybiztost pillantották meg kíséretükkel, amint most bukkantak ki a nyílt terepre a fák közül. Torres most is az ősetől csent sisakot viselte.

A nép sietett üdvözölni őket. Márhogy kopja- és nyílzáporral, mely mindjárt leterítette Torres két emberét. Erre a csendőrök fegyverei sem vártak magukra az üdvözlés viszonzásával. A válasz oly váratlan volt és oly közeli, hogy nagyon sokan estek el a tömegeből. Viszont ilyen közélről már ez sem állította meg a tömeget. Elérték a jövevényeket, és elkeseredett kézitusa keletkezett. A puskáknak így nem sok előnye volt, és a csendőrök egyre-másra zuhantak le a dárdadőfésektől, buzogánycsapásoktól.

Szerencsére a revolvereket a közelharcban is használhatták, és végül is a Holt Lelkek maradtak veszteségben. Aki tudott, menekült közülük, ám a jövevényeknek is több mint fele a földön haldokolt. Az asszonyok a vadak harcmódozásként a sebesültekre is rávetették magukat, hogy megadják nekik a kegyelemdőfést. A kormánybiztos toporzékolt dühében és kínjában. Egy nyíl fúrta át a karját, amitől végül is Vicente szabadította meg, úgyhogy letörte a tollas felét, s visszafelé húzta ki a karjából.

Torres sértetlen volt, azonkívül hogy egy buzogánycsapástól sajgott egyik válla. Most ujjongott örömeiben, mert a vén papot ott látta halódni a földön a kislány térdén nyugtatott fejjel.

Miután nem voltak olyan súlyosak a sebesültek, hogy ideiglenesen be ne tudták volna kötözni magukat, Torres és társa a tó felé vették útjukat, megkerülték azt, és odaérkeztek a Királynő rezidenciájához. Csak a vízből kiálló, megszenesedett gerendacsonkok mutatták, hol állt valaha. Torres zavarba jött. A kormánybiztos dühbe gurult.

- Itt, ebben a házban volt az ékszeresláda - dadogta Torres.

- Kacsalábon forgó láda - sziszegte feléje a kormánybiztos. - Señor Torres, én mindig sejdítettem, hogy ön rettentő ostoba.

- Honnan tudtam volna, hogy a ház leégett?

- Kellett volna tudnia, miután mindenben okosabb másnál - vágta vissza a kormánybiztos. - De engem nem állít falhoz többé. Én szemmel tartottam önt. Láttam, amint elcsaklizta a maja istenségek szemét. Ezeket most azonnal megfelezi velem.

- Várjon, várjon egy kicsit, ne ágáljon - csillapította Torres. - Hadd nézzünk szét előbb! Természetesen megosztozunk a négy kövön, de mi ez a négy ahhoz, ami a ládában van! Itt egy keskeny ház állt. A láda a vízbe eshetett, mikor a tető beomlott. A vízben pedig nem olvad el a drágakő.

A kormánybiztos beküldte a tóba az embereit, hogy kutassák ki a fenekét a gerendacsonkok közt, és mindnyájan begázoltak vagy beúsztak a tóba, csak arra ügyelve, hogy az örvény el ne kapja őket.

Augustino, a hallgatag fedezett fel valamit egészen a part mellett:

- Valamin állok itt - mondta, ahol a víz alig ért a térdéig.

Torres odarohant, és lebújva a víz alá, megismerte a ládát:

- Ez az, biztos! - mondta. - Jöjjenek! Húzzuk ki a partra, ott aztán megvizsgáljuk.

De mikor ez megtörtént és már nyitották a fedelét, a kormánybiztos közbelépett:

- Menjenek vissza a vízbe! - parancsolt rá embereire. - Még egy csomó ilyen láda van ott és nem ért semmit az egész expedíciónk, hogyha nem leljük meg őket. Ez az egy láda a költségeinket sem téríti meg.

Míg minden ember vissza nem gázolt a vízbe, Torres nem nyitotta ki a ládát. Akkor aztán a kormánybiztosnak elmeredt a szeme. Csak értelmetlen motyogást hallatott.

- Nahát, hiszi-e már? - kérdezte Torres. - Ez megbecsülhetetlen! Mi vagyunk a leggazdagabb emberek Panamában, Dél-Amerikában, az egész világon. Ez a maják kincse. Hallottunk róla meséket gyermekkorunkban. Apánk, nagyapánk sokat ábrándozott erről. A honfoglalók nem bírták elharácsolni. És most a mienk... a mienk!

Mialatt ketten csaknem meggárgyulva álltak ott, nem vették észre, hogy embereik egymás után kimásznak a partra, és lassan félkörbe állnak mögöttük, hogy a láda tartalmára meredjenek. Éppúgy senki sem vette észre, hogy a bokrok közül közben az Elveszett Lelkek lopóznak a hátuk mögé és egy másik félkört alkotnak már köröttük.

Így érte őket a támadás. Dárda, nyíl halálos tíz lépésről, kivált, ha elég idő van jól célba venni az áldozatot. A csapat kétharmada már a földön hörgött utolsót. Vicentét, aki közvetlen Torres mögött állt, nem kevesebb, mint két dárda és öt nyíl fúrta keresztül. Akik még mozogtak a csapatból, nem értek rá fegyverükhöz kapni, mert már munkához láttak az Elveszett Lelkek buzogányai is. Rafaelnek és Ignatióknak csaknem egyszerre loccsant szét az agyvelejük. És mint szokták, az Elveszett Lelkek asszonyai nem soká hagyták sebesülteknek a sebesülteket.

Torres és a kormánybiztos élete már csak pillanatok hajszáján függött, mikor a hegy hatalmasat dördült, és rá nyomban sziklazápor zúdult alá. Ez változtatott a helyzeten. Az Elveszett Lelkek rémülten menekültek a bokrok védelmébe. Torres és a kormánybiztos pedig felnéztek a sziklafalra, - amelynek egyik pontján az eloszló füstből egyszerre Henry Morgan és a Királynő alakját látták a napfényre bukkanni.

- Vegye célba a nőt - horkant fel a kormánybiztos. - Én majd a gringónak teszek pontot az életére utolsó munkája után.

Mindkettő a vállához kapta a fegyverét, és elsütötték. Torres golyója menten átfúrta a Királynő mellét. De a kormánybiztos, a sokmedáliás céllövőbajnok, ezúttal elvétette lövését. A másik pillanatban Henry golyója érte a csuklóját, úgyhogy az vállához csapódott föl, ahonnan csempén esett vissza. Mikor a puskája mellé zuhant a földre, tudhatta, hogy soha életében fegyverrel célozni többé nem fog ezzel a szétroncsolt jobb csuklójával.

Pedig Henry sem célzott jól. Szeme még káprázott a napfényben a barlang sötétjéből jövet. De mire másodszor is elsütötte volna fegyverét a kormánybiztosra, az Torresszel együtt vad iramban a bokrok közé menekült.

*

Vagy tíz perc múlva, ahogyan a sebesült kormánybiztos előrement, Torres látta, hogy egy bennszülött asszony ugrott elő egy fa mögül, és egy óriási kődarabbal, amit két kézzel lendített neki, agyoncsapta a kormánybiztos. Torres előbb rálőtt az asszonyra, de aztán keresztet vetett a rettenettől, és továbbloholt. Mert mögötte már hangzott a Solanók és Henry csörtetése, és visszaemlékezett arra a képre, amelyet a Világ Tükrében pillantott meg és akkor nem akart végigszemlélni a saját haláláról. Megrebbent, vajon ilyen közel volna hozzá? De hát azon a képen nem voltak sem fák, sem bokrok, semmi növényzet, csak puszta szikla, égető napfény és állati csontthalmazok. Új erőt adott neki ez. Hátha nem mára szól ez a jóslat, sőt erre az évre sem! Ki tudja? Húsz év is beletelhetik, míg bekövetkezik!

A bozótból egy négyszög alakú puszta meredélyre érkezett, amelyet mintha régen szétmállott lávakő alkotott volna. Semmi út nem vezetett át rajta, s óvatosan indult el, hogy a meredélyen túl kezdődő bozótban elvesztik majd üldözői a nyomát. Megint hitt már jó csillagában, úgyhogy nyomban ki is alakult előtte megmenekülésének módja. A sötét beálltaig valami biztos rejtekhelyet keres. A sötétben aztán majd visszalopózik a tóhoz, az örvényhez. Ha ezt elérte, nem fél már senkitől. Beleveti magát. A föld alatti vízi utat már megtette egyszer. És képzeletében már megjelent a Gualaca-folyó, amint a szabad ég alatt a tenger felé hömpölyög a szépséges tájék keblén.

No és nem viszi-e magával a Chia és Hzatzl szemét, két gyönyörű rubint és smaragdot? Elég gazdag ezzel is. Sok ember beérné vele. Mi az, hogy nem sikerült megkaparintani a maják kincsét, hogy a világ leggazdagabb embere legyen? Elég ez is. Egyelőre nem kívánt egyebet, mint hogy mihamarabb sötét legyen, hogy megkezdhesse menekülését a Gualaca-folyó szépséges tájai felé.

Annyira el volt foglalva elméje a képzeletbeli tájak szemléletével, hogy nem vett rá időt a lába elé nézni. Egyszerre csak csúszni kezdett lefelé. De itt nem örvény sodorta alá. Hanem omló sziklatörmelék, amely úgy elindult a lába alatt, hogy hiába fordult hasra és kapaszkodott kézzel-lábbal, ez csak késleltette, de nem állította meg csúsztában.

Fulladozva, szédelegve pihent egy darabig a szakadék fenekén. Mikor kezdte visszanyerni teljes eszméletét, úgy tetszett neki, keze valami különös holmiba markol. Esküdni mert volna, mielőtt megnézte, hogy fogak. Borzadva nyitotta ki végül a szemét, hogy megvizsgálja. Valóban egy fogsor volt, egy idő fehéritette állati koponya fogsora. Egy disznó koponyája. Csupa csontokon hevert, disznó és egyéb apróbb állatok csontthalmazán.

Visszaemlékezett a Királynő nagy aranyömbjére. Ó, jóságos Szűzanya! Itt van, azon a helyen! Fel sem kellett pillantania. Tudta, hogy kráter fenekén van. Kétszáz láb magasan vonult tőle a kráter széle, körben. Mindenütt ilyen törmelék vagy sima sziklafal. Halandó ember nem mászhat ki innen a maga erejéből, erről már biztos lehetett.

A verem feneke kör alakú volt, lehetett vagy tíz láb átmérőjű, és egészen állati csonttörmelék alkotta, csak azt nem tudta, hogy ez milyen vastag. Vajon mivégre csinálták az ősi maják ezt a borzalmas vermet? - kérdezte magától, mert meg volt győződve, hogy ez nem a természet munkája.

Alkonyatig még megpróbálta jó néhányszor megmászni a verem falait, de sikertelen. Közben le-lekucorgott pihenni a hanyatló nap árnyékába, a forróságtól és szomjúságtól kicserepedett ajkkal. A verem valóságos olvasztókemence volt, úgyhogy a veríték csak úgy ömlött róla. Egész éjjel azon töprengett, hogyan menekülhetne meg. De ennek még csak reménye sem kínálkozott. Borzadállyal gondolt a holnapra, hisz tudhatta, hogy emberi szervezet nem bírhatja ki tíz teljes órahosszat a perzselő hőséget, amely ezt a vermet átfűti. Holnap estig minden csöpp nedvesség elpárolog a testéből, úgyhogy a naptól összeaszalt múmiává válik.

A virradat közelgetésével növekvő rémülete szárnyakat adott képzeletének, és egyszerre a menekülés új módja jelent meg előtte. Ha egyszer felfelé nem juthat ki, hátha lefelé nyílna út erre. Milyen ostoba volt! Az éjjeli hűvös órák alatt dolgozhatott volna, és most a növekvő forróságban kell tennie. Persze hogy kell lennie alul egérútnak. Másként hogyan lenne ilyen száraz a verem? Másként tele lenne esővízzel vagy legalábbis iszapjával. Ó, milyen ostoba volt!

Elkezdett ásni lefelé a verem egyik oldalán, a másikhoz hányva halomra a törmeléket. Olyan kétségbeesetten kaparta két kézzel, hogy tenyere felhasadt, ujja hegyei vérzettek, körmei leszakadtak. De erős volt benne az élet szeretete, és tudta, hogy ez a verseny a kelő nappal életre-halálra megy. Minél mélyebbre ásott le, a törmelék annál tömörebben állt össze, úgyhogy fegyvere tusát használta ásonak és kapának, hogy aztán kihányhassa a törmeléket kezeivel.

Délelőtt volt még, mikor forogni kezdett vele a világ a hőségtől. A sziklafalon ahonnan eltakarította a csonthalmazt, írásra bukkant, melyet nyilván késheggyel karcoltak bele durván. Megújuló reménnyel ásott tovább, szakasztott úgy, mint a kutya, fejét beledugva a gödörbe és lábaival hátrarugdosva, amit a keze kikapart. A törmelék sok része így visszaesett a hátára. De nem törődött semmivel.

Végre az írás tisztán állt egészen előtte, s elolvashatta:

Peter McGill, Glasgoból. 1820. márc. 12. Megmenekültem ebből a Sátán-veremből úgy, hogy itt leástam és kijáratra leltem.

Kijárat! Ez alatt a felírás alatt kell lennie! Torres őrjöngve ásott tovább. Olyan volt már a mocsoktól, mint valami óriási vakond. Szeme-szája tele volt földdel, úgyhogy néha ki kellett köhögnie és törölnie arcából. Kétszer elájult. De a nap, mely egyre jobban paskolta őt lángostorával, munkára gyötörte újra és újra. Már megtalálta a kijárat felső részét. Nem ásott le az aljáig, mert szűkebb nyíláson is kifért vézna alakja: itt keresztülfúrta magát rajta a halálos napsugarak elől. A hűvös sötétség enyhét adott, de az öröm váratlan sikerén oly erősen kezdett dobogni a szíve, hogy újra elájult.

Felocsúdva, elfeketült és feldagadt ajkai hálaénekre nyíltak, így mászott tova a kijárón. Mászott, mert a folyosó oly alacsony volt, hogy egy törpe sem állt volna fel benne. Az egész hely valóságos kriptá volt. Mindenfelé csonthalmok hevertek, amik csikorogtak tenyere és térdei alatt, és fel is sértették. Vagy ötven lépésre egyszerre világosság kezdett derengeni előtte. De minél jobban közeledett hozzá, a kimerültség annál jobban erőt vett rajta. Tudta, hogy ez nem az éhségtől van, hanem a szomjúságtól. A legszörnyűbb kimerültség. Egy kis víz, néhány korty víz kellett volna, hogy újra erőre kapjon.

Ahogy egyre közeledett a világossághoz, észrevette, hogy a kijárat egyre menetelesebb lesz. A nyílás közelében újabb csonthalmazokba botlott. De alig törődött velük. Valamit mintha hallott volna régente rebesgetni ezekről a csontokról, de most jobban ki volt merülve, semhogy töprengjen rajta.

Most vette észre, hogy a kijárat nemcsak egyre meredekebb, de egyre szűkebb is lett. A világra olyan, mint egy patkányfogó, amelyben ő a patkány. Révedő szemmel és növekvő rettegéssel látta ezt, és mikor odaért a nyíláshoz, valóban tapasztalhatta, hogy a világot ígérő nyílás olyan keskeny kis rés, amin nem fér ki a teste. Most vette észre azt is, hogy a csontok alatta embercsontok. Kínosan dugta ki a fejét a lyukon. A napsugarak megcirógatták az arcát, de a kegyetlen szikla nem engedte ki a sóvárgott boldog szabadba. Hogy még őrijóbb legyen ez a csapda, talán száz lépésre sem volt tőle a folyó fával szegett, fűborította partjával és hús hullámaival. És a fáktól beárnyékolt vízben az Elveszett Lelkek törpe teheneiből állt néhány, nyugodtan változtatva néha lábait. Legalább azt akarta volna látni, hogy ezek a tehének igyanak. De úgy látszik, jóllaktak már vízzel. Átkozottak! Ostobák! Miért nem isztok?

Végre egy szarvasbika csörtetett ki a fák közül, hátrahúzott füllel figyelve, és begázolt a vízbe. Torres hallotta a víz locsogását, és azt a csemcseget, amelyet az állat szomszárja csillapítása közben okozott. Ez már túl sok volt. Kínordítás fakadt ki torkából.

A szarvasbika tovaszökölt. A tehéncsapat csodálkozva fordította fejét a lyuk felé. De Torres már nem látta és nem hallotta ezt. Újra eszméletét veszítette.

Magához térve, keserves küzdelemmel, úgyhogy csaknem leszakította mindkét fülét, mégis sikerült kihúzni fejét a nyílásból. Akkor nézte meg tüzetesebben társát, a szétesett csontvázat és koponyát. A hunyó nap csaknem egyenesen végigtűzött a kelepcén, és a csontváz mellett rozsdá ette kést vetetett észre Torresszel. A hegye le volt törve. Ez mutatta, hogy ezzel karcolták azt az írást a nyílás fölé. Torres csaknem őrijöngeni kezdett:

- Ó, Peter McGill, te nyomorult, átkozott lélek. Becsaptál. Nesze, nesze, nesze!

Utolsó erejével marokra fogva a kést, bedöfte a halálfej orra és szeme gödrébe. Aztán a többi csontot is odacsapkodta a sziklafalhoz, és túrta velük maga körül a glasgowi Peter McGill haló porát, aki csúfondárosan megcsalta.

Még egyszer beerőszkolta vérző kobakját a nyílásba, hogy végigpillanthasson a homályosuló nappalon, melyet hazug dicsfényvel sugárzott be a leáldozó nap, mielőtt az éjjel halálos sötétjébe fojtotta volna. Így tett vele is a maják ördögi csapdája.

A tehéncsapat még ott állt. Néha lábukat váltogatták és farkukkal csapkodtak. Majd visszatért a megrettent szarvasbika is közéjük, hogy folytassa megzavart ivását.

XXVIII. FEJEZET

Nem ok nélkül kapta Regan ismerőseitől azt a nevet, hogy a Wall Street farkasa. Ravasz állat volt. Csak időközönként tombolta ki vakmerő játékszenvedélyét, mint valami időszakos ivó. Egyébként úgy viselkedett, mint az üzletemberek legátlagosabbika. Hosszú pályafutása alatt legkevesebb ötször vágott eret a tőzsdén, hogy mindannyiszor milliókat tegyen zsebre. Apróbb nyereségekre sosem pályázott, és sosem indult játékba gyakori időközökben. Néha éveken át nem hallatott magáról, úgyhogy az emberek azt hitték, a vén farkas már megszélidült. És ekkor, mint a villámcsapás sújtott azok közé, akiket meg akart semmisíteni. Éveket szánt rá, hogy alaposan előkészítse egy-egy haditervét.

Így készítette el Francis Morgan Waterloójának tervét is. Bosszúvágy is fűtötte ebben, nem az élő, a holt Morgan ellen. Francis atyját annak idején nem merészelt megátadni. Mert ha ő a Wall Street farkasa volt, az öreg Morgant a Wall Street oroszlánjának hívták haláláig.

Így aztán az atyáról a fiúra vitte át a harcot. Persze szemben a legjobb barátságot mutatta. Az öreg Morgan halálát megelőző hét év alatt megpróbálta mindenképp elgáncsolni őt. De sohasem sikerült. Azt nem is álmodta, hogy az öreg Morgan sejtí fondorlatait. Pedig az nemcsak sejtette, de kétséget kizárólag meg is bizonyosodott róla, és nyomban ügyesen kivédte álnok üzlettársa csapásait. Ha Regan tudta volna ezt, akkor lenyeli a keserű pirulát és nem gondol bosszúra. Minthogy azonban az öreg Morgan ténykedéseiben éppoly alattomoságot látott maga ellen, mint az övé volt, ennél fogva tétovázott, hogy tönkrejuttatására iparkodjék, s aztán utána a fiáéra.

Várnia kellett. Előbb Francis megelégedett azzal, hogy pénze szerényen, de biztos vállalatokban kamatozzék, mikben még apja helyezte el. Így mindaddig alkalma sem lehetett Regannek, hogy tönkretételére törjön, míg Francis kockáztatásokba nem bocsátkozott. Így például, mióta Francis busás nyereség reményében nagy beruházásokat tett a Tampico Petroleum vállalatba. Még ezután is hosszú hónapokat vettek igénybe az előkészületek Francis vagyona elleni harcra.

Kereken szólva két évre volt szüksége. Több nagy bank és vállalat igazgatója vagy főreszvényese volt, amikben Francisnek súlyos érdekeltsége volt. Meg kellett szereznie lassan a többi helyeket is, hogy aztán az összes titkos üzleti pilléret kezében tartva, váratlan rázza meg az óriási Morgan-vagyon alapjait, és döntse az egészet halomra.

Már itt tartott. Mindössze egy csekélység állt útjában. A Tampico Petroleum. Ennek részvényeiből csak nagyon csekély rész forgott a piacon, s Regan nem bírt megkaparintani belőlük többet. Francis tulajdonában volt az oroszlánrész, s Francis néhány nagyon bizalmas barátja mászott még bele alaposan a vállalatba.

Regan néhány bizalmas emberén kívül senki sem tudta, hogy az egész hercehurcát ő intézi. Bascomot éppen a harc titkossága és irgalmatlansága szerelte le. Francis minden érdekeltsége egyre rosszabbul állt, akár valami roppant és feltartóztatlan omlás keletkeznék vagyonában. Bármibe kapott, veszteséggel zárult, s ezek a veszteségek hatalmasak voltak.

Erre következett a nyilvánosság bevonása a küzdelembe. Vész hírek járták be a piacokat, ügynökök ezrei szaladgáltak mindkét oldalról, a fél világ mozgósítva volt. Ezt a helyzetet akarta Regan felhasználni a döntő csapásra.

Ám mindezen zenebonában, mint a szikla a tengerben, úgy állt a Tampico Petroleum. Hiába várta Regan azt a percet, amikor Francis kénytelen lesz piacra vetni ezt az utolsó értékét is, hogy megmentse vele a többi, hogy aztán a kegyelemdőfűst adja meg a Morgan-vagyonnak.

*

Francis Bascom privát irodájában ült.

- Úgy látszik, nem bírjuk ki tovább, mint holnap reggelig. Akkor dobra kerül mindene, és önnel együtt én is tönkrementem - mondta Bascom.

Tizenkét óra volt. Francis órájára pillantott, és így szólt:

- Dobja piacra az összes Tampico Pet részvényeket. Ez haladék lesz holnapra.

- És aztán?

Francis vállat vont.

- Ki volna barátja, aki kiségetné? - töprengett Bascom.

- Most? - szólt Francis keserűen.

Itt Bascom felsorolt néhány nevet, bár maga is, Francis is tisztában voltak, hogy reménytelen hozzájuk folyamodni. Végül Charley Tippery került szóba.

- Igaz, hogy az öreg egy petákat sem kockáztat biztos haszon nélkül, de talán a fia ráveszi, hogy kivételt tegyen velem.

*

Néhány perccel utóbb Francis már Charley Tippery irodájában volt. A Tippery-cég New York legnagyobb ékszerkereskedése. Vagy talán legnagyobb az egész világon.

Francis nagyjában előre látta itt a lehetőségeket.

- Ismerem apámat - mondta neki a fiatal Tippery. - Nem bízik bennem egy jöttányit sem. A cég fennállása óta nagyapám egyszer ezer dollárt kölcsönzött egy barátjának, amit nem kapott vissza. Azóta ez ürügy, hogy senkinek sem kölcsönzünk kétszeres biztosíték nélkül egy pennyt sem. Természetesen azért mindent megpróbálok az érdekedben, és bármi történik, holnap reggel kilencre nálad leszek...

- Meleg napom lesz holnap, és már nyolckor el kell mennem hazulról - felelte Francis kényszeredett mosollyal.

- Akkor ott leszek nyolcra - válaszolt a fiatal Tippery. - Közben pedig rajta leszek, hogy tehessek valamit. Hátha akad valami mentő eszme...

*

Aznap délután még egy találkozója volt Francisnek. Mikor visszatért Bascom irodájába, az azzal fogadta, hogy Regan óhajtja látni, mert fontos tudósításai vannak a számára.

- Rohanok oda rögtön - szólt Francis kalapját kapva. - Ő apám legjobb barátja volt, és ha valaki ki tud rántani, akkor ő az.

- Ne bizakodjék túlságosan ebben - felelte Bascom, s kissé habozott, rukkoljon-e ki őszintén a véleményével. - Én már puhatólítottam Regannél, hogy vajon számíthatunk-e rá szorultságunkban? És aztán megvallottam őszintén, hogyan állunk. Erre ő ötölt-hatolt. Ezt mindenki tud. Sőt többet mondok. Olyan érzésem volt, hogy... hogyan is mondjam?... hogy mintha valami kárörömet vagy ellenséges érzületet vettem volna észre rajta...

- Képtelenség - nevetett Francis. - Sokkal jobb barátok voltak apámmal.

- Nos, én csak figyelmeztetem. És bármit hisz, arra kérem, várja meg mindenesetre, míg ő nyilatkozik, mintsem ön tálaljon ki előtte mindent.

Reganhez érkezve, ez mindjárt ezen kezdte:

- Alaposan benne vagyunk az örvényben, mi?

- Ó, annyira nem, hogy ne tudnék lélegzetet kapni. Még messze vagyok a megfulladástól! - felelte mosolyogva Francis.

- De hát a Tampico Petroleumot is piacra dobta javarészt! - jegyezte meg Regan. - És amint piacon volt, rögtön lenyomták, ami nagyon különös.

Most először volt Francisnek az az érzése, hogy Bascomnak igaza lehet. Még óvatosabb lett, és így felelt:

- Már régóta tapasztalok különös dolgokat az üzleteim körül. De csak hadd okvetetlenkedjenek. Majd csak kiállanak a nyílt porondra, ha megunták ezt az orvhadjáratot ellenem.

- De hát nyakig benne van már, fiam! A Tampico Pet, úgy tudom, az utolsó mentsége.

Francis a fejét rázta, és nem rettent vissza a füllentéstől:

- Ezt nem mondhatnám. Még olyan segélyforrásaim is vannak, amiről nem is álmodnak ellenfeleim. Persze, Regan, ezt bizalmasan árulom el önnek, aki apám barátja volt.

- Ez csak szemfényvesztés! - mondta Regan. - Ön kimerítette öregének minden segélyforrását. Most azonban port akar hinteni a szemembe.

Regan várt, és eközben Francisban kialakult, hogy viselkedhetik legügyesebben:

- Nos hát, igaza van - dörmögte. - Semmi mentségem többé. Emlékezzék tehát apámra, barátságukra, és mentse meg a fiát. Ha ön áll mellém, tönkresilányítom mindet...

Erre aztán a Wall Street farkasa kimutatta foga fehérét. Odamutatott Francis apjának arcképére, és így szólt:

- Tudja, miért lóg itt ez a kép évek óta az irodámban?

Francis biccentett. Hiszen nem kellett magyarázni, hogy a régi barátság miatt lóg ott az apja képe. De Regan gúnyosan vigyorgott:

- Nos, igen, hogy el ne felejtsem őt! De tudja, miért? Emlékezzék csak a Cosmopolitan Railways Marger-ügyre! Emlékezzék, hogyan húzta keresztül számításaimat az öreg Morgan. És aztán a többire. Hát azért lóg itt a képe, hogy mindennap lássam, emlékezzek és várjak az én órámra. Most aztán ez érkezett.

Francis felállt, és megvetőleg mérte végig ellenségét:

- Lássá, én öt perc alatt megfojthatnám itt önt. De szégyelleném érte magam, mert ön még csak nem is farkas, aminek nevezik. Csak egy ronda, álnok hiéna. Már mondták ezt nekem, de nem hittem. Most már tudom, hogy igazuk volt. Fúj! A levegője is bűdös ennek az irodának, akár egy hiénaodúnak. Csak az a kár, hogy apám megszánta annak idején és nem hágott a nyakára, hanem rám hagyta ezt a piszkos munkát.

- Nono, már ez eddig is kissé sokba került önnek - vigyorgott utána Regan. - És innen fog megindulni a Morgan-vagyon temetési szertartása, ebből az irodából.

*

Másnap reggel Francis a nyolc órát sem várta be otthon, mert Washingtonból dróttalan táviratot kapott az állami hivatalból bizonyos haladék ügyében, s ez sürgősen, kora reggel elszólította hazulról.

De Charley Tippery sem volt első látogatója a Morgan-palotának. Valamivel nyolc óra előtt látogatók érkeztek, s félrelökösve a portást, szolgálakat, ugyancsak dolgot adtak Parkernek. Henry és Leoncia voltak az érkezők, akik az utazásból azon módon napégetten, porosan állítottak be.

- Ide nem szokás ilyen módon berontani. Mr. Morgan különben sincs itthon - állt eléjük Parker.

- Hova ment? - kérdezte Henry, aki egyik kezében egy kézitáskát lógatott. - Azonnal beszélünk kell vele. Ki az ördög maga?

- Én Mr. Morgan belső komornoka vagyok - felelt ünnepélyesen Parker. - És ki ön?

- Én is Morgan vagyok. Mondja meg, micsoda telefonszám alatt beszélhetek vele.

- Mr. Morgan nagyon el van foglalva ma - nyakaskodott Parker.

- Ördög és pokol! - vágott bele Henry. - Hisz nem titok az. Minden újság tele van a veszteségeivel. Én fontos üzleti ügyben keresem.

De Parker erre sem tágított.

- Tessék megmondani, micsoda üzletről van szó!

Henry már letette a földre a kézitáskát, hogy majd kirázza a belső komornokból Francis telefonszámát. De Leoncia közbelépett.

- Mondja meg neki!

- Nem! - szolt Henry. - Nem mondom meg neki... hanem megmutatom. Jöjjön hát, belső komornyik - kapta fel a kézitáskát, és ment be a könyvtárba. - Hallgasson hát meg! Mi azért jöttünk, hogy kihúzzuk Francis Morgant ebből a csávából. Milliókat hozunk a számára, itt ebben a táskában... Nézze!

Elkezdte bontogatni a táska szíjait, miközben Parker nem annyira bolondnak, mint inkább kitanult gonosztevőknek tartotta őket. Biztos volt benne, hogy míg őt itt ezek szóval tartják, addig cinkostársaik valahol hátul fosztogatnak a palotában, és arról is biztos volt, hogy ez a táska dinamittal van tele. Menekülni akart, de Henry galléron fogta. A másik kezével pedig belenyúlva a táskába, egy marék csiszolatlan drágakövet tartott a komornyika orra elé.

- Remélem, meggyőztem - szolt. - Hát legyen engedelmesebb házőrző kutya, és vakkantsa már ki, hol van gazdája!

- Tessék helyet foglalni - hajolt meg erre udvariasan Parker. - Egy perc múlva itt vagyok Mr. Morgan titkos telefonszámával, amit tegnap kaptam meg csak tőle, s a hálósobájában van följegyezve.

Mihelyt Parker künn volt a könyvtárszobából, összehívta az egész cselédséget, és elállatta velük az összes kijáratokat. Néhányat pedig a palota padlására küldött, hogy elcsípjék a netán behatolt cinkostársukat. Maga pedig a telefonon a legközelebbi rendőrörszobát hívta fel.

- ...Igen, uram - ismételte a szolgálattevő tisztnek. - Vagy bolondok... de inkább szélhámosok. Azonnal küldjön karhatalmat, letartóztatni őket.

*

Időközben azonban nyolc óra lett, és Charley Tippery érkezett a palotába. Benézve a könyvtárba, ott találta Henryt és Leonciát. Ő, Parkerrel ellentétben, semmi gyanúsat nem talált napégette s porlepte külsejükön, s mikor bemutatkoztak egymásnak és elmondták jövetelük célját, megtudták, hogy ugyanazon szándék vezette őket ide.

- Francist csak készpénz vagy föltétlen jó más biztosíték mentheti meg. Én magammal hoztam, amit össze tudtam szedni az éjjel, de ez nem lesz elég...

- Mennyi az? - kérdezte Henry évődően.

- Egymillió nyolcszáz! És ön mennyit hozott?

- Ezt a csekélységet - mutatott Henry a kinyitott kézitáskába, nem tudva, hogy egy ékszerkirály trónörökösével beszél.

Charley Tippery, miután néhány követ külön és az egész állományt együtt megszemlélte, nagy ámulatba esett.

- Ez milliókat és milliókat ér! - kiáltott fel. - Mi a szándéka vele?

- Pénzzé tenni és kirántani vele Francist a csávából - felelt Henry. - Ez csak biztosíték?

- Zárja be a táskát! - mondta Tippery. - Telefonálok apámnak, hogy még otthon találjuk. Csak ötpercnyi út ide az üzletünk.

Éppen mikor befejezte, egy rendőrtiszt jelent meg két rendőrrel.

- Itt vannak, ezek azok, hadnagy úr - mutatott Parker a társaságra. - Bocsánat, Mr. Tippery, nem önre értettem. De amazok ott vagy bolondok, vagy ami valószínűbb, szélhámosok...

- Dehogyan tartóztat itt le valakit, hadnagy úr - mosolygott a rendőrtisztre Tippery. - Visszaküldheti egészen nyugodtan az embereit. Önt esetleg megkérjük, hogy velünk tartson, mint őrségünk, és ha kíváncsi arra az arcra, amit apám fog vágni ennek a táskának a tartalmára. Sokmilliónyi értékű drágakövel van tele. De gyerünk, ne töltsük az időt.

XXIX. FEJEZET

- Nos, vége mindennek - nevetett egyet Francis Bascomra fél tizenkettőkor. - Elértük a fagypontot. Mostantól már a semminél kevesebbünk lesz. Minden percben egyre kevesebb. Jobb volna azonnal megütni a dobot a vagyonomra.

Bascom éppen fel akarta venni a telefonkagylót, hogy bejelentse Morgan és saját vagyonára a csődöt, mikor a másik szobában egy ismerős kalóznóta hangzott fel, s ennek hallatára Francis megfogta Bascom karját.

- Várjon csak! Hallgassa csak!

És hallgatták, hogy:

*Bőgő szélre, tengermélyre!
Vidám ördögnép, hahó!
Árbocfának vetve hátunk,
Reszket tőlünk a hajó!*

Amint Henry bebukott az ajtón, nagy kezitáskát cipelve, Francis nyomban belevágott a nótájába.

- Mi történt? - kérdezte Bascom Tipperyt, aki szintén belépett.

Tippery Henryre mutatott, aki zsebébe nyúlt és egy hatalmas papírcsomagot vont elő. Erre elállt a Bascom lélegzete, sőt a Francisé is. A csomag minden egyes lapja egymillió dollárról szóló csekk volt.

- És még néhányszor ennyi van ott, ahonnan ez jött - szólt vígan Henry. - Csak egy szót szóljon, Francis, és koldusbotra juttatjuk az egész hiénafalkát, amely az ön elestére les. Minden száj tele van a bukása hírével. Mindenki készen áll, hogy a tetemére ugorjon és belevássa a fogát. Nos, még az aranytömést is ki fogják szedetni a fogukból, hogy fizessenek.

- Szóval megtalálta Sir Henry kincsét. Gratulálok! - mondta Francis.

- Nem megtaláltam, hanem megtaláltuk. Egy rész az enyém. A másik rész a Solano családé, a harmadik rész itt van már az Ékszerészek és Kereskedők Nemzeti Bankjában. Az ön része. Rendelkezzék vele.

Francis helyett Bascom intézkedett. Már ki is adta utasításait, hogy akkora árat ígérjenek készpénzben minden részvényért amekkorát Regan egész vagyonával sem fizethet meg.

- Torres meghalt! - mondta el közben Henry.

- Hurrá! - hangzott Francis felelete.

- Mint egy patkány a patkányfogóban. Láttam, amint kidugta a fejét rajta. Nem volt gyönyörű látvány. De a kormánybiztos is halott. És valaki más is...

- Csak nem Leoncia? - kiáltotta Francis.

- Nem. Hanem a felesége, Mrs. Morgan. Torres lőtte le. Készakarva lőtt rá. Mellette voltam, mikor elesett. De hadd mondjam a többi újságot. Leoncia itt van a szomszéd irodában és várja önt. De előbb fel kell világosítanom önt valamiről. Ej! Ha én is az a kövér kínai lennék, most egymilliót kérnék öntől ezért a titokért.

- Ki vele... mi az? - kérdezte türelmetlenül Francis.

- Jó hír, természetesen. A legjobb a világon. Ugyanis kisült, hogy nővérem van.

- Micsoda beszéd? - szólt nyersen Francis. - Tudtam, eddig is, hogy nővérei vannak Angliában.

- De nem értett meg - évődött tovább Henry. - Ez egészen újdonsült nővér, és a világon a legszebb lány.

- De mit érdekel engem ez? - vágott közbe Francis.

- Mert ön elveszi őt. És én teljes beleegyezésemet adom hozzá...

- Nem én, ha tízszer olyan szép is. Olyan lány nincs a világon, akit én elvegyek - rázta fejét Francis.

- Pedig ezt az egyet mégis elvenné. Én tudom. Fogadni mernék rá.

- Ezret egy ellen, hogy nem!

- Rendben van! Ezeröttszáz dollár van e percben a zsebemben. Hát menjen át az irodába, és nézze meg őt!

- Itt van Leonciával?

- Nem. Egyedül.

- Azt mondta, Leoncia itt van.

- Tényleg? Hát igen, Leoncia van itt.

Francis itt már méregbe jött.

- Mit járhatja itt velem a bolondját? Egyik szavával azt mondja, hogy újdonsült nővére van itt, másikkal, hogy a felesége.

- Ki mondta, hogy nekem feleségem van? - mondta Henry.

- No, elég! - felelte Francis. - Megyek, és üdvözlöm Leonciát. Önnel majd később beszélek, ha visszanyeri az ép esztét.

Már indult, de Henry visszatartotta:

- Csak még egy pillanatot, Francis! Hadd fejtem meg önnek ezt a talányt. Én nem vagyok nő. Csak egy nő vár ott önre. Ez a nővérem. És ez senki más, mint Leoncia.

Jó ideig tartott, míg Francis fejébe tudta venni a való helyzetet, és rohant az ajtónak. Henry azonban újra megfogta:

- Nos hát, megnyertem a fogadást?

De Francis szó nélkül félretaszította, és már kívül volt az ajtón.

-&-